

ஐமால் முகமது கல்லூர் (தன்னாட்சி)

தேசியத் தர மதிப்பீட்டு நான்காம் சுற்றில் 'A⁺⁺' அங்கீகாரம் பெற்றது (CGPA 4-க்கு 3.69)

(பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது)

திருச்சிராப்பள்ளி - 620020

தமிழ்நாடு, இந்தியா

முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை

சிறப்புத் தமிழ் - 1

சுயக்கற்றல் கையேடு

(2023-2024 ஆம் ஆண்டு சேர்ந்த மாணாக்கர்களுக்கு உரியது)

Semester	Course Code	Course Category	Hours/ Week	Credits	Marks for Evaluation		
					CIA	ESE	Total
II	23U2AT1	Advance Tamil - I	-	-	-	100*	-
Course Title		தமிழ் இலக்கியமும் வரலாறும் - I					

SYLLABUS		
Unit	Contents	Hours
I	மரபுக்கவிதை: 1. நடிப்புச்சுதேசிகள் - பாரதியார் 2. தமிழின் இனிமை - பாரதியார் 3. கூட்டுறவே நாட்டுயர்வு - கவிஞன் கருணானந்தன் 4. முனியன் எனக்கு இனியன் - கவிஞர் வாலி 5. காக்கைக்கு - மீரா	-
II	புதுக்கவிதை: 1. கோடுகள் - அப்துல் ரகுமான் 2. வெளிச்சம் வெளியே இல்லை 3. அம்மாவின் கைப்பேசி 4. காய்கறிச் சந்தை - தேவதேவன் 5. இருள் - பச்சியப்பன்	-
III	சிறுகதைகள்: 1. விருந்தாளி - யுவன் சந்திரசேகர் 2. அனந்த சயனம் - தோப்பில் முகமது மீரான் 3. மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி - பிரபஞ்சன் 4. ஜென்ம தினம் - வைக்கம் முகமது பஷீர் (தமிழில்: குளச்சல் மு.யூசுப்) 5. காற்று - கு.அழகிரிசாமி	-
IV	பயன்பாட்டுத் தமிழ்: 1. வலிமிகும் விதிகள் 2. வலிமிகா விதிகள் 3. பிறமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்து அழகு தமிழில் எழுதுதல்	-
V	இலக்கிய வரலாறு: 1. புதுக்கவிதை 2. நாவல் 3. நாடகம்	-

Text Book(s):
1. தமிழ் இலக்கியமும் வரலாறும் - I (2003), முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை வெளியீடு, ஜமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி - 620020.

Course Outcomes		
Upon successful completion of this course, the student will be able to:		
CO No.	CO Statement	Cognitive Level (K-Level)
CO1	தமிழ் இலக்கியம் குறித்தப் புரிதலும் பயிற்சியும் பெறுவர்.	K1, K2
CO2	தொடர்பாடல் திறன்களைப் பெறுவர்.	K3
CO3	போட்டித்தேர்வுகளில் வெற்றி பெறுவர்	K4
CO4	இலக்கியங்களின் வழியே சமூக வழிப்புணர்வைப் பெறுவர்.	K5

CO5	படைப்பாற்றல் பயிற்சியைப் பெறுவர்.	K6
-----	-----------------------------------	----

Relationship Matrix:

Course Outcomes (COs)	Programme Outcomes (POs)					Programme Specific Outcomes (PSOs)					Mean Score of COs
	PO1	PO2	PO3	PO4	PO5	PSO1	PSO2	PSO3	PSO4	PSO5	
CO1	3	2	3	3	2	3	2	3	3	2	2.6
CO2	3	2	2	3	3	3	2	2	3	3	2.6
CO3	3	3	2	3	3	3	3	2	3	3	2.8
CO4	3	2	3	3	2	3	2	3	3	2	2.6
CO5	3	3	3	3	2	3	3	3	3	2	2.8
Mean Overall Score											2.68
Correlation											High

Mean Overall Score	Correlation
< 1.5	Low
≥ 1.5 and < 2.5	Medium
≥ 2.5	High

Course Coordinator:

1. Dr.S.A.Syed Ahmed Firoz

நடிப்புச் சுதேசிகள்
- பாரதியார்
(பழித்தறி வறுத்தல்)
கிளிக் கண்ணிகள்

நெஞ்சில் உரமுமின்றி*
நேர்மைத் திறமுமின்றி
வஞ்சனை சொல்வாரடி -- கிளியே
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி.1
கூட்டத்திற் கூடிநின்று
கூவிப் பிதற்றலன்றி
நாட்டத்திற் கொள்ளாரடி -- கிளியே
நாளில் மறப்பா ரடி.2
சொந்த அரசும்புவிச்
சுகங்களும் மாண்புகளும்
அந்தகர்க் குண்டாகுமோ? -- கிளியே
அலிகளுக் கின்ப முண்டோ?3
கண்கள் இரண்டிருந்தும்
காணுந் திறமையற்ற
பெண்களின் கூட்டமடி -- கிளியே
பேசிப் பயனென் னடி.4
யந்திர சாலையென்பர்
எங்கள் துணிகளென்பர்
மந்திரத்தாலே யெங்கும் -- கிளியே
மாங்கனி வீழ்வ துண்டோ?5
உப்பென்றும் சீனிஎன்றும்
உள்நாட்டுச் சேலைஎன்றும்
செப்பித் திரிவா ரடி -- கிளியே
செய்வ தறியா ரடி.6
தேவியர் மாணம் என்றும்
தெய்வத்தின் பக்திஎன்றும்
நாவினாற் சொல்வ தல்லால் -- கிளியே
நம்புத லற்றா ரடி.

7

மாதரைக் கற்பழித்து
வன்கண்மை பிறர்செய்யப்

பேதைகள் போலுயிரைக் -- கிளியே
பேணி யிருந்தா ரட.8
தேவி கோயிலிற் சென்று
தீமை பிறர்கள்செய்ய
ஆவி பெரிதென்றெண்ணிக் -- கிளியே
அஞ்சிக் கிடந்தா ரட.9
அச்சமும் பேடிமையும்
அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டா ரட -- கிளியே
ஊமைச் சனங்க ளட.10
ஊக்கமும் உள்வலியும்
உண்மையிற் பற்றுமில்லா
மாக்களுக்கோர் கணமும் -- கிளியே
வாழத் தகுதி யுண்டோ?11
மானம் சிறிதென்றெண்ணி
வாழ்வு பெரிதென்றெண்ணும்
ஈனர்க் குலகந் தனில் -- கிளியே
இருக்க நிலைமை யுண்டோ?12
சிந்தையிற் கள்விரும்பிச்
சிவசிவ வென்பது போல்
வந்தே மாதர மென்பார் -- கிளியே
மனதி லதனைக் கொள்ளார்.13
பழமை பழமையென்று
பாவனை பேசலன்றியன
பழமை இருந்தநிலை -- கிளியே
பாமர ரேதறிவார்?14
நாட்டில் அவமதிப்பும்
நாணின்றி இழிசெல்வத்
தேட்டில் விருப்புங் கொண்டே -- கிளியே
சிறுமை யடைவா ரட.15
சொந்தச் சகோதரர்கள்
துன்பத்திற் சாதல்கண்டும்
சிந்தை இரங்கா ரட -- கிளியே
செம்மை மறந்தா ரட.16
பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்
பாரதர் புழுக்கள்போல்

துஞ்சத் தம் கண்ணாற் கண்டும் -- கிளியே

சோம்பிக் கிடப்பா ரட.17

தாயைக் கொல்லும்பஞ்சத்தைத்

தடுக்க முயற்சியுறார்

வாயைத் திறந்து சும்மா -- கிளியே

வந்தே மாதர மென்பார்.18

தமிழின் இனிமை

- பாரதிதாசன்

கனியிடை ஏறிய சளையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்,
பனிமலர் ஏறிய தேனும், - காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்,
நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்,
இனியன என்பேன் எனினும், - தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியும் - ஓடைப்
புனலிடை வாய்க்கும் கலியும்,
குழலிடை வாய்க்கும் இசையும், - வீணை
கொட்டிடும் அமுதப் பண்ணும்,
குழவிகள் மழலைப்பேச்சும் - பெண்கள்
கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்,
விழைகுவனேனும், தமிழும் - நானும்
மெய்யாய் உடலுயிர் கண்டீர்!

பயிலுறும் அண்ணன் தம்பி, - அக்கம்
பக்கத்துறவின் முறையார்,
தயைமிக உடையாள் அன்னை - என்னைச்
சந்ததம் மறவாத் தந்தை,
குயில்போல் பேசிடும் மனையாள், - அன்பைக்
கொட்டி வளர்க்கும் பிள்ளை,
அயலவராகும் வண்ணம் - தமிழ்என்
அறிவினில் உறைதல் கண்டீர்!

நீலச் சுடர்மணி வானம் - ஆங்கே
நிறைக் குளிர்வெண்ணிலவாம்.
காலைப் பரிதியின் உதயம் - ஆங்கே
கடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்,
மாலைச் சுடரினில் மூழ்கும் - நல்ல

மலைகளின் இன்பக் காட்சி
மேலென எழுதும் கவிஞர் - தமிழின்
விந்தையை எழுதத் தரமோ?

செந்நெல் மாற்றிய சோறும் - பசுநெய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்,
தன்னிகர் தானியம் முதிரை, - கட்டித்
தயிரோடு மிளகின் சாறும்,
நன்மதுரஞ்செய் கிழங்கு - காணில்
நாவிலினித்திடும் அப்பம்,
உன்னை வளர்ப்பன தமிழா! -
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!

**கூட்டுறவே நாட்டுயர்வு
- கவிஞர் கருணானந்தன்**

“பொன்னய்யா, புளிவிலைதான் என்ன என்றேன்;
புளிவிலையைச் சொல்கின்றீர் போலும்! மேலும்,
என்னய்யா அரிசிவிலை என்றால், நீரோ
இங்கிலாந்தின் அரசிநிலை இயம்பு கின்றீர்!
சின்னய்யா பருப்புவிலை கேட்டான், ஆனால்
சீர்யானை மருப்புவிலை கூறி விட்டீர்!
தன்னையன்றி வேறெவரும் இல்லை என்ற
தருக்குடனே இருக்கின்றீர் அன்றோ? பாரும்!”

முனைப்போடு கல்லூரிப் பட்டம் பெற்ற
முனியப்பன் ஊரார்முன் முறையிட டானே!
“தனிப்பட்டோர் வாணிபத்தை நடத்தி வந்தால்
தன்னலமும் தரமில்லாச் சரக்கும் மிஞ்சும்!
இனிப்பான சொல்பேசி இலாபஞ் சேர்ப்பார்;
ஏராள சொத்துகளைத் திரட்டிக் கொள்வார்!
தனிப்பாதை இனிப்போவோம் வாரீர்!” என்றான்,
தயக்கமுற்றோர் மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்தான்!

கூட்டுறவுத் திட்டத்தின் கொள்கை, நோக்கம்,
குணம், மற்ற யாவையுமே விளக்கிச் சொன்னான்.
நாட்டுயர்வுக் கானநல்ல இயக்கம் என்று
நல்லோர்கள் பாராட்டும் மொழிபு கன்றான்.
வீட்டுக்கு வீடிதிலே பங்கு பெற்று,
விளைகின்ற பயன்முற்றும் பொதுவாய் ஆக்கி,
ஈட்டுகின்ற சமவாய்ப்புக் காண்போம்; என்றே
எடுத்துரைத்தான்; தடுத்துரைக்க ஆளே இல்லை!

மறுநாளே ஆளுக்குப் பத்து ரூபாய்
மதிப்புள்ள பங்குகளை ஊரா ரெல்லாம்
விறுவிறுப்பாய் வாங்கிடவே, பதிவு செய்யும்
வேலையெல்லாம் விரைவாக முடித்து விட்டார்!
சுறுசுறுப்பாய் அரசாங்க உதவி பெற்றுச்
சொந்தமுதல் மிகுதியாக்கி ஊருக் கென்று
வறுமையோட்டும் கூட்டுறவுப் பண்ட சாலை

வகையாக முனியப்பன் அமைத்துத் தந்தான்!

நல்லதொரு பசுமரத்தைச் சாய்ப்ப தற்கும்
நன்செய்யின் விளைச்சலினைக் குறைப்ப தற்கும்
புல்லுருவி – களைமுளைத்தல் போலே, இந்தப்
பொதுநலனை வளர்க்கின்ற செயலில் கூடப்
பொல்லாத மாக்களுமே புகுதல் உண்டாம்!
புனிதத்தை இதனாலே கெடுக்க வேண்டாம்;
வல்லதொரு சட்டத்தின் உதவி கொண்டு
வால்நீட்டு வோர்கொட்டம் அழிப்போம்” என்றான்.

தரமுடைய சரக்குகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத்,
தாங்குகின்ற மலிவுவிலை போட்டு விற்றுச்,
சிரமமின்றி அனைவர்க்கும் வழங்கி வந்தான்.
திறமுடைய முறையிதனை ஊரார் மெச்சி,
உரமுடைய நெஞ்சத்தால் உற்ற நன்மை,
ஒருமனிதன் கொழுக்கின்ற நிலைமை மாற்றிமரமையை
மானிடர்க்கும் உரிமை ஈந்த
மகத்தான திட்டமென வாழ்த்தி நின்றார்!

7. முனியன் எனக்கு இனியன் - கவிஞர் வாலி

மாதம் ஓர்முறை முனியன் வசம்போய்
முடித்திருத் தலென் நெடுநாள் வழக்கம்;
ஆதர வாளர்கள் ஆயிரம் என்போல்
அவனுக் கமைந்ததில் அதிசயம் இல்லை!

சிகையலங் காரம் செய்வதில் நிபுணன்;
சிரித்துப் பழகுவான்; சுதந்திரப் பிரியன்;
வகைவகை யாக வளர்குடி வாரி
வண்ணப் படுத்தும் வித்தையில் மன்னன்!

கத்தியும் கத்திரிக் கோலும் அவன்கை
உத்தரவுப் படி கொய்யும்; கொரிக்கும்!
சுத்தம் அவனது சொல்செய லென்று
சோப்பு நுரையே சாட்சிய முரைக்கும்!

‘அண்ணாச்சி! வாங்க! ஆச்சிது; நீங்க
அடுத்தது!’ என்று அமரச் சொல்லி
பண்ணார்ந்த மொழியில் பிரிவுடன் பேசி
பற்பல ஏடுகள் படித்திடத் தருவான்!

பிறகு நம்மையோர் குறிச்சியி லிருத்தி
பிடர்வழி சுற்றியோர் பூந்துவாலை போர்த்தி
அறுவடை வேலையை ஆர்வமாய்த் தொடங்கி
அன்புசால் நண்பனாய் அளவளா விடுவான்!

அகவிலை ஏற்றம்; அரசியல் மாற்றம்;
ஆந்திரக் கிளர்ச்சி; அருந்தமிழ் வளர்ச்சி;

நகர்ப்புறச் சினிமா; நாடகம்; கிரிக்கெட்;
நாட்டு நடப்பு; நல்லது, கெட்டது;

ஆயின பலவும் அலசி யெடுத்து
அடுத்தவர் நெஞ்சம் கடுத்திடா வண்ணம்
நேய உணர்வை நாகாத் திடவே
நீள உரைகள் நிகழ்த்துவான் முனியன்!

இப்படிப் பட்டவன் இனிய முகந்தான்
ஏனோ இந்நாள் ஈயா டாமல்
குப்புறக் கவிழ்த்த குடம்போ லிருக்கும்
கூற்றை வினவினேன்; கூறினன் முனியன்:

“ஆடவர் பலபேர் அரிவையர் போல்முடி
அடர்த்தியாய் வளர்த்து அந்நா ளிருந்த
நாடக நடிகராய் நாட்டிடை உலவினால்
நம்மவர் செய்தொழில் நலங்குறை யாதோ?
மூக்கையுங் கண்ணையும் நீக்கியே மற்ற
முகமெல்லாம் முடியால் முடியும் இளைஞர்
போக்கினை எண்ணினேன்; ‘பொக்’கெனச் சாய்ந்தேன்!
புரிந்ததா?” என்றே புலம்பினான் முனியன்!

“முனியப்பா! வீண் முனகல் வேண்டாம்;
மேலை நாட்டை மேவி யிருந்த
சனியப்பா இந்த சடைமுடி மோகம்;
சரியாய்ப் போகச் சிலநா ளாகும்!

அமெரிக் காவில் ஆரோ ஒருவன்
அப்பளக் குடுமி அமைத்துக் கொண்டான்
நமக்கு மதுவே நாக ரீகமாய்
நாளையே மாறும் நீயே காண்பாய்!

‘உச்சந் தலையில் குடுமி விளங்க
உதவும் வகையில் முடியை வைத்து
மிச்சங் களைக முனியா!’ என்பர்;
மலைப்பா” யென்றேன் முனியன் சிரித்தான்!

காக்கைக்கு....!

- மீரா

தன்சாதி என்று தமிழ்க்கவிஞன் பாரதியும்
உன்சாதி யைக்கண்டு உவகையுடன் பாட வைத்தாய்
பாடத் தெரியாப் பறவையே! காக்கையே!
காடு மலையெங்கும் கண்டபடி சுற்றிப்பின்
பாட்டுக் கலைஞானப் பண்டிதன் நான் வாழுகின்ற
வீட்டுச் சுவர்மீது வேந்தனைப்போல் வீரமுடன்
வந்தே அமர்கின்றாய் வந்தவே கத்தில்நீ
முந்தி எழுப்புகின்றாய் காகா எனும்முழக்கம்!

என்ன கருத்தில் நீ காகாகா என்கின்றாய்?
'என்னைக்கா' என்றோ இயம்புவாய்? மாட்டாயே!
எண்ணம் புரிகிறது சூழ்ந்துவரும் ஏழ்மையினால்
உண்ண உணவின்றி வாடும் உயிர்களைத்தான்
கா என்பாய் போலும்! கவிதைத் திருநாட்டைக்
கா என்பாய் போலும்! கருங்குயிலின் அண்ணனே!

கோடுகள் - அப்துல் ரகுமான்

நாம் கோடு கிழிப்பவர்கள்

கோடுகளால்
கிழிக்கப்படுகிறவர்கள்

சில கோடுகளை
நமக்காகப் பிறர் கிழிக்கிறார்கள்
சில கோடுகளை
நமக்காக நாமே கிழித்துக்கொள்கிறோம்
நாம் கோடுகளால் வரையப்படுகிறோம்
கோடுகளால் அழிக்கப்படுகிறோம்

நாம் கோடுகளின் அடிமைகள்
நாம் கோடுகளாலேயே அறியப்படுகிறோம்

ஒவ்வொருவரை சுற்றியும்
இருக்கிறது இலக்குவனக் கோடு

இராவணன் மட்டுமல்ல
இராமனும் இருக்கிறான்
கோடுக்கு அப்பால்

நாம் பாதுகாப்புக்காகக்
கோடுகள் வரைகிறோம்

கோடுக்கு உள்ளேயும்
வருகிறது ஆபத்து

நாம் கோடு கிழித்து
விளையாடுகிறோம்

கோடுகள்
நம் ரேகைகள் ஆகிவிடுகின்றன

நாம் கோடுகளுக்காகச்
சண்டை போட்டுக் கொள்கிறோம்

ஒரு கத்தியின் கீறலைப்போல்
நம் கோடுகளில் கசிகிறது ரத்தம்

நம் கோடுகள்
தூக்குக் கயிறாகி இறுக்குகின்றன

பாம்புகளாகிக் கடிக்கின்றன
நாம் கோடுகளுக்குச் சாகிறோம்

நதிகளைப் போல் நம் கோடுகளில்
நீர் ஓடுவதில்லை

மின்னலைப் போல் நம் கோடுகளில்
வெளிச்சம் இல்லை

இசைத் தட்டைப் போல் நம் கோடுகளில்
சங்கீதம் இல்லை

எழுத்தைப் போல் நம் கோடுகளில்
அர்த்தம் இல்லை

கண்ணீரைப் போல் நம் கோடுகளில்
மனிதம் இல்லை

கோலம் போல் நம் கோடுகளில்
வரவேற்பு இல்லை

ஏரின் தடம் போல் நம் கோடுகளில்
விளைச்சல் இல்லை

எந்த ஊருக்கும் போகாத
பாதைகளாக
நீளுகின்றன
நம் கோடுகள்

சரித்திரத்தின் துக்கங்களைச்
சுமந்து கொண்டு
சகப் பயணிகளோடு
அவற்றில்
பயணம் செய்கிறோம் நாம்
முடிவே இல்லாமல்

வரப்பிலும் முளைக்கிறது
புல்

வேலியிலும் மலர்கிறது
பூ

நம் கோடுகளில் மட்டும்
காயங்கள்

வெளிச்சம் வெளியே இல்லை
- மு.மேத்தா

வீட்டுக்கு வெளியே
ஓர் ஓரமாய்த்
தயங்கித் தயங்கி
உட்கார்ந்திருக்கிறது
நம்பிக்கை
வெகு நேரமாய்!

கவலையும் பயமும்
என்னைக்
கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு
கட்டிலில்
என்னுடன்.

சாயங்காலத்துக்
காற்றுப் போல்
உரிமையோடு
உள்ளே நுழையும்
சலனம்

விரக்தி –
ஒரு போர்வையாய்
என் தலை முதல்
கால்வரை
போர்த்தியிருக்கும்.
வீட்டுக்கு வெளியே
ஓர் ஓரமாய்த்
தயங்கித் தயங்கி
உட்கார்ந்திருக்கிறது
நம்பிக்கை
வெகு நேரமாய்!

நம்பிக்கையிடம்
சலனமும் பெரு மூச்சும்
சண்டை பிடிக்க
பயம் ஓடிச்சென்று
பரிகாரம் செய்கிறது:

“ஐயன்மீர் யாரோ?
ஓ...
பழைய நண்பரா?
பார்வையாளர் நேரம்
முடிந்துவிட்டது...
பயனெதுவும் இல்லை.
போவீர்... வருவீர்
போய் வருவீர்!”

வேக வேகமாய்
வந்த
விரக்தி
விரட்டுகிறது:

“அவசியம்
பார்க்க வேண்டுமென்று
அடம் பிடிக்காதே.

அவரோ –
நூறு வகையான
நோய்களில்
நொந்து போய்ப்
படுத்த படுக்கையில்
படுபாடு படுகிறார்.

இன்றோ நாளையோ
அவர்
இறந்த பிறகு
தந்தி கொடுக்கிறோம்
தாராளமாய் வா.

இப்போது உடனே
இடத்தைக் காலிசெய்!”

நகரா திருக்கும்
நம்பிக்கை
மோதும் குரலில்
முழக்கமிடுகிறது.

“உள்ளே நுழைவதைத்
தடுக்கிறீர்கள்...
எனது
உரத்த குரலினை
என்ன செய்வீர்கள்?”

பயமும் கவலையும்
பஞ்சினைத் தேடின...
என்
காதுகளை அடைக்கக்
கனத்த முயற்சிகள்...

குறுக்கீடுகளைத்
தாண்டி
நம்பிக்கை
குரல் கொடுக்கிறது:

“தோழனே!
ஓ! என் தோழனே!
நான்தான் உனது
நம்பிக்கை நண்பன்.

சுதந்திரக் கொடியின்

சுடரொளியாக
உச்சிக் கம்பத்தில்
உயரப் பறந்த நீ
ஏன் இப்போது
அரைக் கம்பத்தில்
இறங்கி
அழத் தொடங்குகிறாய்?

அவிழ்க்க முடியாமல்
உன்னை
அவதிப் படுத்தும்
விரக்தியின் முடிச்சுகளை
வெட்டி எறி!

உன்னுடைய
புண்களின் மீது
புன்னகையைத் தடவு!

எதிர் காலத்தை
எழுதுவதற்கு
உன்
மனத்தில் பட்ட
காயங்களில்
மை தொட்டுக் கொள்!

போர்வைகளில்
ஏன் இப்படிப்
புதைந்து கிடக்கிறாய்?
விழித்து நீ
எழுந்தால்
விலங்குகளே நொறுங்கும்!

சின்ன நூல்கண்டா
உன்னைச்
சிறைப்படுத்தி வைப்பது?

நம்பிக்கையின்
வார்த்தை மின்சாரம்
நரம்புகளில் பாய்ந்து
உறக்கத்தைக்
கலைத்து
உசுப்பிவிட
விரக்திப் போர்வையை
வீசி எறிந்தேன் -

கவலை பயங்களை
ஓரத்தில் விழும்படி
உதறி எழுந்தேன்

தடைகளை மீறித்
தாழ்ப்பாள் திறந்து

அருமை நண்பனை
உள்ளே
அழைத்தேன்!

நானும்
நம்பிக்கையும்
கை குலுக்கிக் கொண்டு
நாற்காலிகளில்
அருகருகே
அமர்ந்திருக்க

எடுபிடி வேலை
செய்யத் துவங்கின
இதுவரை என்னை
ஏவிக் கொண்டிருந்த
கவலையும் பயமும்.

தேநீர் கொண்டு வந்து
மேசையில் வைத்து
“சர்க்கரை போதுமா
சார்?” என்று கேட்டன.

சலனம் -
பெருமூச்சோடு
காலிக் கோப்பைகளை
எடுத்துச் சென்று
கழுவி வைத்தது...

விரக்தி மட்டும்
ஒரு கௌரவமான
வில்லன் போல்
விடைபெற்றுக் கொண்டு
வெளியேறியது!

விழுந்து புற்காடுகள் மூடிக் கொண்டிருந்த நரம்பு தடத்தைக் காட்டியது.

கால் சொடக்கு சத்தம் கேட்டதும் நஜீபே வந்து கதவைத் திறந்தான். அவன் பின்னால் மனைவி ஆவலோடு வந்து கேட்டாள் - “புள்ள என்னவெல்லாம் தந்தான்?”

“மச்சான் ரூபா தந்துதா...?”

கேள்விகள் சரங்களாக இதயத்தை தாக்கிக் கொண்டிருந்தன. கையில் எடுத்துச் சென்ற குடை மட்டும் இருப்பதைக் கண்டு மனைவி சோர்ந்து நின்றாள்.

“வாப்பா-!” அதல பாதாளத்தில் கிடந்து கைநீட்டி காப்பாற்றக் கூப்பிடும் அவலக்குரலாக இருந்தது நஜீபின் கூப்பிடல்.

“முன்னெ கடைசி பரிட்சைக்கு கட்ட 60 ரூபா தருவாரில்லாமெ என் வாப்பாவின் கல்லூரி படிப்பு நிண்ணு போனது ஒனக்குத் தெரியாது. எனக்கெ அதே அனுபவம் இப்பம் உனக்கும். நாளை உன் மகனுக்கெ படிப்பும் இதுபோல நிப்பாட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் நீ சோர்ந்து போகாதப்பா. இதெல்லாம் காலத்துக்கெ ஆவர்த்தனம்.”

மகனும் மனைவியும் உறங்கினார்களா, அல்லது ஏமாற்றங்களின் பாறை அழுத்தத்தால் உறங்காமல் கிடக்கின்றனரா என்று கவனிக்க ஒவ்வொரு மனநிலை.

எப்படியும் அவர்களுடைய காலை விடியட்டும். உறங்காத என் சண்கள் கண்ணாடி உடைந்த ஷோ கேஷில் சென்றன. அங்கு என் எதிரியின் கையிலிருந்து கொண்டிருந்த கூரிய வாள் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது.

○○○

6. மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி

- பிரபஞ்சன்

“தமிழ் சார்... அந்த அற்புத மரிக்கு டி.சி கொடுத்து அனுப்பிடலாம்னு யோசிக்கறேன்.” என்றார் எச்.எம். “எந்த அற்புத மரி?” என்றேன் நான். “இந்த ஸ்கூல் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றெட்டு அற்புத மரி இருக்காளா ஓம்? எந்த அற்புத மரிங்கறீர்? அதான் அந்த பத்தாம் வகுப்பு அற்புத மரிங்காணும்.” தினத்தாளை மடித்து வைத்து விட்டு, அந்த அற்புத மரியின் முகத்தை மனசுக்கு கொண்டுவர முயற்சித்தேன். வந்துவிட்டாள். எப்போதும் சுயிங்கம் மெல்லுகிற, அப்படி மெல்லுவதன் மூலமாக இந்தப் பள்ளிக்கூடம், அதன் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், மாணவிகள், சட்டதிட்டங்கள், ஒழுங்கு விதிகள் எல்லாவற்றையும் அலட்சியப்படுத்துகிற, ‘நான் உங்களையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கிறதில்லை. நீங்களெல்லாம் எனக்கு ப்பூ...’ என்கிற முகபாவமும் திமிர்த்தனமும் கொண்ட ஒரு சண்டைக்கார மாணவி என் நினைவுக்கு வந்தாள். எனக்கும் அவள் மாணவி தான். “என்னத்துக்கு சார் டி.சி?” “என்னத்துக்கா? நீர் இந்த உலகத்தில் தான் இருக்கிறீரா? அவள் உம் மஸ்டுண்ட்தானெங்காணும்?”

“ஆமாம். அப்பப்போ இஷ்டப்பட்டால், ஏதோ எனக்கு தயவு பண்ணுகிற மாதிரி கிளாசுக்கு வரும். போகும்.” “உம். நீரே சொல்கிறீர் பாரும்.” என்று சொல்லிவிட்டு இரண்டாள் சேர்ந்து தூக்க வேண்டிய வருகைப் பதிவு ரிஜிஸ்டரையும், இன்னும் இரண்டு மூன்று ஃபைலையும் தூக்கி என் முன் போட்டார். “பாரும். நீரே பாரும். போன ஆறு மாச காலத்திலே எண்ணிப் பன்னிரண்டே நாள் தான் ஸ்கூலுக்கு வந்திருக்கிறாள். வீட்டுக்கும் மாசம் ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கேன், ஒரு பூச்சி, புழு இப்படி எட்டிப் பார்த்து, அந்த கடுதாசிபோட்ட கம்மனாட்டி யாருன்னு கேட்டுச்சா? ஊகம். சர்தான் போடா உன் கடுதாசியுமாச்சுன்னு இருக்கா அவள். சரி ஏதாச்சும் மெடிக்கல் சர்டிபிகேட் கேட்டு வாங்கிச்சேர்த்துக்கலாம்னா, வந்தால் தேவலாம்.

நம்ம டி.இ.ஓ மாதிரியில்ல ஸ்கூலுக்கு இஷ்டப்பட்டால் வருகிறாள். வந்தாலும் ஸ்டூடண்ட் மாதிரியா வர்றாள்? சே... சே... சே... என் வாயாலே அத எப்படிச் சொல்றது? ஒரு பிரஞ்சு சைக்கிள்ளே, கன்னுக்குட்டி மேலே உட்கார்ந்து வர்ற மாதிரி பாண்ட் போட்டுக் கொண்டு வர்றாள். பாண்டுங்காணும்... பாண்ட்! என்ன மாதிரி பாண்ட்டுங்கறீர்? அப்படியே 'சிக்'குன்னு பிடிச்சிக்கிட்டு, போட்டோவுக்கு சட்டம் போட்ட மாதிரி, அதது பப்பட்டுன்னு தெறிச்சுடுமோன்னு நமக்கெல்லாம் பீதியை ஏற்படுத்தற மாதிரி டிரஸ் பண்ணிட்டு வர்றாள். சட்டை போடறாளே, மேலே என்னத்துகுங்காணும் இரண்டு பட்டனை அலுத்துவிட்டுட்டு வர்றது? அது மேலே சீயான்பாம்பு மாதிரி ஒரு செயின். காத்தாடி வால் மாதிரி அது அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் வளைஞ்சு வளைஞ்சு ஆடறது. கூட இத்தினி பசங்க படிக்கறாங்களேன்னு கொஞ்சமாச்சும் உடம்பிலே வெக்கம் வேணாம்? இந்த இழுவெடுத்த ஸ்கூல்லே ஒரு யூனிபார்ம், ஒரு ஒழுங்கு, ஒரு மண்ணாங்கட்டி, ஒரு தெருப்புமுதி ஒன்றும் கிடையாது. எனக்கு தெரியுங்காணும்... நீர் அதையெல்லாம் ரசிச்சிருப்பீர்!"

“சார்...”

“ஓய் சும்மா இருங்காணும். நாப்பது வருஷம் இதுல குப்பை கொட்டியாச்சு. ஐ நோ ஹ்யூமன் சைக்காலஜி மிஸ்டல் டமிள்! தமிழ்சார், எனக்கு மனத்தத்துவம் தெரியும்பா. உமக்கு என்ன வயசு?” “இருபத்தொன்பது சார்!” என் சர்வீஸே நாற்பது வருஷம்” “பாண்ட், சண்டை போடக்கூடாதுன்னு விதி ஒன்னும் நம்ம ஸ்கூல்ல இல்லையே சார்.” “அதுக்காக, அலுத்துப் போட்டுட்டும் போகலாம்பு விதி இருக்கா என்ன? வயசு பதினெட்டு ஆகுதுங்காணும் அவளுக்கு! கோட்டடிச்சு கோட்டடிச்சு இப்பத்தான் டெந்ததுக்கு வந்திருக்கிறாள். எங்க காலத்துல பதினெட்டு வயசுல இடுப்பிலே ஒண்ணு, தோள்லே ஒண்ணு இருக்கும். போதாக்குறைக்கு மாங்காயைக் கடிச்சிட்டு இருப்பாளுக. போனவாட்டி, அதான் போன மாசத்திலே ஒரு நாள் போனாப் போவுதுன்னு நம்ம மேலே இரக்கப்பட்டு ஸ்கூலுக்கு வந்தாளே அப்போ, அவள் ஒரு நாள்லே, ஆறு மணி நேரத்துக்குள்ளாறே-ஹார்ட்லி ஸிக்ஸ் அவர்ஸ் சார்- என்ன என்ன பண்ணி இருக்காள் தெரியுமா? யாரோ நாலு

தடிக்கமுதைகளோட-நீங்கள்ளாம் ரொம்ப கௌரவமா சொல்லிப்பேளே பிரண்ட்ஸ் அப்பண்ணுநாலு தடிக்கமுதைங்களோட ஸ்கூல் வாசல்லே சிரிச்சு பேசிட்டு இருந்திருக்காள். நம்ம ஹிஸ்டரி மகாதேவன் இருக்கே... அது ஒரு அசடு. நம்ம ஸ்கூல் வாசல்லே, நம்ம ஸ்டூடண்ட் இப்படி மிஸ்பிஹேவ் பண்ணறாளேன்னு அவ கிட்ட போய் “இப்படி எல்லாம் பண்ணக்கூடாது அற்புத மரி, உள்ள வான்னு கூப்பிட்டு இருக்கான். அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்க சார்”

“உங்களுக்கு பொறாமையா இருக்கா சார்ன்னு கேட்டுட்டாள். அந்தப்பசங்க முன்னால வெச்சு மனுஷன் கண்ணாலே ஜலம் விட்டுவிட்டு என்கிட்டே சொல்லி அழுதார். இந்த ஸ்கூல் காம்பசுக்குள்ளே நடக்கிறதுக்குதான் நீங்க பொறுப்பு. வெளியிலே நடக்கிற விவகாரத்துக்கெல்லாம் நீங்க என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது சார்னு முஞ்சியிலே அடிச்ச மாதிரி சொல்றாள். யாருகிட்டே? இந்த நரசிம்மன்கிட்டே.” எச்.எம்.முக்கு முகம் சிவந்து முக்கு விடைத்தது. “இந்த அநியாயம் இத்தோடு போகலே. சாயங்காலம், பி.டி. மாஸ்டர்கிட்டே சண்டை போட்டுக்கொண்டாள். அவன் இப்படிப் பண்ணப்படாது, இப்படி வளையணும், இந்த மாதிரி கையை வச்சுக்கணும்னு அவளைத் தொட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கான். தொட்டவன், எசகுபிசகா எங்கேயோ தொட்டுட்டான் போலிருக்கு. இவ என்ன கேட்டிருக்கா தெரியுமா?” “என்னைத் தொட்டுப் பேசாதீங்கன்னு சொல்லிருப்பாள்.” “மனுஷ ஜாதின்னா அப்படித்தானே சொல்லிருக்கணும்? இவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?” எச்.எம். தலையைக் கையில் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் முகம் வேர்த்து விட்டிருந்தது. “சார்... உங்க பொண்டாட்டியோட நீங்க படுக்கறது இல்லையான்னு கேட்டுவிட்டாள். பாவம்! நம்ம பி.டி. பத்மநாபன் லீவு போட்டு விட்டு போய்விட்டான். முடியாதுப்பா முடியாது. நானும் நாலு பெத்தவன். இந்த ராட்சஸ ஜென்மங்களையெல்லாம் வச்சிக்கிட்டு, இரத்தக் கொதிப்பை வாங்கிக்கிட்டு அல்லாட முடியாதுப்பா. அந்தக் கமுதையைத் தொலைச்சுத் தலைமுழுகிட வேண்டியதுதான்.” “இப்போ போய் டி.சி. கொடுத்துட்டால், அவள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத முடியாமல் போயிடும் சார். அவள் வாழ்க்கை வீணாகப்

போய்விடும்.” “அந்தக் கழுதைக்கே அதைப் பத்திக் கவலை இல்லை. உமக்கெதுக்கு?”

நமக்கெதுக்கு என்று என்னால் இருந்து விட முடியாது. அது என் சுபாவமும் இல்லை. அத்தோடு, அந்த மரி என்று ஆட்டுக்குட்டி, ஒரு சின்னப்பெண். அப்படி என்ன பெரும் பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டாள்? அப்படியேதான் இருக்கட்டுமே. அதற்காக அவளைக் கல்லெறிந்து கொல்ல நான் என்ன அப்பழுக்கற்ற யோக்கியன்? நான் சுமதியிடம் சொன்னேன். எச்.எம். மாதிரிதான் அவளும் சொன்னாள். “உங்களுக்கெதுக்கு இந்த வம்பெல்லாம்? நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தால், அது ரொம்ப ராங்கி டைப் மாதிரி தெரியுது. உங்களையும் தூக்கி எறிஞ்சு ஏதாச்சும் பேசிட்டால்?” என்றாள். அவளை சம்மதிக்க வைத்து, அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மரி வீட்டுக்கு ஒரு நாள் சாயங்காலம் போனேன். என் வீட்டுக்கு ரொம்ப தூரத்தில் இல்லை அவள் வீடு. ரயில் நிலையத்துக்கு எதிரே இருந்த வரிசை வீடுகளில், திண்ணை வைத்த, முன்பகுதி ஓடு போட்டு, பின் பகுதி ஓட்டிய பழங்காலத்து வீடு அவளுடையது. விளக்கு வைத்த நேரம். திண்ணை புழுதி படிந்து, பெருக்கி வாரப்படாமல் கிடந்தது. உள்ளே விலை மதிப்புள்ள நாற்காலிகள் சோபாக்கள் இருந்தன. ஆனாலும் எந்த ஒழுங்கும் இன்றிக் கல்யாண வீடு மாதிரி இரைந்து கிடந்தன. “மரி,” என்று நான் ஒரு குரல் கொடுத்தேன். மூன்று முறை அழைத்தபிறகுதான், “யாரு?” என்று ஒரு குரல் உள்ளிருந்து வந்தது. கலைந்த தலையும், தூங்கி எழுந்த உடைச் சுருக்கங்களோடும், சட்டையும் கைலியுமாக வெளிப்பட்டாள் மரி. என்னைப் பார்த்ததில் ஒரு ஆச்சரியம், வெளிப்படையாக அவள் முகத்தில் தோன்றியது. என் மனைவியைப் பார்த்ததில் அவளுக்கு இரட்டை ஆச்சரியம் இருக்க வேண்டும்.

“வாங்க சார்... வாங்க, உட்காருங்க” என்று எங்கள் இருவரையும் பொதுவாக வரவேற்றுவிட்டு நாற்காலிகளை ஒழுங்குபடுத்தினாள். சோபாவில் நானும் சுமதியும் அமர்ந்தோம். எதிரே இருந்த ஒரு நாற்காலியில் அவள் அமரச் சொன்னதும்

அமர்ந்தாள். “தூக்கத்தைக் கலைச்சுட்டேனாம்மா?” என்றேன். “பரவாயில்லே சார்,” என்று வெட்கத்தோடு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். முகத்தில் விழுந்த முடியை மேலே தள்ளிவிட்டுக் கொண்டாள்.

“நீங்க எப்படி இங்கே...?” “சும்மாத்தான். பீச்சுக்குப் போய்க்கிட்டு இருந்தோம். வழியிலே தானே உங்க வீடு. பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சேன்னு நுழைஞ்சிட்டோம். அழையாத விருந்தாளி. உடம்பு சரியில்லையா?” “தைலம் வாசனை வருதா சார்? லேசாத்தலைவலி. ஏதாச்சும் சாப்பிடநீங்களா சார்?” “எல்லாம் ஆச்சு. வீட்டிலே யாரும் இல்லையா?” “வீடா சார் இது...? வீடுன்னா அப்பா, அம்மா இருக்கனும். அப்பா எப்பவோ போயிட்டார். போயிட்டாருன்னா செத்துப் போயிடலே. எங்களை விட்டுவிட்டு போயிட்டார். அம்மா என்னைச் சுத்தமாக விட்டுடலை. அப்பப்போ நாங்க சந்திக்கிறோம். சமயத்திலே இரண்டு நாளுக்கு ஒரு முறை நாங்க பார்த்துக்கொண்டால் அது அதிகம். அதனால்தான் இது வீடான்னேன். எனக்கு ஏதோ லாட்ஜிலே தங்கற மாதிரி தோணுது.” எனக்குச் சங்கடமாய் இருந்தது. இரவுகளில், நசுங்கிய அலுமினியப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிச்சைக்கு வருகிற குழந்தையைப் பார்ப்பது போல இருந்தது. “சாப்பாடெல்லாம் எப்படியம்மா?” “பெரும்பாலும் பசி எடுக்கறப்போ, எங்க தோணுதோ அங்கே சாப்பிடுவேன். ஓட்டல்லேதான். அம்மா வீட்டிலே தங்கியிருந்தா ஏதாவது செய்வாங்க. அம்மா சமையலைக் காட்டிலும் ஓட்டலே தேவலை. நல்லாயிருக்காதுன்னு சொல்லலை. அம்மான்னு நினைச்சு சாப்பிட முடியலே. பொண்ணுன்னு நினைச்சு அவங்களும் கேட்டாள். “உன் அம்மாதானே அவங்க?” “ஆமாங்க. இப்போ வேறு ஒருத்தரோட அவங்க இருக்காங்க. அவரை எனக்குப் பிடிக்கலை. என்னையும் அவருக்குப் பிடிக்கலை. சரி அவங்க வாழ்க்கையை அவங்க வாழறாங்க. என் வாழ்க்கையை நான் வாழ்ந்து கொண்டு தீர்க்கிறேன்.” ஓர் இறுக்கமான மௌனம் எங்கள் மேல் கவிந்தது. நான், சாவி கொடுக்காமல் எப்போதோ நின்று போயிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“மரி... ஸ்கூலுக்கு வந்தால், ஒரு மாறுதலாக இருக்குமில்லே?” “நான் யாருக்காக சார் படிக்கனும்?”

“உனக்காக,”

“ப்ச்!” என்றாள் அவள். இதற்கு மேல் எதுவும் பேசக்கூடாது என்று எனக்குத் தோன்றியது.

“பீச்சுக்குப் போகலாம். வாயேன்.”

“வரட்டுமா சார்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

“வா.”

“இதோ வந்துவிட்டேன் சார்,” என்று துள்ளிக் கொண்டு எழுந்தாள். உள்ளே ஓடினாள்.

நான் சுமதியைப் பார்த்தேன்.

“பாவங்க,” என்றாள் சுமதி.

“யாருதான் பாவம் இல்லே? இந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு எங்கேயோ இருக்கிற அந்த அம்மா பாவம் இல்லையா? இத்தோட அப்பா பாவம் இல்லையா. எல்லோருமே ஒருவிதத்திலே பாவம்தான்.” என்றேன் நான். அப்போதுதான் பூத்த ஒரு பூ மாதிரி, மழையில் நனைந்த சாலை ஓரத்து மரம் மாதிரி, ஓடைக் கூழாங்கல் மாதிரி, வெளிப்பட்டாள் மரி. பேண்ட்தான் போட்டிருந்தாள். சட்டையை டக் பண்ணியிருந்தாள். அழகாகவே இருந்தது அந்த உடை. உடம்புக்குச் சௌகரியமானதும், பொருத்தமானதும் தானே உடை.

“ஸ்மார்ட்!”

“தேங்க்யூ சார்,” என்றாள், பரவசமான சிரிப்பில். நான் நடுவிலும், இரண்டு புறமும் இருவருமாக, நாங்கள் நடந்தே கொஞ்ச தூரத்தில் இருந்த கடற்கரையை அடைந்தோம். கடற்கரை சந்தோஷமாக இருந்தது. ஓடிப் பிடித்துக் கல் குதிரைகளின் மேல் உட்கார்ந்து விளையாடும் குழந்தைகள். குழந்தைகள் விளையாட்டைப் பார்த்து ரசிக்கும் பெற்றோர்கள். உலகத்துக்கு ஜீவன் சேர்க்கும் யுவர்களும் யுவதிகளும். கடலைகள், கடல் மணலில் சுகமாக வறுபட்டன.

குழந்தைகள் வாழ்வில் புதிய வர்ணங்களைச் சேர்த்துப் பலூன்கள் பறந்தன. ஸ்டூல் போட்டுப் பட்டாணி சுண்டல் விற்கும் ஐயரிடம் வாங்கிச் சாப்பிட்டோம்.

“கார வடை வாங்கிக் கொடுங்க சார்,” என்றாள் மரி, கொடுத்தேன். தின்றாள்.

“மத்தியானம் சாப்பிடல்லே சார். சோம்பேறித்தனமாக இருந்துச்சு. தூங்கிட்டேன்.”

“ராத்திரி எங்களோடுதான் நீ சாப்பிடறே,” என்றாள் சுமதி.

“இருக்கட்டுங்க்கா.”

“என்ன இருக்கட்டும். நீ வர்றே.”

வரும்போது, சுமதியின் விரல்களில் தன் விரல்களைக் கோத்துக்கொண்டு, சற்றுப்பின் தங்கி மரி பேசிக் கொண்டு வந்தாள். நான் சற்று முன் நடந்தேன். சாம்பாரும் கத்தரிக்காய் கறியும்தான். மத்தியானம் வறுத்த நெத்திலிக் கருவாடு இருந்தது.

“தூள்க்கா... தூள்! இந்தச் சாம்பாரும் நெத்திலிக் கருவாடும் பயங்கரமான காம்பினேஷன்க்கா,” என்றாள் மரி.

மரி இப்போதெல்லாம் காலையும் மாலையும் தவறாமல் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். காலை இட்டிலி எங்கள் வீட்டில்தான். வருஷம் 365 நாட்களும் எங்கள் வீட்டில் இட்டிலி அல்லது தோசைதான். “ஆட்டுக்கல்லை ஒளித்து வைத்து விட்டால், சுமதிக்கு ஹார்ட் அட்டாக்கே வந்துவிடும். மரி,” என்பேன். மரி விழுந்து புரண்டு சிரிப்பாள். சாயங்காலங்களில் எங்கள் வீட்டில்தான் அவள் வாழ்க்கை கழிந்தது. பேண்ட் போட்ட அந்தப்பெண், சிரமப்பட்டுச் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து சுமதிக்கு வெங்காயம் நறுக்கித் தருவதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கும்.

“ஏம்மா... சைக்கிள்களே ஊரைச் சுற்றுகிற பெண் நீ. இங்கே இவளுக்கு வெங்காயம் நறுக்கித் தர்றியோ?” என்றேன். “இதுதான் சார் த்ரில்லிங்கா இருக்கு. கண்ணிலே நீர் சுரக்கச் சுரக்க வெங்காயம் நறுக்கிறது பயங்கரமான எக்ஸ்பீரியன்ஸ்.” என்றாள். ஐயோ இந்தப் பயங்கரமே!

“சார், ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?”

“ஊசும். ரெண்டு மூணு சொல்லு.”

“சீரியலாகக் கேட்கிறேன், சார். இங்கே வந்து போறதிலே உங்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லையே சார்?”

“சத்தியமாகக் சிடையாது.”

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு அவள் சொன்னாள். “ஏன் சார்-கெட்டுப் போனவளனு எல்லோரும் சொல்கிற என்னை எதுக்கு உங்க வீட்டில சேர்த்து, சோறும் போடறீங்க?” சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“பைத்தியமே! உலகத்திலே யார் தான் கெட்டுப் போனவங்க? யாராலுமே கெட முடியாது, தெரியுமா? மனசுக்குள்ளே நீ கெட்டுப் போனவளனு நினைக்கிறியாக்கும்? அதை விட்டு. நீயும் கெட்டவங்க இல்லை, உங்க அம்மாவும் அப்பாவும் யாருமே கெட்டவங்க இல்லே.” அவள் சொனாள்: “எங்க அம்மாவைப் பழி தீர்க்கணும்னுதான் அப்படியெல்லாம் நடந்துக்கறேன் சார்.”

“எனக்கும் தெரியும்.” என்றேன். பத்து நாள் இருக்குமோ? இருக்கும். ஒரு நாள் மரி என்னிடம் கேட்டாள். “சார்... நான் ஸ்கூலுக்கு வறறதே இல்லைன்னு நீங்க ஏன் கேட்கவில்லை?” நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். இரண்டு மணிகள் உருண்டு விழத்தயாராய் இருந்தன. அவள் கண்களில். “என்னை நீங்க கேட்டிருக்கணும் சார். ஏண்டி ஸ்கூலுக்கு வரலைன்னு என்னை அறைஞ்ச கேட்கணும் சார். அப்படி யாரும் என்னைக் கேட்க இல்லேங்கறதுனாலதானே நான் இப்படி விட்டேத்தியா இருக்கேன்? என் மேல் இப்படி யாரும் அன்பு செலுத்தினது இல்லே சார். அன்பு செலுத்தறவங்களுக்குத்தானே அதட்டிக் கேக்கவும் அதிகாரம் இருக்கு?” “உனக்கே அது தோணணும்னுதானே நான் காத்திருக்கேன். அதனாலே என்ன? ஒன்றும் முழுக்கிப் போய்விடவில்லை. இன்னைக்குப்புதுசா ஆரம்பிப்போம். இன்னைக்குத்தான் டென்த் கிளாஸ்லே நீ சேர்ந்தன்னு வச்சுக்க. நாளையிலேர்ந்து நாம் ஸ்கூலுக்குப் போறோம்.” என்றேன். மரி, முகத்தை மூடிக் கொண்டு விசம்பி விசம்பி அழுதாள்.

○○○

7. ஆற்றாமை

- கு.ப. ராஜகோபாலன்

“உட்காரேண்டி! போகலாம். என்ன அவசரம்?” என்று சாவித்திரி புரண்டு படுத்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“இல்லை. அவர் வருகிற நேரமாகிவிட்டது. போய் காபிக்கு ஜலம் போட்டால் சரியாயிருக்கும்” என்று எழுந்து நின்றாள் கமலா.

“ஆமாம், காபி போடுவதற்கு எத்தனை நாழியாகும்? வந்த பிறகு கூடப் போகலாம். உட்கார். எனக்குப் பொழுதே போகவில்லை”.

அப்பொழுது ‘கமலா’ என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே ராகவன் வந்துவிட்டான்.

“பாத்தாயா, வந்துவிட்டார்” என்று சொல்லிவிட்டு கமலாதன் அறை பக்கம் ஓடினாள்.

சாவித்திரி படுத்தபடியே தலைநிமிர்ந்து பார்த்தாள்; ராகவன் மனைவியைப் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான். கமலா, “அதற்குள் நாழியாகிவிட்டதா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே பின்னால் போனாள்.

அறை சற்று தூரத்திலிருந்தபோதிலும் கொஞ்சம் சாதாரணமாகப் பேசினால் காதில் விழாத தூரத்தில் இல்லை. இளம் தம்பதிகளுக்கு அக்கம் பக்கம் ஞாபகம் சில சமயங்களில் இருக்கிறதே இல்லையல்லவா?

“போங்கள்; இதென்ன விளையாட்டு. யாராவது வரப்போகிறார்கள்” என்று கமலா மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னது அரைகுறையாக சாவித்திரி காதில் பட்டது. அந்த அறையில் பொங்கிய இன்பம் ஏறிய காற்று சாவித்திரியிடம் வந்தபொழுது அவள் மூச்சு திணறிற்று. வேதனை உள்ளத்தையும், உடலையும் ஏதோ செய்ய, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு குப்புறப் படுத்துக் கொண்டாள்.

சாவித்திரியின் புருஷன் வடக்கே எங்கோ மிலிடரி சர்வீஸில் இருந்தான். சாஸ்திரத்துக்காகச் சாந்திமுகூர்த்தம் நடத்த மூன்று

8. காற்று

- கு. அழகிரிசாமி

1

அந்தத் தெருவில் நூறு வீடுகள் இருக்கும். ஆனால் ஒரு வீட்டில்தான் தெருத் திண்ணை இருந்தது. மற்ற வீடுகள் சிலவற்றில் திண்ணை இருந்தபோதிலும், அது கம்பிக் கதவுக்கு உட்புறமாக இருந்தபடியால், அதைக் கணக்கில் சேர்க்க முடியாது. பெரும்பாலான வீடுகள் திண்ணையில்லாத நவநாகரிக மோஸ்தரிலேயே கட்டப்பட்டவையாகும்.

மேற்படி வீட்டின் தெருத் திண்ணை அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் குழந்தைகளுக்கு ஒரு பாலவனச் சோலையாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியே வந்தால், ஒரு முக்கால் மைல் வட்டாரத்தில் அந்தத் திண்ணையைத் தவிர வேறு எங்கும் ஒதுங்க முடியாது. இதனால் எப்பொழுது பார்த்தாலும் திண்ணையில் ஐந்தாறு குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். விளையாட்டு என்றால் கூச்சல் இல்லாமல் இருக்குமா? உற்சாகம் மீறியதும், கூச்சலும் கும்மாளமும் அதிகமாகிவிடும். உடனே வீட்டின் உள்ளே இருந்து ஒருவன் ஓடிவருவான். தினந்தோறும் விரட்டியடித்தும் கூட, குழந்தைகள் திரும்பத் திரும்ப வந்து அமர்க்களம் பண்ணுவதைக் கண்டு அவனுக்குக் கோபம் சிரசை முட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் கைக்கு எட்டிய குழந்தைகளை அடித்து விரட்டுவான்; ஒரு வழியாகத் திண்ணை காலியாகும். ஆனால், இது எவ்வளவு நேரத்துக்கு? அவன் தலை மறைந்தால் போதும், மறுபடியும் திண்ணைக்குக் குழந்தைகள் ஓடி வந்து விடுவார்கள். அடியையும் மிரட்டலையும் வசவையும் ஒரு பொருட்டாகவே அவர்கள் கருதவில்லை. அதற்குப் பதிலாகத் தங்கள் விளையாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே நினைத்துவிட்டார்கள்போல் தோன்றியது.

வீட்டுக்குள் வாடகை கொடுத்துக் குடியிருக்கும் ஆசாமி, குழந்தைகளை நிரந்தரமாக ஒழித்துக் கட்டுவதற்குச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு குழந்தையையாவது பயங்கரமாகக் கீழே இழுத்துப் போட்டு, மூச்சுப் பேச்சு அற்றுப் போகும் வரையில் மிதித்துத் துவைக்க வேண்டுமென்பது அவனது நீண்ட நாள் திட்டம். அவ்வாறு செய்தால், தன் கோபமும் தணிந்து சற்று ஆறுதல் பிறக்கும்; நாலைந்து நாட்களுக்காவது குழந்தைகள் அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டாமல் இருப்பார்கள் என்று நினைத்தான்.

ஒரு நாள் அவனுக்கு வேலையில்லை. அதனால் வெளியே போகவேண்டிய அவசியமில்லாமல், வீட்டுக்குள்ளேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். சும்மா உட்கார்ந்திருக்கவில்லை. குழந்தைகள் எப்போது வரும் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் உட்கார்ந்திருந்தான்.

உரிய காலத்தில் குழந்தைகள் வந்துவிட்டார்கள். வெறுமனே கைவீசிக்கொண்டு வந்தார்கள் நான்கு பேர். இரண்டு சிறுமிகள் குழந்தைகளைத் திண்ணையின் ஒரு மூலையில் விட்டார்கள். உடனே விளையாட்டும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவர்கள் உலகத்தையே மறந்துவிட்டனர். சொல்ல முடியாத உற்சாகம். அவ்வப்போது தெருவே எதிரொலிக்கும்படியான சிரிப்பு, கைதட்டல். இப்படித் தம்மை மறந்து ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், சமயம் பார்த்துக் காத்திருந்த ஆசாமி புலிப் பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து வெளியே வந்தான். வந்த வேகத்தில் ஒரு சிறுவனை இடுப்பில் மிதித்துத் தெருவில் போய் விழும்படி தள்ளினான். ஒரு பெண் குழந்தையின் தலை முடியை வலது கையால் எட்டிப் பிடித்தான். இதைப் பார்த்து மற்ற குழந்தைகள் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி மறைந்து விட்டன. தெருவில் வந்து விழுந்த சிறுவன் அழுது கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டே எழுந்து, நொண்டி நொண்டி நடந்து கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

குடித்தனக்கார ஆசாமி, அந்தச் சிறுமியின் கூந்தலை வலது கையிலிருந்து இடது கைக்கு மாற்றினான். 'இனிமேல் இங்கே வராதே! இனிமேல் இங்கே வராதே! என்று பத்துப் பதினைந்து தடவையாவது சொல்லியிருப்பான்; ஒவ்வொரு தடவையும் குழந்தையின் கன்னத்தில் பொறி பறக்கும்படி அறை விழுந்து

கொண்டிருந்தது. அந்த ஐந்து வயதுக் குழந்தை புத்தி பேதலித்துப் போய் அழக்கூட பிரக்கையின்றி முகத்தை ஒரு மாதிரி கோரமாக வைத்துக் கொண்டு நின்றது. தெருவோடு சென்ற ஒருவன் வந்து விலக்கியிராவிட்டால், குழந்தையின் மூச்சு நிற்கும் வரையிலும் அடி விழுந்திருக்கும்.

விடுதலை பெற்றுத் தன் வீட்டை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தபோதுதான், அதற்கு அடி வாங்கியிருக்கிறோம் என்ற ஞாபகம் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து கன்னம் எரியவும் ஆரம்பித்தது. உடனே 'கோ' வென்று அழுதுகொண்டு நாலைந்து வீடுகள் தள்ளியிருக்கும் தன் வீட்டுக்குச் சென்றாள். அதற்குள், சிவந்து தடிப்பேறியிருந்த இடது கன்னம் வீங்கி, இடது கண்ணும் தீக்கங்கு மாதிரி சிவந்துவிட்டது. அவளுடைய அழகுரலைக் கேட்டு எதிரே ஓடிவந்து 'என்ன? ஏது' என்று விசாரித்த தாயிடம் அவள் விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை. சொல்வதற்கு வார்த்தைகளே உருவாகவில்லை. அடியினால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும், அனுமதி இல்லாமல் விளையாடப் போனதற்காக அம்மாவும் அடிப்பாள் என்ற பயமும் சேர்ந்து அவள் நாவைக் கட்டிவிட்டன. அவளால் அப்போது அழத்தான் முடிந்தது.

“சனியன்! சொன்னாலும் நிற்காமல் தெருவுக்கு ஓடி ஓடிப்போகுதே!... உனக்கு இதுவும் வேணும்: இன்னும் வேணும்” என்றாள் அம்மா.

கூட விளையாடும் சிறுவர்களில் எவனாவது அடித்திருப்பான் என்பது அவள் எண்ணம். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று அவள் தெருவுக்கு வந்து, இரண்டு பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளால் எதையுமே அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தெரு வழக்கம்போலவே இருந்தது. உள்ளே திரும்பி வந்து, “என்ன சனியனே! எங்கே போய் அடி வாங்கிக்கினு வரீரே: சொல்லித் தொலையேன்” என்று சீறினாள்.

அப்பொழுதும் குழந்தையால் பேச முடியவில்லை.

“அப்பா வரட்டும். உன்னைத் தூணோடு, சேர்த்துக் கட்டி வைக்கச் சொல்றேன். அப்போதான் நீ வீட்டிலே கெடப்பே” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தன் வலக்கையால் குழந்தையின் கூந்தலைப் பிடித்துத் தரதரவென்று உள்பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

உள்ளே கொண்டு போய் கைக்குழந்தையின் பக்கம் தள்ளி விட்டு, சமையற் கூட்டத்தின் புகைக்குள் மறைந்து விட்டாள் அம்மா. அவ்வளவில் சிறுமியின் பயமும் தெளிந்து விட்டது; அழுகையையும் நிறுத்தி விட்டாள். அப்புறம் கைக்குழந்தைதான் புகை எரிச்சல் தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தது. சிறுமி அதற்கு விளையாட்டுக்காட்டி, அழுகையை நிறுத்த வேண்டுமென்றுதான் ஆசைப்பட்டாள்: முயற்சியும் செய்தாள். ஆனால் குழந்தை அக்காளின் விளையாட்டைக் கண்டு ஏமாந்து விடவில்லை. அதற்கு உடம்பில் என்னென்னவோ கோளாறு. அப்புறம் இந்த ஆளை மறைக்கும் புகை வேறு. கண்கள் எரிந்து, மூச்சும் திணறியது. வீட்டுக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுழன்று வரும் புகைக்கு, அந்தத் தாய், அந்தச் சிறுமி, இந்தக் கைக்குழந்தை ஆகிய மூவருடைய நாசித் துவாரங்களைத் தவிர வேறு போக்கிடம் இல்லை. விளையாட்டுக் காட்ட முயன்ற சிறுமியும் புகையால் திணறினாள். தெருவுக்கு எப்பொழுது போவோம் என்றிருந்தது. இனி ஓடினால் அம்மா கழுத்தை முறித்து அடுப்பில் திணித்து விடுவாள் என்று எண்ணி, அறையின் வாசற்பக்கத்துக்குக் குழந்தையை இழுத்துக் கொண்டு வந்து கொஞ்சம் தாராளமாக சுவாசிக்க முயன்றாள். அங்கே, பக்கத்துக் குடித்தனத்திலிருந்து புகை வந்து கொண்டிருந்தது. என்றாலும் அவ்வளவு கனத்த புகையல்ல. சிறுமிக்குக் கொஞ்சம் ஆசுவாசமாக இருந்தது. அந்தச் சின்னஞ்சிறு முற்றவெளிக்கு மேலாகத் தெரியும் வானத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள். அப்பொழுது அவள் மனம் உண்மையில் வானவெளியை நினைத்து ஏங்கவில்லை; திண்ணையை நினைத்துத்தான் ஏங்கியது. ‘நாளை முதல் அந்தத் திண்ணைக்குப் போக முடியாதே! போனால் கன்னம் வீங்கும்படியாக அடிவாங்க வேண்டுமே! வீடு திரும்பினால் அம்மா அடிப்பாளே! இனி என்ன செய்வது? எப்படி உயிர் வாழ்வது?’ என்று அந்தத் தன் ஐந்தாவது பிராயத்திலே எதிர்காலத்தை எண்ணி அவள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். திண்ணை என்றால், அவள் நடக்கத் தெரிந்த நாளிலிருந்து அவளுக்குக் காற்றும் வெளிச்சமும் கொடுத்து வாழ்க்கை இன்பத்தை அளித்து வந்த திண்ணை அது. இப்பொழுது அதுவும் போய்விட்டது. இனி திண்ணையும் இல்லை; காற்றும் இல்லை. வாழ்க்கையின் சந்தோஷம் என்பதும் இருக்க

முடியாது... அவளுக்கு ஒரு சமயம், தன் வீட்டில் ஏன் தெருத் திண்ணை வைத்துக் கட்டவில்லை என்றும் தோன்றியது. தன் வீடு எதற்காகத் தெருவிலிருந்து வெகுதூரம் உள்ளே தள்ளி ஒரு மூலையில் இருக்க வேண்டுமென்று தன் நையே கேட்டுக்கொண்டாள். திண்ணை வைத்துக் கட்டாததற்காக அப்பாவிடம் அவளுக்குக் கோபமும் வந்தது. அப்பா வீட்டுக்குச் சாப்பிடவரும்போது அவரிடமே இதைக் கேட்பது. அழுது, முரண்டு பண்ணி திண்ணை கட்டச் சொல்வது என்று நினைத்தாள். தன்னிடம் பிரியமாக இருக்கும் அப்பன், தன் சொல்லைத் தட்டமாட்டான் என்று அவளுக்கு நம்பிக்கையும் பிறந்தது. அதனால் புகையைத் 'தற்காலிகமாகச் சகித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்'.

கற்பகத்தின் தகப்பன் வேதகிரி வாயையும் வயிற்றையும் கட்டிப் பழகியவன்தானே ஒழிய, எந்தக் காலத்திலும் திண்ணை கட்டினவனல்ல. வருஷம் 365 நாளும் தினந் தவறாமல் ஒரு வேளைச் சாப்பாடின்றிப் பட்டினி கிடக்கிறான். பதினான்கு வருஷ சேவைக்குப் பிறகு இப்பொழுது அவன் வாங்கும் சம்பளம் நாற்பத்தெட்டு ரூபாய். மந்தைவெளியின் ஒரு கோடியில், தன் வீட்டுக்கு மூன்று பர்லாங்கு தூரத்திலேயே ஒரு சிறு ஜவுளிக் கடையில் ஒரு சிப்பந்தியாக வேலை செய்து வருகிறான். சம்பளத்தில் பத்து ரூபாய் வாடகை! சென்னை மாநகரத்தில் அந்த வாடகைக்கு வீடும், அந்த வீட்டில் ஒரு குடித்தனமும் இருக்கிறது என்றால், வீட்டையும் வாழ்க்கையையும் பற்றி அதிகம் சொல்ல வேண்டாம். ஒரே ஒரு அறைதான் வீடு. அதற்குள்ளேயே சமையல் பகுதி. மழைக்காலத்தில் ஒழுகாத பகுதி பார்த்து, கூட்டிச் சுருட்டிப் படுத்திருக்க வேண்டும். வீட்டின் முகட்டில் நாழி ஓடுகளிலிருந்து வெயில் காலத்தில் 'தொப்புத் தொப்பு' என்று தேள் விழுவதும் உண்டு. வீட்டுக்கு வாசல்தான் ஜன்னல். முற்றத்தில் குழாய் இருந்ததால் எப்பொழுது பார்த்தாலும் அங்கே ஈரமாக இருக்கும். அந்த வீட்டுக்குள்ளேயே ஐந்தாறு பகுதிகளில் பத்தும் பதினைந்தும் கொடுத்துக் குடியிருப்பவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் குழாயும் முற்றமும் பொது. எந்த வீட்டுச் சப்தமும் எல்லா வீடுகளுக்கும் கேட்கும். எந்த வீட்டுப் புகையும் எல்லா வீடுகளுக்கும் பரவி, சுவாசத்திலும் வானத்திலும் கலக்கும். இப்படிப்பட்ட இடத்தில் வேதகிரியின் மனைவி, கற்பகத்தையும் மேலும் நான்கு

குழந்தைகளையும் பிரசவித்திருக்கிறாள். அவற்றுள், கற்பகத்தையும் கைக் குழந்தைகளையும் தவிர மற்ற குழந்தைகள் செத்துப்போய்விட்டன. அவள் மட்டும் அந்த உடம்பை வைத்துக்கொண்டு இன்னும் சாகாமல் சமாளித்துக் கொண்டு வருகிறாள்.

வேதகிரி கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அந்த வீட்டுக்குக் குடித்தனம் வந்தபோது நிலைமை இவ்வளவு மோசமாக இல்லை. இப்பொழுது குடியிருக்கும் பகுதியோடு, மேலும் ஒரு சிறு அறையையும் சேர்த்தே பத்து ரூபாய் வாடகைக்குப் பிடித்தான். ஆனால் மந்தைவெளியைச் சுற்றி மாடமாளிகைகளுடன் புது நகரம் ஒன்று ராஷஸ் நாகம்போல் வளைத்துக் கொண்டு கிளம்பவே, அவன் குடியிருந்த பகுதிக்கு விலை மதிப்பு உயர்ந்துவிட்டது. ஒவ்வொரு வீட்டின் மதிப்பும் ஆறு மடங்கு ஏழு மடங்காகக் கூடிவிடவே வாடகையும் உயர்ந்தது. வேதகிரி பத்து ரூபாய்க்குமேல் கொடுக்கத் தனக்குச் சக்தியில்லை என்றான் அப்படியானால் சமையல் பகுதியை மட்டும் தான் பத்து ரூபாய்க்கு விடமுடியும் என்று வீட்டுக்காரன் சொன்னான். வெளியே விரட்டாமல், அம்மட்டுக்காவது இடம் கொடுத்தானே என்று, தன் குடித்தனத்தைச் சமையற் கூடத்துக்குள்ளே ஒடுக்கிக் கொண்டு பக்கத்து அறையைக் காலி செய்து கொடுத்தான். அதன் பின் கற்பகம் பிறந்தாள். பிறந்த நாளிலிருந்து அவள் சமையற் கூடத்தைத்தான் பார்த்திருக்கிறாளே ஒழிய, திண்ணையை, தெரு வாசலை, மரத்தை, மைதானத்தை அனுபவிக்கவில்லை. ஊரின் சுற்றுப்புறம் அழகிய நகரமாக விரிவடைந்ததும், சென்னையின் ஜனத்தொகை பெருகியதும் அவளுக்குப் பெருங்கேடாக முடிந்தது. அவள் அந்த இருட்டறைக்குள் வசிப்பதற்கு, நகரமும், நகரில் வசிக்கும் அத்தனை பேருமே காரணங்கள் என்று சொல்லலாம் போல் இருந்தது.

வேதகிரி மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு ஜவுளிக்கடையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் வராததுமாக அவனிடம் கற்பகம் அடி வாங்கி வந்த கதையைச் சொன்னாள் அவன் மனைவி. அதைக் கேட்டதும் அவன் குழந்தையை வெளியே முற்றவெளிக்கு

அழைத்து வந்து வெளிச்சத்தில் நிறுத்திப் பார்த்தான். வீங்கிச் சிவந்த கன்னத்தைப் பார்த்ததும் அவன் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

“இந்த சனியன் ஒரு நிமிசம் வீடு தங்கமாட்டேங்குது. குழந்தையைப் பார்த்துக்கோன்னு விட்டுட்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பினேன். அவ்வளவுதான், மாயமா மறைஞ்சிட்டா. இவளை உசிரோட வச்சிக் கொளுத்தினாத்தான் என் மனசு ஆறும்...” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது,

“போதும்!... போய் வேலையைப் பார்” என்று அவன் வாயை அடைத்துவிட்டு, கற்பகத்தை தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போனான் வேதகிரி. “யார் அடிச்சது?” என்று அவளை அன்பாதரவுடன் கேட்டான்.

திண்ணையில் நடந்த நிகழ்ச்சியை அப்படியே சொன்னாள் கற்பகம்.

அடித்தவனை என்ன செய்ய முடியும்? அவன் வீட்டுத் திண்ணை. அங்கே போய் விளையாடினால் அவன் எதுவும் செய்வான். யார் கேட்க முடியும்? அதற்காகக் குழந்தையை மனைவி சொல்வதுபோல வீட்டுக்குள்ளே கட்டிப்போடுவது? ‘என்ன பாவம் பண்ணினயோ எனக்குக் குழந்தையாப் பிறந்தே!’ என்று மகளைப் பார்த்து நொந்து கொண்டே அவளையும் கூட உட்கார வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டான். வாரத்துக்கு ஒருநாள் விடுமுறை தினத்தன்று தன்னால் சேர்ந்தாற்போல் ஒரு மணிநேரம் கூட அந்த வீட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருக்க முடியாதிருக்கும் போது, கற்பகம் வருஷம் முழுவதும் அங்கேயே எப்படி அடைப்பட்டுக் கிடப்பான் என்று நினைத்தான். மகளுக்கு எந்த வகையில் விடுதலை அளிக்க முடியும் என்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தும் அவனுக்கு ஒரு வழியும் புலப்படவில்லை. ஏதோ அற்ப சாந்தியாகவாவது இருக்கட்டும் என்று கடைக்குத் திரும்பும்போது கற்பகத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு போய், ஒரு டீக்கடையில் ஒரு அணாவுக்குப் பக்கடாப் பொட்டலம் வாங்கிக் கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பினான். கற்பகம் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தத் திண்ணையில் குழந்தைகள் வழக்கம்போல் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். ஆனால், தானும் போய் விளையாட

வேண்டுமென்று அவள் நினைக்கவில்லை; நேரே வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள்.

அன்றிலிருந்து கற்பகத்தின் சிறைவாசம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. வீட்டை விட்டு எங்கும் போகக் கூடாது என்று தாய் கண்ப்பாகச் சொல்லித் தடுத்து நிறுத்திவிட்டாள். மிஞ்சிப் போனால், தெரு வாசலுக்கு வந்து சிறிது நேரம் நிற்கலாம்; அதற்குமேல் அடி எடுத்து வைக்க அனுமதியில்லை. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத தெருவுக்குக் கூட அவள் போய் விளையாட முடியவில்லை. அந்தச் சின்னத் தெருவிலும் கார், டாக்ஸி, சைக்கிள் முதலிய வாகனங்கள் போக்குவரத்து அதிகமாக இருந்ததால், அங்கே போகக் கூடாது என்றும் அம்மா எச்சரித்திருந்தாள்.

கற்பகத்துக்கு இரவும் பகலும் திண்ணையைப் பற்றிய கனவுதான். தன் வீட்டில் தெருவைப் பார்த்து ஒரு திண்ணை இருக்க வேண்டும். அப்பா எப்பொழுது கட்டிக் கொடுப்பார்? அப்பாவிடம் கேட்டதற்கு அவர் ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் சிரித்தார். வற்புறுத்திக் கேட்ட பிறகு, “குழந்தே! உனக்கு என்ன தெரியும்? திண்ணை கட்டவும் வீடு கட்டவும் சக்தி இருந்தால் நாம் ஏன் இப்படி இருக்கோம்?” என்று ‘அர்த்தமில்லாமல்’ ஏதேதோ சொல்லுகிறார். அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை, நாலைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு, அடிபட்டாலும் பரவாயில்லை, பழைய திண்ணைக்கே போய் விளையாடலாம் என்று ஒரு ஆசை பிறந்தது. ஆனால் அந்த அற்ப ஆசை நீடிக்கவில்லை. பயம் ஆசையைக் கருக்கிவிட்டது. கடைசியில் வீடே கதி என்று, காற்றும் வெளிச்சமும் இல்லாத அறையில் புகைமூட்டத்துக்கு நடுவில் திக்குமுக்காடிக் கொண்டு கிடந்து தவித்தாள். சோற்றுக்குத் தரித்திரம் ஏற்படுவது போய், காற்றுக்கும் தரித்திரம் ஏற்பட்டு விட்டது. சரியான ஆகாரமின்றி, காற்றடைத்த பையாக அலைந்து திரிந்த கற்பகம், இப்போது காற்றுக்கும் வழியின்றித் திணறினாள்.

நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவள் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது. கண்கள் ஆழத்தில் அமுங்கிக் கொண்டிருந்தன. உடம்பும் மெலிந்தது. சரியாகச் சாப்பிடக்கூட அவளால் முடியவில்லை. தன்னை வீட்டுக்குள் போட்டு அடைக்கும் அம்மாவும், எந்நேரமும் நச்சச்சென்று அழுதுகொண்டிருக்கும் தம்பியும், திண்ணை கட்டித் தராமல்

ஜால்ஜாப்புச் சொல்லும் தந்தையும் தன்னைக் கொல்ல வந்த எமன்களாகவே அவளுக்குக் காட்சி அளித்தார்கள். அவளுடைய பொறுமை எல்லை கடந்து விட்டது. பயந்த சபாவம் மாறி, தமிழ் ஆரம்பித்தாள். ஒருநாள் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் பழைய திண்ணைக்கே ஓடிவிட்டாள்.

3

நாள் கணக்கில் யோசித்த வேதகிரிக்கு ஒருநாள் திடீரென்று மார்க்கம் புலப்பட்டது. அதனால் பரம சந்தோஷத்தோடு கடையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினான். ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, கற்பகத்தைப் பக்கத்துத் தெருப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துவிட முடிவுசெய்தான். ஒரு பிரதான சாலையைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்பதைத் தவிர, பள்ளிக்கூடம் அருகாமையிலேயே இருந்தது. மத்தியானம் தர்மச்சோறும் போடுகிறார்கள். கற்பகத்துக்கு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது என்று எண்ணிச் சந்தோஷப்பட்டவனாய், மனைவியிடமும் விஷயத்தைச் சொன்னான். மகளின் ஓடுகாலித்தனத்தை ஓடுக்குவதற்கு அது ஒரு நல்ல உபாயம்தான் என்ற நினைப்பில், வேதகிரி சொன்னதை அவள் ஆமோதித்தாள்.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பினால்தான் இவளுடைய கொட்டம் ஓடுங்கும். எந்த நேரமும் இதுக்கு யாரால் காவல் காக்க முடியும்? அப்படியாவது தொலையட்டும்” என்றாள் மனைவி.

நல்ல நாளில், கற்பகத்தைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான் வேதகிரி. கற்பகத்தை ஒரு மாணவியாகச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். பிரவேசக் கட்டணத்துக்காக ஒரு ரூபாய் செலவாயிற்று. வேறு செலவில்லை. நாலைந்து நாளில் புத்தகம் வாங்கித் தருவதாக ஆசிரியரிடம் சொன்னான் வேதகிரி. அப்புறம் கற்பகத்தைப் பார்த்து, “பள்ளிக் கூடம் விட்டதும் நேரே வீட்டுக்கு வரணும். பக்கத்து வீட்டுப் பசங்களோடு வந்துவிடு. ரோட்டில் கார், பஸ் போகும்; பார்த்து வரணும் கற்பகம்” என்று சொல்லி வீட்டுக் கடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

கற்பகத்தின் வாழ்வில் உண்மையிலேயே ஒரு புதுயுகம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. விடுமுறை நாட்களில்கூட பள்ளிக்கூடம்

போனால் தேவலை என்று நினைத்தாள். வீட்டில் திண்ணை இல்லாத குறை, அவளுக்கு அப்பொழுது குறையாகவே படவில்லை. குறித்த நேரத்தில் பள்ளிக்கூடம் போய், குறித்த நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு பெரிய பிரச்சனை தீர்ந்தது என்று தாயும் தகப்பனும் மூச்சுவிட்டார்கள்.

புதியதாகக் கிடைத்த விடுதலையினால் கற்பகத்தின் உற்சாகம் பொங்கி வழிந்தது. பள்ளிக்கூடம் போவது என்பது அவளுக்கு ஒரு இன்ப போதையாகவே இருந்தது. ஐந்து மணிக்குப் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் நேரே வீட்டுக்கு வராமல், எங்காவது தெருவில் சுற்றித் திரியலாம் என்று தினமும் ஆசைப்படுவாள். கஷ்டத்திலிருந்து நீங்கிச் சுகம் பெற்றதும், சுகத்தை மென்மேலும் பெருக்குவதற்கே அவள் உள்ளம் விரும்பியது. இந்த நிலையில் ஒருநாள் அவளுக்குப் பழைய ஞாபகம் ஒன்று வந்தது. ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு முன், தன்னை அப்பாவும் அம்மாவும் சாந்தோம் கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றதையும், ஓடியாடி விளையாடுவதற்கு அங்கே கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரையிலும் இடம் இருந்ததையும், ‘குளுகுளு’ என்று காற்று வீசிக் கொண்டிருந்ததையும், நினைவு கூர்ந்தாள். அவளுக்குத் தெரிந்த வரையில் சாந்தோம் கடற்கரை ஒன்றுதான் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற லட்சிய உறைவிடமாக இருந்தது. அங்கே குறுக்குச் சுவர்கள் இல்லை. எவ்வளவு தூரம் போனாலும், எங்கே விளையாடினாலும் அடிப்பாரும் தடுப்பாரும் இல்லை. புகை என்பதோ அறவே கிடையாது. அதற்குப் பதிலாகக் காற்றும், சுகமும் வேண்டிய மட்டும் இருந்தன. இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த கற்பகம் பள்ளிக்கூடம் எப்பொழுதுவிடும் என்று ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருந்தாள். மணிச் சத்தம் கேட்டதோ இல்லையோ, முதல் குழந்தையாகப் புத்தகப் பையுடன் வெளியே ஓடி வந்தாள். பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாத வண்ணம், தெருவில் இறங்கி, பிரதான சாலையைப் பார்த்து அதிவேகமாக நடந்தாள். சாலைக்கு வந்து சேர்ந்ததும், மூலை திரும்பி, கடற்கரையை லட்சியமாகக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். தன்னை யாரும் பார்க்கவில்லை என்ற துணிவு ஒரு புறம்; சாலையின் இருமருங்கிலும் கண்ணுக்கு இனிய கட்டிடங்கள் நின்ற அழகு ஒருபுறம். இதனால் சாவதானமாக நடந்து,

தெருக்காட்சியை அணுஅணுவாக ரசித்துக்கொண்டு சென்றாள். கண்ணில்பட்ட ஒவ்வொன்றுமே அழகாக, கவர்ச்சியாக, அதிசயமாக இருந்தது. எத்தனை மாடி வீடுகள்! எத்தனை மரங்கள்! எத்தனை பூஞ்செடிகள்! பிரம்மாண்டமானவையாக ஓடும் பஸ்கள்தான் எத்தனை! இந்தக் கண்காட்சியைத் தன் பெற்றோர் தினமும் தன்னை அழைத்து வந்து காட்டாததற்காக அவர்களைக் கடிந்து கொண்டாள். தனக்கு அப்பாவோ, அம்மாவோ இல்லாமல் இருந்தால், தன்னிச்சையாகச் சாலையில் சுற்றித் திரியலாம் அல்லவா என்று நினைத்தாள்.

நிதானமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள் கற்பகம். ஒரு பங்களாவின் வாசலில் பூத்து, வேலிக்கம்பியின் இடைவெளி வழியாகத் தெரிந்த செந்நிறப் பூ ஒன்றைக் கையை விட்டுப் பறித்தாள். சொல்ல முடியாத ஆனந்தம். அவளுக்கு அந்தச் சாலை முழுவதுமே சொந்தமாகிவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி பிறந்தது. உலகம் என்ற ஒன்றைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் அதுவும் தனக்குச் சொந்தம் என்றே கருதியிருப்பாள்.

கற்பகம் நடந்துகொண்டே இருந்தாள். நாலு திசைகளையும் அவள் கண்கள் துழாவிக்கொண்டிருந்தன. இதனால் எதிரிலோ, பக்கத்திலோ வரும் யாரையும், எதையும் அவள் கவனிக்கவில்லை.

அரை பரலாங் தூரத்தைக் கடக்கவில்லை. அதற்குள்ளேயே கற்பகத்தின் நடை நின்று விட்டது. நடை மட்டுமல்லாமல் மூச்சும் நின்று விட்டது.

ஒரு பெரிய லாரியில் அடிபட்டு, அந்த கூணத்திலேயே செத்துப்போய்விட்டாள். உருச் சிதைந்து நடுச் சாலையில் ரத்தத்திலே கிடந்தாள் கற்பகம். சுற்றிலும் கூட்டம் கூடிவிட்டது; வாகனப் போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்து விட்டது. எல்லோரும் கற்பகத்தின் பிணத்தைப் பார்த்துத் துக்கித்தார்கள்; இரக்கப்பட்டார்கள். கேவலம், அவள் பிணமாகி விட்டதைத்தான் அவர்களால் பார்க்க முடிந்தது. அதே சமயத்தில் அவள் தன் வாழ்நாளெல்லாம் ஆசைப்பட்ட காற்றாகவும் ஆகிவிட்டாள் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

○○○

9. ஜென்ம தினம்

- வைக்கம் முகமது பஷீர்

தமிழில் : குளச்சல் மு. யூசு.:ப்

மகர மாதம் 8ஆம் தேதி. இன்று எனது பிறந்த நாள். வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிகாலையிலேயே எழுந்து. குளிப்பது போன்ற காலைக் கடன்களை முடித்தேன். இன்று அணிவதற்காகவென்று ஒதுக்கிவைத்திருந்த வெள்ளைக் கதர்ச் சட்டையையும் வெள்ளைக் கதர் வேட்டையையும் வெள்ளை கேன்வாஸ் ஷுவையும் அணிந்து எனது அறையில் சாய்வு நாற்காலியில் கொந்தளிக்கும் மனதுடன் மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். என்னை அதிகாலையிலேயே பார்த்தது. பக்கத்தில் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பி.ஏ. மாணவனாகிய மாத்யூவுக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. அவன் புன்சிரிப்புடன் எனக்குக் காலை வணக்கம் தெரிவித்தான்.

“ஹலோ, குட்மார்னிங்.”

மாத்யூ கேட்டான்:

“என்ன, இன்னைக்கு என்ன விசேஷம், காலையிலேயே? எங்கியாவது போகப்போறாங்களா?”

“சே... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லெ.” நான் சொன்னேன். “இன்னைக்கு என்னோட பிறந்த நாள்.”

“யுவர் பர்த் டே?”

“எஸ்.”

“ஓ... ஐ விஷ யூ மெனி ஹாப்பி ரிட்டன்ஸ் ஆ.:ப் த டே.”

“தாங்க் யூ.”

மாத்யூ கையிலிருந்த பிரஷைக் கடித்துப் பிடித்தபடி குளியலறைக்குள் சென்றான். கட்டடத்திற்குள், ஆங்காங்கே கூச்சல்கள், ஆரவாரம். இடையிடையே சிருங்காரப் பாடல்கள். மாணவர்களும் குமாஸ்தாக்களும் தான். யாருக்கும் எந்த

அல்லல்களுமில்லை. உல்லாசமான வாழ்க்கை. நான் ஒரு சிங்கிள் சாயா குடிக்க என்ன வழியென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கான மார்க்கம் உறுதிசெய்யப்பட்டுவிட்டது. நேற்று பஜார் வழியாகப் போகும்போது ஹமீது என்னை இன்று சாப்பிட வரச்சொல்லி அழைத்திருந்தான். இந்த ஆள், சிறு தோதுவிலான ஒரு கவிஞரும் பெரிய பணக்காரனுமாவார். இருந்தாலும் மத்தியானம்வரை சாயா குடிக்காமலிருக்க முடியாது. சூடான ஒரு சாயாவுக்கு என்ன வழி? மாத்யூவின் வயதான வேலைக்காரன் சாயா போடும் பணியில் சிரமத்துடன் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் விஷயத்தை நான் என் அறையிலிருந்தே கிரகித்தேன். அதற்கான காரணம், நான் தங்கியிருந்த அறை மாத்யூவின் சமையலறையின் ஸ்டோர் ரூம்தான். மாதம் ஒன்றுக்கு எட்டணா வாடகைக்குக் கட்ட உரிமையாளர் எனக்குத் தந்திருந்தார். அந்தக் கட்டத்தின் மிகவும் மோசமானதும் சின்ன அறையும் இதுதான். இதற்குள், என் சாய்வு நாற்காலி, மேஜை, செல்.பி., படுக்கை - இவ்வளவையும் வைத்தது போக சுவாசம் விடுவதற்கும் இடமில்லை. பெரிய மதில் கட்டினுள்ளிருக்கும் இந்த மூன்று கட்டடங்களின் மாடியிலும் கீழேயும் உள்ள எல்லா அறைகளிலும் மாணவர்களும் குமாஸ்தாக்களும் தான் தங்கியிருந்தார்கள். கட்டடத்தின் உரிமையாளருக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காத ஒரேயரு நபர். நான் மட்டும்தான். என்னுடனான இந்த விருப்பமின்மைக்கு ஒரே ஒரு காரணம், நான் சரியான வாடகை கொடுப்பதில்லை, அவ்வளவுதான். என்னைப் பிடிக்காத வேறு இரண்டு பிரிவினரும் இங்கே இருக்கிறார்கள், ஓட்டல்காரனும் அரசாங்கமும். ஓட்டல்காரனுக்கு நான் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க வேண்டியதிருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்கு அப்படியான பாக்கி எதுவுமில்லை. இருந்தாலும் என்னைப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அப்படி உணவு, உறைவிடம், தேசம்... மூன்றிலும் பிரச்சனைகள் இருந்தன. அடுத்த பிரச்சனைகள்: என் உடைகள், ஷூ, விளக்கு, (விஷயங்களை எல்லாம் எழுதுவதற்கு முன் ஒன்றை மட்டும் தெளிவுபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது நடுஜாமம் கடந்துவிட்டது. காகிதத்தையும் பேனாவையும் எடுத்துக்கொண்டு அறையிலிருந்து வெளியே வந்து நீண்ட நேரமாக இந்த நகரத்திலேயே சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். வேறு விசேஷமான எந்தக் காரணமோ, நோக்கமோ இல்லை. இந்த

ஒரு நாளைய நாட்குறிப்பை ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை எழுத வேண்டும். சுமாரான அளவில் ஒரு சிறுகதைக்கான வாய்ப்புகள் இதில் உண்டு. ஆனால், என் அறையிலிருக்கும் விளக்கில் எண்ணெய் இல்லை. நிறைய எழுத வேண்டியதுமிருக்கிறது. ஆகவே தூக்கப் பாயிலிருந்து எழுந்துவந்து இந்த நதியோரத்தின் விளக்குத் தூணில் சாய்ந்தமர்ந்து சம்பவங்களின் சூடு ஆறிப்போவதற்குள் எழுதத் தொடங்கினேன்.) சூல் கொண்ட கார்மேகங்கள் போல், இந்நாளில் சம்பவங்கள் எல்லாம் என் அக மனத்தை வெடிக்கச் செய்துவிடுவதுபோல் நெருக்கியடித்து நிற்கின்றன. பெரிய அளவில் ஒன்றுமில்லைதான். ஆனால், இன்று எனது பிறந்த நாள், நான் சொந்த ஊரிலிருந்து நீண்ட தூரத்தில், அன்னிய தேசத்திலிருக்கிறேன். கையில் காசில்லை. கடன் கிடைப்பதற்கான வழிகளும் இல்லை. உடுத்திருப்பதும் மற்றுள்ளவைகளுமெல்லாம் நண்பர்களுடையவை. எனக்கானவை என்று சொல்லிக்கொள்ள எதுவுமில்லை. இந்த நிலைமையிலான ஒரு பிறந்த நாள் மீண்டும் மீண்டும் வரவேண்டுமென்று மாத்யூ வாழ்த்தியபோது என் மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு அகக்குருத்து வலித்தது.

நினைத்துப் பார்த்தேன்.

மணி ஏழு: நான் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்தபடியே நினைத்துக் கொண்டேன். இந்த ஒரு நாளையாவது களங்கமேதுமில்லாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். யாரிடமிருந்தும் இன்று கடன் வாங்கக் கூடாது. எந்தப் பிரச்சினைக்கும் இன்று இடந்தரக் கூடாது. இன்றைய தினம் மங்களகரமாகவே முடிய வேண்டும். கடந்து போன நாட்களின் கறுப்பும் வெள்ளையுமான சங்கிலித் தொடர்களில் இருக்கும் அந்தப் பல நூறு நான்களாக இருக்கக் கூடாது. இன்றைய தினத்தின் நான். இன்று எனக்கு என்ன வயது? சென்ற வருடத்தைவிட ஒரு வயது அதிகமாகி இருக்கிறது. சென்ற வருடத்தில்...? இருபத்தாறு. இல்லை முப்பத்தி இரண்டு, ஒருவேளை நாற்பத்தி ஏழோ?

என் மனதில் தாங்க முடியாத வேதனை எழுந்து சென்று முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை எடுத்துப் பார்த்தேன். மோசமில்லை. சுமாரான, பரவாயல்லாத முகம். நல்ல அகன்ற முழுமையான நெற்றி. அசைவற்ற கண்கள். வளைந்த, வாள் போன்ற மெல்லிய

மீசை. மொத்தத்தில் குறை சொல்ல முடியாது - என்றெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டே நிற்கும்போது ஒரு காட்சி கண்ணில் பட்டது. மனதில் கடினமான வலியேற்பட்டது. ஒரு நரைமுடி. என் காதின் மேல் பாகத்தில் கறுத்த முடிகளினூடே ஒரு வெளுத்த அடையாளம். நான் மிகுந்த சிரமத்துடன் அதைப் பிடுங்கியெறிந்தேன். பிறகு தலையைத் தடவிக் கொண்டிருந்தேன். பின்புறம் நல்ல பளபளப்பு. கசண்டி தான். தடவிக் கொண்டிருக்கும் போது தலை வலிப்பதுபோன்ற சிறு உணர்வு ஏற்பட்டது. சூடு சாயா குடிக்காததால் இருக்குமோ?

மணி ஒன்பது: என்னைக் கண்டதுமே ஓட்டல்காரன் முகத்தைக் கறுவிக் கொண்டு உள்ளே போய்விட்டான். சாயா போடும் அந்த அழுக்குப் பிடித்த பையன் பாக்கியைக் கேட்டான்.

நான் சொன்னேன்:

“சரி... அதே நாளைக்குத் தந்திடுறேன்.”

அவனுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை.

“நேற்றைக்கும் இதத்தானே சொன்னீங்க.”

“நான் இன்னைக்குக் கெடெச்சுடும்னு நெனச்சிருந்தேன்.”

“பழைய பாக்கியெத் தராம உங்களுக்கு சாயா கொடுக்க வேண்டாம்னு மொதலாளி சொல்லிட்டார்.”

“செரி.”

மணி பத்து: காய்ந்து சுருங்கிப்போய்விட்டேன். வாயில் உமிழ் நீர் சுரக்கவில்லை. மத்தியான நேரத்தின் கடும் வெப்பம். சோர்வின் பெரும் பாரம் என்மீது கவியத் தொடங்கிவிட்டது. அப்போது புதிய மிதியடி விற்பதற்காக வெளுத்து, மெலிந்த எட்டும் பத்தும் வயதுள்ள இரண்டு கிறிஸ்தவப் பையன்மார் என் அறை வாசலுக்கு வந்தார்கள். நான் இரண்டு மிதியடிகள் வாங்க வேண்டுமாம். ஜோடி ஒன்றுக்கு மூன்று அணாதான் விலையாம். மூன்று அணா.

“வேணாம், குழந்தைகளே.”

“சாரைப்போல உள்ளவங்க வாங்கலேன்னா வேற யார் சார் வாங்குவாங்க?”

“எனக்கு வேணாம், குழந்தைகளே... எங்கிட்டே காச இல்லே.”

“செரி.” நம்பிக்கையின்மையை வெளிப்படுத்திய சிறு முகங்கள். எதையும் உட்புகுந்து அறிந்துகொள்ளவியலாத சுத்த இதயங்கள். இந்த வேஷமும் சாய்வு நாற்காலியில் கிடக்கும் இந்தத் தோரணமும். நான் ஒரு சாரம்...! சாய்வு நாற்காலியும் சட்டையும் வேட்டியும் ஷூவும் எதுவும் என்னுடையதல்ல குழந்தைகளே. எனக்கென்று இந்த உலகத்தில் சொந்தமாக எதுவுமே இல்லை. வெறும் நிர்வாணமான இந்த நான்கூட என்னுடையதுதானா? பாரதத்தின் ஒவ்வொரு நகரங்களிலும் எத்தனையெத்தனை ஆண்டு காலங்கள் சுற்றித் திரிந்து ஏதேதோ ஜாதி மக்களுடன் எங்கெங்கெல்லாமோ தங்கியிருக்கிறேன். யாருடைய ஆகாரங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது... இந்த நான். எது இரத்தமும் எனது மாமிசமும் எனது எலும்பும் இந்த பாரதத்திற்குரியது. கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீர் வரையிலும் கராச்சி முதல் கல்கத்தா வரையிலும் - அப்படி பாரதத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளிலும் எனக்கு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்களும் ஆண்களுமான அந்த அத்தனை நண்பர்களையும் நான் இன்று நினைவுசூர்கிறேன். நினைவு... ஒவ்வொருவரையும் தழுவிப்படியே என் அன்பு அப்படியே வியாபித்துப் பறக்கட்டும். பாரதத்தைக் கடந்தும்... உலகைக் கடந்தும்... சுகந்தம் வீசும் வெண்ணிலவுபோல்... அன்பு, என்னையறிந்து அன்பு காட்டுபவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா? அறிதல், எனக்குத் தோன்றுவது... ரகசியங்களின்... அந்தத் திரையை விலக்குவதுதான். குறைகளையும் பலவீனங்களையும் களைந்து பார்த்தால் என்ன மிச்சமிருக்கப் போகிறது? வசீகரமான ஏதாவது ஒன்று மனிதனுக்குத் தேவைப்படுகிறது. அன்புகாட்டவும் அன்புகாட்டப்படவும். ஹோ... காலந்தான் எத்தனை துரிதமாக இயங்குகிறது. தகப்பனின் சுட்டு விரலை இறுகப் பற்றிக் கொஞ்சி விளையாடித் திரிந்த நான் “உம்மா பசிக்குது” என்று தாயின் உடுமுண்டின் தலைப்பை இழுத்துக் கேட்ட நான், இன்று? ஹோ, காலத்தின் உக்கிரமான பாய்ச்சல். சித்தாந்தங்களின் எத்தனையெத்தனை வெடிகுண்டுகள் என் அகத்தளங்களில் விழுந்து வெடித்துச் சிதறியிருக்கின்றன. பயங்கரமான போர்க்களமாக

இருந்தது என் மனது. இன்று நான் யார்? புரட்சிக்காரன், ராஜத் துரோகி, இறை எதிரி, கம்யூனிஸ்ட் - மற்றும் என்னவெல்லாமோ உண்மையில் இதில் ஏதாவது ஒன்றா நான்? ஹீம். என்னென்ன மனச் சஞ்சலங்கள் தெய்வமே? மூளைக்குள் சுள்கள்ளென்று குத்துகிறது. சாயா குடிக்காததாலிருக்குமோ? தலை நேராக நிற்கவில்லை. போய் சாப்பிட்டுவிட வேண்டியதுதான். இந்தத் தலைவேதனையுடன் ஒரு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். இருந்தாலும் வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாமல்லவா?

மணி பதினொன்று: ஹமீது கடையில் இல்லை. வீட்டிலிருப்பாரோ? என்னையும் அவர் கூடவே அழைத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும். அதுதான் முறை. ஒருவேளை, மறந்து போயிருக்கலாம். வீட்டுக்கே போய்விடலாமா? சரி.

மணி பதினொன்றரை: ஹமீதின் மாடி வீட்டின் கீழ் இரும்புக் கதவு அடைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அதைத் தட்டினேன்.

“மிஸ்டர் ஹமீது.”

பதில் இல்லை.

“மிஸ்டர் ஹமீ...து.”

மிகுந்த கோபத்துடன்ருந்த ஒரு பெண்ணின் உரத்த குரல் மட்டும்.

“இங்கே இல்லை.”

“எங்கே போயிருக்காரு?”

மௌனம். நான் திரும்பவும் கதவைத் தட்டினேன். மனம் மிகுந்த சோர்வடைந்தது. திரும்பி நடக்கப் போகும்போது பக்கத்தில் யாரோ வருவது போன்ற காலடிச் சத்தம் கூடவே வளை சிலுக்கமும் வாசல் கதவு இலேசாகத் திறந்தது - ஒரு இளவயதுப் பெண்.

நான் கேட்டேன்: “ஹமீது எங்கே போயிருக்காரு?”

“அவசரமா ஒரு எடுத்துக்கு.” மிகுந்த பொறுமையுடன்தான் பதில்.

“எப்போ வருவாரு?”

“சாயங்காலத்துக்குப் பிறகு ஆயிடும்.”

சாயங்காலத்துப் பிறகு?

“வந்தா நான் வந்து தேடுனதாகச் சொல்லுங்க.”

“நீங்க யாரு?”

நான் யார்?

“நான்... ஓ... யாருமில்லை. எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்.”

நான் திரும்பி நடந்தேன். அனல் தகிக்கும், கால் புதையும் வெள்ளை மணல் பரப்பு. அதைத் தாண்டினால் கண்ணாடிச் சில்லுபோல் பளபளக்கும் கால்வாய். கண்களும் மூளையும் இருண்டு போயின. மிகுந்த மன அங்கலாய்ப்பு. எலும்புகள் சூடேறிக் கொண்டிருந்தன. தாகம், பசி, ஆவேசம். உலகத்தையே விழுங்கி வைக்கும் ஆவேசம். கிடைப்பதற்கான வழியில்லையென்பதுதான் ஆவேசம் அதிகரிப்பதற்கான காரணம். கிடைப்பதற்கான உத்தரவாதமேதுமற்ற நிலையில் எண்ணற்ற பகல் இரவுகள் என் முன். நான் தளர்ந்து விழுந்துவிடுவேனா? தளர்ந்து போய்விடக் கூடாது. நடக்க வேண்டும்... நடக்க வேண்டும்.

மணி பன்னிரண்டரை: பரிச்சயமானவர்கள் அனைவரும் பார்த்ததாகவே காட்டிக்கொள்ளாமல் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். “தோழர்களே இன்று எனது பிறந்த நாள். எனக்கு வாழ்த்துச் சொல்லிவிட்டுப் போங்கள்” என்று என் மனம் உச்சரித்தது. நிழல் தடங்கள் என்னைத் தாண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தன. நண்பர்கள் ஏன் என்னைக் கண்டு பேசாமல் போகிறார்கள்? அது சரி!

என் பின்னால் ஒரு சி.ஐ.டி.

மணி ஒன்று: ஒரு காலத்தில் பத்திரிகை அதிபரும் இப்போது வியாபாரியாகவுமிருக்கும் மி.பியைப் பார்க்கச் சென்றேன். கண்பார்வை தெளிவுடன் இல்லை. பதற்றமாக இருந்தது.

பி, கேட்டார். “புரட்சிகளெல்லாம் எந்த இடம்வரை வந்திருக்கு?”

நான் சொன்னேன்: “பக்கத்துலெ வந்துட்டு.”

“ம்ஹீம்! எங்கிருந்து வாறீங்க? பார்த்தே கொஞ்ச காலம் ஆயிட்டுதே?”

“ஹா...”

“அப்புறம், என்ன விசேஷம்?”

“சே... ஒண்ணுமில்லெ, சும்மா.”

நான் அவரது பக்கத்திலிருந்த செயரில் அமர்ந்தேன். எனது கட்டுரைகளில் பலவற்றை நான் அவரது பெயரில் எழுதிப் பிரசுரம் செய்திருந்தேன். பண்டைப் பெருமை பேசுவதற்காக அவர் அந்தப் பழைய பத்திரிகைகளை அட்டையிட்டு வைத்திருந்தார். நான் அதையெடுத்துத் தலைச்சுற்றலோடு அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். “எனக்குச் சூடா ஒரு சாயா வேணும். நான் ரொம்பத் தளந்து போயிருக்கேன்” என்று என் மனம் வேகமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. பி, ஏன் என்னிடம் எதுவுமே கேட்காமலிருக்கிறார்? நான் சோர்ந்து போயிருப்பதை அவர் கவனிக்கவில்லையா? அவர் கல்லாப் பெட்டியின் பக்கத்தில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்கிறார். நான் மௌனமாகத் தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். துண்டு தோசைக்காக இரண்டு தெருக்குழந்தைகள் சண்டையிடுகிறார்கள். “ஒரு சூடு சாயா.” நான் கேட்கவில்லை. என் சர்வ நாடிகளும் இரந்துகொண்டிருந்தன. பி, பெட்டியைத் திறந்து நோட்டுகளின், சில்லறைகளினிடையிலிருந்து ஒரு அணாவை எடுத்து ஒரு பையனிடம் கொடுத்தார்.

“சாயா கொண்டு வாடா.”

பையன் ஓடிச் சென்றான். என் மனம் குளிர்ந்தது. எவ்வளவு நல்ல மனிதன்... பையன் கொண்டுவந்த சாயாவை பி. வாங்கிவிட்டு என்னைப் பார்த்துத் திரும்பினார்.

“உங்களுக்குச் சாயா வேணுமா?”

நான் சொன்னேன், “வேண்டாம்.”

ஷுவின் லேசை இறுக்குவது போன்ற பாவனையுடன் குனிந்து கொண்டேன். முகத்தை அவர் பார்த்துவிடக் கூடாது. என் மன விகாரத்தை அது காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடும்.

பி, வருத்தத்துடன் சொன்னார், “உங்களோட புத்தகங்கள் எதையும் எனக்குத் தரலியே?”

நான் சொன்னேன்: “தர்றேன்.”

“அதெப் பற்றியதான பத்திரிகை விமர்சனங்கள் எல்லாத்தையும் நான் வாசிப்பதுண்டு.”

நான் சொன்னேன்: “நல்ல விஷயம்.”

சொல்லிவிட்டுக் கொஞ்சம் சிரித்துவிட முயற்சி செய்தேன். மனத்தில் பிரகாசம் வற்றிப்போன முகம், எப்படிச் சிரிக்கும்?

நான் விடைபெற்றுத் தெருவிலிறங்கி நடந்தேன்.

என் பின்னால் அந்த சி.ஐ.டி.

மணி இரண்டு: நான் தளர்ந்து, மிகவும் சோர்ந்துபோய் அறையில் நாற்காலியில் சாய்ந்து கிடந்தேன். நல்ல ஆடைகள் உடுத்தி, வாசனைத் திரவியம் பூசிய ஏதோ ஒரு பெண் எனது அறை வாசலில் வந்தாள். எங்கோ தொலைதூரத்திலுள்ளவள். தண்ணீர் பிரளயத்தால் நாடே அழிந்துபோய்விட்டது; ஏதாவது உதவிசெய்ய வேண்டும் மெல்லிய புன்சிரிப்புடன் அவள் என்னைப் பார்த்தாள். மார்பகங்களை வாசல் கதவின் சட்டத்தில் இறுக அமர்த்தியபடியே பார்த்தாள். என் மனதிற்குள்ளிருந்து சூடான விகாரம் எழுந்தது. அது படர்ந்து நாடி நரம்புகளெங்கும் பரவியது. என் இதயம் அடித்துக் கொள்வது எனக்குக் கேட்பதுபோல் தோன்றியது. பயங்கரமும் சிக்கலும் மிகுந்தது அந்த நிமிடம்.

“சகோதரி, எங்கிட்டே எதுவுமே இல்லை. நீங்க வேறெ எங்கயாவது போய்க்கேளுங்க - எங்கிட்டே எதுவுமே இல்லை.”

“எதுவுமே இல்லியா?”

“இல்லே.”

அதன் பிறகும் அவள் போகாமல் நின்றாள். நான் சத்தமாகச் சொன்னேன்.

“போயிரு, ஒண்ணுமில்லே.”

“சரி.” அவள் வருத்தத்தோடு குலுங்கி அசைந்து நடந்து போனாள் அப்போதும் அவளிடமிருந்து பரிமள வாசம் வந்துகொண்டிருந்தது.

மணி மூன்று: யாரிடமிருந்தாவது கடன் வாங்கினால் என்ன? பயங்கரமான சோர்வு. மிகவும் இயலாத ஒரு கட்டம். யாரிடம் கேட்பது? பல பெயர்கள் நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால், கடன் வாங்குவது நட்பின் அந்தஸ்தைக் குறையச் செய்கிற ஒரு ஏற்பாடு. செத்துவிடலாமா என்று யோசனை செய்தேன். எப்படியான சாவாக இருக்க வேண்டும்?

மணி மூன்றரை: நாக்கு உள்ளே இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சமும் முடியவில்லை. குளிர்ந்த நீரில் அப்படியே மூழ்கிக் கிடந்தால். உடல் முழுவதையும் கொஞ்சம் குளிரவைத்தால். அப்படியே படுத்திருக்கும்போது சில பத்திரிகை அதிபர்களின் கடிதங்கள் வந்தன. கதைகளை உடனே அனுப்பிவைக்க வேண்டும். திருப்பியனுப்பும் வசதியுடன். கடிதங்களை அப்படியே போட்டுவிட்டு நான் இயலாமல் படுத்திருந்தேன். வங்கிக் குமாஸ்தா கிருஷ்ணபிள்ளையின் வேலைக்காரப் பையன் ஒரு தீக்குச்சிக் கேட்டு வந்தான். அவனிடம் சொல்லி ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் கொண்டு வரச்செய்து குடித்தேன்.

“சாருக்கு உடம்புக்குச் சொகமில்லையா?” பதினொரு வயதான அந்தப் பையனுக்குச் சோர்வுக்கான காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நான் சொன்னேன், “சுகக்கேடு எதுவுமில்லை.”

“பெறகு...? சார், சாப்பிடலியா?”

“இல்லெ.”

“அய்யோ, ஏன் சாப்பிடலெ?”

அந்தச் சிறுமுகமும் கறுத்த கண்களும் உடுத்திருக்கும் கரிபுரண்ட ஒரு துண்டும்.

அவன் அதிர்ச்சியுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

அவன் மெதுவாகக் கூப்பிட்டான்.

“சாரே.”

“உம்?”

நான் கண்களைத் திறந்தேன்.

அவன் சொன்னான்: “எங்கிட்டே ரெண்டணா இருக்கு.”

“செரி?”

நான் அடுத்த மாசம் வீட்டுக்குப் போவும்போது சார் தந்தாப் போதும்.”

என் மனம் வெதும்பியது. அல்லாஹ்...

“கொண்டு வா.”

முழுசாக இதைக் காதில் வாங்குவதற்கு முன் அவன் ஓடினான்.

அப்போது, தோழர் கங்காதரன் வந்தார். வெள்ளைக் கதர் வேட்டி, வெள்ளைக் கதர் ஜிப்பா, அதன்மீது நீளச் சால்வை போர்த்தியிருந்தார்... கறுத்து, நீண்ட முகமும் விஷய பாவமுள்ள பார்வையும்.

சாய்வு நாற்காலியில் நான் மிடுக்காகப் படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் அந்தத் தலைவன் கேட்டான். “நீ ஒரு பெரிய பூர்ஷுவா ஆயிட்டே போலிருக்கு?”

எனக்குத் தலைச்சுற்றல் இருந்துகொண்டிருந்தாலும் சிரிப்பு வந்தது. தலைவனின் உடைகளின் உரிமையாளர் யாராக இருக்குமென்ற யோசனை என்னுள் உதித்தது. எனக்குப் பரிச்சயமுள்ள ஒவ்வொரு அரசியல்வாதிகளின் உருவமும் என் கற்பனையில் ஓடியது. இழப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?

கங்காதரன் கேட்டான்: “நீ எதுக்குச் சரிக்கிறே?”

நான் சொன்னேன்: “ஒண்ணுமில்லை மக்களே, நம்ம இந்த வேஷங்களை நினைச்சதும் சிரிப்பு வந்தது.”

“உன் பரிகாசத்தை விட்டுவிட்டு விஷயத்தைக் கேளு. பெரிய பிரச்சினை நடந்துட்டிருக்கு. லத்தி சார்ஜம் டீயர்கேசும் துப்பாக்கிச் சூடும் நடக்கும் போலிருக்கு. பத்து மூவாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்காங்க. ஒண்ணரை வாரமாக அவங்க பட்டினி கிடக்கிறாங்க. பெரிய கலவரம் ஏற்படலாம். மனுசன் பட்டினி கிடந்தா என்ன நடக்கும்?”

“இந்த விவரங்கள் எதையும் நான் பத்திரிகைகளிலே வாசிக்கலியே?”

“பத்திரிகைகளிலே போடக் கூடாதுன்னு எச்சரிக்கை விடப்பட்டிருக்கு.”

“அது செரி. நான் இப்போ என்ன செய்யணும்?”

“அவங்க பொதுக்கூட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்காங்க. நான்தான் தலைமை. நான் அங்கே போய்ச் சேர, படகுக் கூலி ஓரணா வேணும். அப்புறம், இன்னைக்கு நான் எதுவும் சாப்பிடவுமில்லை. நீயும் கூட்டத்துக்கு வா.”

“மக்களே, எல்லாமே செரிதான். ஆனா, எங்கிட்டே காசெதுவும் இல்லை. கொஞ்ச நாளாயிட்டுது. நானும் ஏதாவது சாப்பிட்டு. நேரம் வெளுத்த பெறகு இதுவரை நானும் ஒண்ணுமே சாப்பிடல்லை. போதாத குறைக்கு இன்னைக்கு என்னோட பிறந்த நாள் வேறே.”

“பிறந்த நாளை? நமக்கெல்லாம் ஏது பிறந்த நாள்?”

“பிரபஞ்சத்திலே உள்ள எல்லாவற்றுக்குமே பிறந்த நாள்னு ஒண்ணு இருக்கு.”

அப்படியாக, பேச்சு பல திசைகளிலும் சென்றது. கங்காதரன் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் அரசியல்வாதிகளைப் பற்றியும் அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் பேசினான். நான் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் பத்திரிகை அதிபர்களைப் பற்றியும் இலக்கியவாதிகளைப் பற்றியும் பேசினேன். அதற்கிடையில் பையன் வந்தான். அவனிடமிருந்து நான் ஒரு அணாவை வாங்கினேன். பாக்கி ஒரு அணாவுக்குச் சாயாவும் பீடியும் தோசையும் கொண்டு வரச் சொன்னேன். சாயா காலணா. தோசை அரையணா. பீடி காலணா.

தோசையை பார்சல் செய்திருந்த அமெரிக்கப் பத்திரிகைக் காகிதத்துண்டில் ஒரு படமிருந்தது. அது என்னை ரொம்பவும்

கவர்ந்தது. நானும் கங்காதரனும் தோசை தின்றோம். ஒவ்வொரு தம்ளர் தண்ணீரும் குடித்துவிட்டுக் கூடவே ஆளுக்குக் கொஞ்சம் சாயா. பிறகு ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்துப் புகை விட்டபடியே கங்காதரனிடம் ஒரு அணாவைக் கொடுத்தேன். போகும்போது கங்காதரன் விளையாட்டாகக் கேட்டான்: “இன்னைக்கு உன் பிறந்த நாளில்லியா? நீ இந்த உலகத்துக்கு ஏதாவது செய்தி சொல்ல விரும்புறியா?”

நான் சொன்னேன்: “ஆமா, மக்களே. புரட்சி சம்பந்தமான ஒரு செய்தி.”

“சொல்லு, கேட்போம்.”

“புரட்சியின் அக்னி ஜ்வாலைகள் படர்ந்து உலகெங்கும் கொளுந்துவிட்டெரியட்டும். இன்றைய சமூக அமைப்புகள் அனைத்துமே எரிந்து சாம்பலாகி, பூரணமான மகிழ்ச்சியும் அழகும் சமத்துவமும் நிரம்பிய புது உலகம் அமையட்டும்.”

“பேஷ் நான் இன்னைக்கு இதைத் தொழிலாளர் கூட்டத்திலே சொல்லிர்றேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுக் கங்காதரன் வேகமாக இறங்கிச் சென்றான். நான் ஒவ்வொரு அரசியல் வாதிகளைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் எல்லா வகையான ஆண் பெண்களைப் பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். இவர்களெல்லாம் எப்படி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? தோசை பொதிந்துவந்த அந்தக் காகிதத் துண்டைப் படுத்திருந்தபடியே எடுத்தேன். அப்போது வாசலைக் கடந்து, முகத்தை இறுக்கிப் பிடித்து, வீட்டின் உரிமையாளர் வருவதைக் கண்டேன். இவரிடம் இன்று என்ன பதில் சொல்லலாம் என்று நினைத்தவாறே காகிதத்தைப் பார்த்தேன். வானத்தை முத்தமிட்டு நிற்கும் உயர்ந்த மணிக்கூண்டுகள் நிறைந்த பெரு நகரம். அதன் நடுவே, தலை உயர்த்தி நிற்கும் ஒரு மனிதன். இரும்புச் சங்கிலிகளால் அவன் வரிந்து கட்டப்பட்டுப் பூமியோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தான். ஆனாலும், அவனது பார்வை சங்கிலியிலேலோ பூமியிலேலோ அல்ல. தொலைவில் பிரபஞ்சங்களுக்குமப்பால், முடிவற்ற நெடுந்தொலைவில், ஒளிக்கதிர் விதைக்கும் மாபெரும் ஒளியான அந்தக் குவிமையத்தில். அவனது கால்களில் அருகில் ஒரு திறந்த புத்தகமிருந்தது. அதன் இரண்டு

பக்கங்களிலுமாக அந்த மனிதனுடையது மட்டுமல்ல, எல்லா மனிதர்களுடையதுமான வரலாறு. அதாவது: ‘விலங்குகளால் மண்ணோடு சேர்த்துப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவன் காண்பது, காலங்களைக் கடந்த, அதி மனோகரமான மற்றொரு நாளை.’

“நாளை... அது எங்கே இருக்கிறது?”

“என்னா, மிஸ்டர்?” வீட்டுக்காரரின் எகத்தாளமான கேள்வி.
“இன்னைக்காவது தந்துருவீங்களா?”

நான் சொன்னேன், “பணமெதுவும் கையிலெ வந்து சேரல்லெ. அடுத்த ஒண்ணுரெண்டு நாள்லெ தந்திடறேன்.” ஆனால், இனி அவர் தவணையை ஏற்றுக் கொள்வதுபோல் தெரியவில்லை.

“இப்படியெல்லாம் எதுக்கு வாழணும்?” அவரது கேள்வி, நியாயமான விஷயம். இப்படியெல்லாம் எதுக்கு வாழணும்? நான் இந்தக் கட்டத்தில் வந்து மூன்று வருடம் ஆகப் போகிறது. மூன்று சமையலறைகளை நான்தான் சரியாக்கிக் கொடுத்தேன். அதற்கு இப்போது நல்ல வாடகை கிடைக்கிறது. இந்த நான்காவது ஸ்டோர் ரூமையும் மனிதன் வாழ்வதுபோல் நான் ஆக்கிக் கொடுத்த பிறகு அதிக வாடகைக்கு இதை எடுக்க வேறு ஆள் இருக்கிறதாம். அந்த வாடகையை நானே தந்து விடுகிறேன் என்று ஒத்துக்கொண்டாலும் போதாது - காலிசெய்து கொடுத்துவிட வேண்டுமாம்.

இல்லெ. முடியாது. காலிசெய்ய விருப்பமில்லெ. என்னவேணா செய்துக்கிடுங்க.

மணி நான்கு: எனக்கு இந்த ஊரே அலுத்துப்போய்விட்டது. என்னைக் கவர்வதற்கான எதுவுமே இந்த நகரில் இல்லை. தினமும் சஞ்சரிக்கும் ரோடுகள். நித்தமும் பார்க்கும் கடைகளும் முகங்களும். பார்த்தவைகளையே பார்க்க வேண்டும். கேட்டதையே கேட்க வேண்டும் பயங்கரமான மன அலுப்பு... எதுவுமே எழுதவும் தோன்றவில்லை. இல்லையென்றாலும் எழுதுவதற்குத் தான் என்ன இருக்கிறது?

மணி ஆறு: மகிழ்ச்சியான மாலைப் பொழுது. கடல் விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும், வட்ட வடிவமாக ஜொலிக்கும். இரத்த

நிற அஸ்தமன சூரியன். பொன்னிற மேகங்கள் நிறைந்த மேற்கு அடிவானம். கரை காண முடியாத பெருங்கடல். அருகே, சிற்றலைகளைப் பரப்பும் கால்வாயின் ஓரத்தில் கரைபுரண்டோடியது மகிழ்ச்சி. ஆடையலங்காரங்களுடன் சிகரெட் புகைத்தபடி சஞ்சரிக்கும் இளைஞர்கள். துடிக்கும் கண்களுடன் வண்ணச் சேலைகளைக் காற்றில் அலையவிட்டுப் புன்னகை தூவும் முகங்களுடன் உலாவும் இளம் பெண்கள். காதல் நாடகங்களின் பின்னணிக் காட்சிபோல், மனதைக் குளிர்விக்கும் பூங்காவனத்தில் வானொலிப் பாடல்களும், இடையே மலர்களைத் தழுவி வாசனைகளுடன் கடந்து செல்லும் இளங் காற்றும்... ஆனால், நான் தளர்ந்து விழுந்துவிடுவேன் போலிருக்கிறது.

மணி ஏழு: ஒரு போலீஸ்காரர் நான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு வந்து இன்றும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். கண்களைக் கூச வைக்கும் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கினெதிரில் என்னை உட்காரவைத்தார். கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும்போது என் முகத்தில் தென்படும் பாவமாற்றங்களை நுட்பமாகக் கவனித்தவாறே கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டிக்கொண்டு போலீஸ் டெபுடி கமிஷனர் அங்குமிங்குமாக உலாத்திக் கொண்டிருந்தார். அவரது பார்வை எப்போதுமே என் முகத்தில்தான் படந்திருந்தது. என்ன ஒரு பாவனை! எவ்வளவு கம்பீரம்! நான் ஏதோ ஒரு பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டுத் தலைமறைவாகிவிட்டதுபோல். ஒரு மணிநேரக் கேள்விக்கணைகள். என்னுடைய நண்பர்கள் யார், யார்? எங்கிருந்தெல்லாம் எனக்குக் கடிதங்கள் வருகின்றன? அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க நினைக்கும் ரகசிய இயக்கத்தின் உறுப்பினர்தானே நீ? புதிதாக இப்போது என்னென்ன எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாய்? எல்லாவற்றிற்கும் உண்மையான பதிலைத்தான் சொல்ல வேண்டும். அப்புறம்...

“உங்களை இங்கிருந்து நாடு கடத்த என்னாலெ முடியுங்கிறது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?”

“தெரியும், நான் எந்த ஆதரவுமில்லாதவன். ஒரு சாதாரண போலீஸ்காரர் நெனைச்சாகூட என்னெ அரெஸ்ட் செய்து லாக்கப்பிலே போட்டு...”

மணி ஏழரை: நான் அறைக்குத் திரும்பிவந்து இருட்டில் அமர்ந்திருந்தேன். நன்றாக வேர்த்தது. இன்று என் பிறந்த நாள். நான் தங்குமிடத்தில் வெளிச்சமில்லை. மண்ணெண்ணெய்க்கு என்ன வழி? பசியடங்க ஏதாவது சாப்பிடவும் வேண்டும். ஆண்டவா, யார் தருவார்கள்? யாரிடமும் கடன் கேட்கவும் மனமில்லை. மாத்யூவிடம் கேட்டுப் பார்ப்போமா? வேண்டாம். அடுத்த கட்டத்தில் வசிக்கும் கண்ணாடிபோட்ட அந்த மாணவனிடம் ஒரு ரூபாய் கேட்டுப் பார்ப்போம். அவன் ஒரு பெரிய வியாதிக்கு நிறையப் பணத்தை ஊசிக்கும் மருந்துக்குமென்று செலவு செய்துகொண்டிருந்தான். கடைசியில் எனது நாலணா மருந்தில் அது குணமாகிவிட்டது. அதற்கான பிரதிபலனாக என்னை ஒரு தடவை சினிமாப் பார்க்கக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். அவனிடம் போய் ஒரு ரூபாய் கேட்டால் தராமலிருப்பானா?

மணி எட்டேழுக்கால்: வழியில் மாத்யூ எங்கே என்று விசாரித்தேன். அவன் சினிமா பார்க்கப் போயிருக்கிறானாம். பேச்சுச் சத்தமும் உரத்த சிரிப்பும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அடுத்த கட்டத்தின் மேல்மாடிக்குச் சென்றேன். புகைந்துகொண்டிருக்கும் சிகரெட்டின் வாசம். மேஜையின் மீது எரியும் சரராந்தலின் ஒளிபட்டுப் பிரகாசிக்கும் பற்கள், ரிஸ்ட் வாட்சுகள், தங்கப் பொத்தான்கள்.

இயலாமையின் பிரதிபிம்பமான நான் செயரில் அமர்ந்தேன். அவர்கள் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்கள். அரசியல் விஷயங்கள், சினிமா, கல்லூரி மாணவிகளின் உடல் வர்ணனைகள், தினமும் இரண்டு முறை சேலை மாற்றும் மாணவிகளின் பெயர்கள்... இப்படிப் பல விஷயங்கள்... எல்லாவற்றிலும் நான் என் கருத்துகளைச் சொன்னேன். இடையே துண்டுக் காகிதத்தில் ஒரு குறிப்பெழுதினேன். 'ஒரு ரூபாய் வேண்டும். மிக அவசியமான ஒரு தேவை. இரண்டு மூன்று நாளில் திருப்பித் தந்துவிடுகிறேன்.'

அப்போது கண்ணாடிக்காரன் சிரித்தான்.

“என்னா, ஏதாவது சிறுகதைக்கு பிளாட் எழுதுறீங்களா?”

நான் சொன்னேன்.

“இல்லை.”

அதைத் தொடர்ந்து விஷயம் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு வந்தது.

அழகாகயிருந்த அரும்பு மீசைக்காரன் குறைபட்டுக் கொண்டான்;

“நம்ம மொழியிலே நல்ல சிறுகதைகள் ஒண்ணுமே இல்லை.”

தாய்மொழியிலும் தாய்நாட்டிலும் நல்லதாக என்ன இருக்கப்போகிறது. நல்ல ஆண்களும் பெண்களும் கூடக் கலுக்கப்பால்தான்.

நான் கேட்டேன்:

“யாருடைய சிறுகதைகளையெல்லாம் வாசிச்சிருக்கிறீங்க?”

“ரொம்ப ஒண்ணும் வாசிச்சதில்லெ, முதல் விஷயம், தாய்மொழியில் ஏதாவது வாசிக்கிறதுகூட ஒரு அந்தஸ்து குறைஞ்ச விஷயம்தான்.”

நான் நமது சில சிறுகதை ஆசிரியர்களின் பெயர்களைச் சொன்னேன். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்களின் பெயர்களைக்கூட இவர்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை.

நான் சொன்னேன்:

“ஆங்கிலத்துலெ மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லா மொழிச் சிறுகதைகளோடும் போட்டிபோடத் தகுந்த சிறுகதைகள் நம்ம மொழியில் இன்னைக்கு உண்டு, நீங்க அதையெல்லாம் வாசிக்கிறதில்லெ?”

சிலவற்றை அவர்கள் வாசித்திருக்கிறார்களாம். அதில் பெருமளவும் வறுமையைப் பற்றிய கதைகள் தானாம். எதுக்கு அதையெல்லாம் எழுத வேண்டும்?

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

“உங்களோட கதைகளையெல்லாம் வாசிச்சுப் பார்த்தா...” தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் அறுதியாகச் சொன்னான்: “இந்த உலகத்துலெ என்னமோ ஒரு கோளாறு இருக்குறதெப்போலெ தோணும்.”

உலகத்தில் என்ன கோளாறு? அப்பா அம்மாக்கள் கஷ்டப்பட்டு மாதந்தோறும் பணம் அனுப்பிவைக்கிறார்கள். அதைச் செலவுசெய்து கல்வி பயிலுகிறார்கள். சிகரெட், சாயா, கா.பி, ஐஸ்கிரீம், சினிமா, குட்டிக்கூரா பவுடர், வாஷ்லின், ஸ்பிரே, விலையுயர்ந்த ஆடைகள், உயர்ந்த உணவு வகைகள், மது வகைகள், போதை மருந்து, சிபிலிஸ், கொனேரியா - அப்படிப்போகிறது, கோளாறு இல்லாமல். எதிர்கால யோக்கியர்கள், நாட்டை ஆள வேண்டியவர்கள், சட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டியவர்கள், அறிவுஜீவிகள், பண்பாட்டுக் காவலர்கள், மதத்தலைவர்கள், அரசியல் தலைவர்கள்... சித்தாந்தவாதிகள்...! உலகத்தில் என்னதான் கோளாறு?

எனக்குப் பயங்கரமாக ஒரு சொற்பொழிவாற்ற வேண்டும்போல் தோன்றியது.

“இன்றைய உலகம்...” நான் தொடங்கினேன். அப்போது கீழேயிருந்து தளர்ந்து போன ஒரு சிறு குரல்:

“கொண்டுவா” சிரித்தவாறே உத்தரவிட்டான், கண்ணாடிக்காரன், அப்படியாக விஷயம் மாறியது. மேலே ஏறிவந்தவர்கள் காலையில் பார்த்த அதே பிஞ்சு முகங்கள் தான். அவர்கள் மூச்சுவாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்களை வெறித்தபடி, முகங்கள் வாடித்தளர்ந்து, உடுகள் வறண்டுபோயிருந்தன. அதில் பெரிய பையன் சொன்னான்:

“சார்மார்களுக்கு வேணும்னா ரெண்டரை அணா.”

காலையில் மூன்று அணாவாக இருந்த மிதியடி.

“ரெண்டரை அணாவா?” தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் மதியடியைச் சந்தேகத்துடன் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான்.

“இது, கருசுட்டி இல்லியேடா?”

“கருசுட்டிதான் சார்.”

“உங்க வீடு எங்கே குழந்தைகளே?” என் கேள்விக்குப் பெரியவன் பதில் சொன்னான்.

“இங்கிருந்து மூன்று மைல் தூரத்துலே உள்ள ஒரு இடம்.”

“ரெண்டணா.” தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் கேட்டான்.

“ரெண்டே காலணா குடுங்க சார்.”

“வேண்டாம்.”

“ஓ...”

அவர்கள் வருத்தத்துடன் படியிறங்கினார்கள். தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் திரும்ப அழைத்தான்.

“கொண்டு வாடா.”

அவர்கள் திரும்பவும் வந்தார்கள். நல்லதாகப் பார்த்து ஒரு ஜோடி மதியடியைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டு ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை நீட்டினான். அந்தக் குழந்தைகளிடம் ஒரு நயா பைசாகூட இல்லை. அவர்கள் இதுவரை எதுவுமே விற்கவில்லை. நேரம் விடிந்தது முதல் அலைந்து திரிகிறார்கள். மூன்று மைல் தொலைவில், ஏதோ ஒரு குடிசையில், அடுப்பில் சூடாறிக் கிடக்கும் தண்ணீருடன் தமது குழந்தைகள் வருவதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் பெற்றோர்களின் காட்சி என் மனத்தில் ஓடியது.

தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் எங்கிருந்தோ தேடியெடுத்து இரண்டணா கொடுத்தான்.

“காலணா, சார்?”

“இவ்வளவுதான் இருக்கு, இல்லேண்ணா இன்னா மதியடி.”

குழந்தைகள் பரஸ்பரம் பார்த்தபின் துட்டை வாங்கிவிட்டுப் பேசாமல் இறங்கிப் போனார்கள். மின்சாரக் கம்பத்தின் கீழ், ரோட்டில் அவர்கள் போவதைப் பார்த்துவிட்டு வந்த தங்கக் கண்ணாடிக்காரன் சிரித்தான்.

“நான் ஒரு வேலை காட்டியிருக்கேன். அதுலெ ஒண்ணு சொல்லாத ஓரணாத்துட்டும்.”

“ஹ... ஹ... ஹா...” அனைவரும் சிரித்தார்கள். நான் நினைத்துக்கொண்டேன். மாணவர்கள் அல்லவா? சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? வறுமையும் கஷ்டங்களும் என்னவென்று இன்னும் அறியவில்லை. நான் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்பை மற்றவர்கள் பார்க்காமல் தங்கக் கண்ணாடிக்காரனிடம் கொடுத்தேன். அவன் அதை வாசிக்கும்போது என் கற்பனை ஓட்டலில்

பதிந்திருந்தது. ஆவி பறக்கும் சோற்றின் எதிரில் நான் அமர்ந்திருப்பது போன்றெல்லாம். ஆனால், குறிப்பை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தங்கக் கண்ணாடிக் காரன் அனைவரும் கேட்கும்படியாகச் சொன்னான்;

“சாரி, சேஞ்ச் ஒண்ணுமில்லெ.”

இதைக் கேட்டதுமே என் உடலிலிருந்து சூடான ஆவி பரந்தது. வேர்வையைத் துடைத்துவிட்டு நான் கீழே இறங்கி அறைக்கு நடந்தேன்.

மணி ஒன்பது: நான் பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டேன். ஆனால், இமைகள் மூட மறுத்தன. தலை, பாரமாக இருந்தது. இருந்தாலும் படுத்தே கிடந்தேன். உலகில் வாழும் கதியற்றவர்களைப் பற்றி நான் நினைத்தேனா... எங்கெங்கெல்லாம் எத்தனையெத்தனை கோடி ஆண் பெண்கள் இந்த அழகான பூலோகத்தில் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். அதில் நானும் ஒருவன். எனக்கு மட்டும் என்ன விசேஷ அம்சம்? நானும் ஒரு ஏழை அவ்வளவுதான். இப்படி நினைத்துக் கொண்டே படுத்திருக்கும்போது - எனது வாயில் நீருறியது. மாத்யுவின் சமையலறையில் கடுகு தாளிக்கும் சத்தம்... வெந்த சாதத்தின் வாசமும்.

மணி ஒன்பதரை: நான் மெதுவாக வெளியில் வந்தேன். இதயம் வெடித்துவிடுவதுபோல்... யாராவது பார்த்துவிட்டால்...? எனக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது... வந்து முற்றத்தில் காத்து நின்றேன். அதிர்ஷ்டம், முதியவர் விளக்கையெடுத்துக்கொண்டு குடத்துடன் வெளியில் வந்து, சமையலறைக் கதவை மெதுவாக அடைத்துவிட்டுக் குழாயிக்குச் சென்றார். குறைந்தது பத்து நிமிடமாவது பிடிக்கும், திரும்பிவர. சத்தமில்லாமல் படபடக்கும் இதயத்துடன் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து சமையலறைக்குள் நுழைந்தேன்.

மணி பத்து: நிறைந்த வயிறுமாகத் திருப்தியுடன் வேர்த்துக் குளித்து வெளியே வந்தேன். முதியவர் திரும்பியதும் நான் குழாயிக்குச் சென்று தண்ணீர் குடித்து, கைகால் முகம் அலம்பிவிட்டுத் திரும்ப என் அறைக்குள் வந்து ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்து இழுத்தேன். முழுதிருப்தி. சுகமாக இருந்தது.

இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு மனப்பதற்றம். உடல் சோர்வுமிருந்தது. படுத்துக் கொண்டேன். தூக்கம் வருவதற்கு முன் சிறிது யோசனையிலாழ்ந்தேன். பெரியவருக்குத் தெரிந்திருக்குமோ? அப்படியென்றால் மாத்யுவும் அறிந்துவிடுவான். மற்ற மாணவர்களும் குமாஸ்தாக்களும் அறிந்துகொள்வார்கள். அவமானமாகப் போய்விடும். எதுவானாலும் சரி, வருவது வரட்டும். பிறந்த நாளும் அதுவுமாக, சுகமாகத் தூங்கலாம். எல்லோருடையவும் எல்லாப் பிறந்த நாட்களும்... மனிதன்... பாவப்பட்ட உயிர். நான் அப்படியே தூக்கத்திலாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன்... அப்போது என் அறைக்குப் பக்கத்தில் யாரோ வருகிறார்கள்.

“ஹலோ மிஸ்டர்.” மாத்யுவின் குரல். எனக்கு வேர்க்கத் தொடங்கியது. தூக்கம் கடல் கடந்தது. சாப்பிட்டதனைத்தும் ஜீரணமாயின. எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. மாத்யூ அறிந்துவிட்டான். பெரியவர் கண்டுபிடித்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. நான் கதவைத் திறந்தேன். இருளின் இதயத்திலிருந்து வருவதுபோல் சக்திவாய்ந்த வெளிச்சத்தின் நீள ஈட்டிபோல் ஒரு டார்ச் வெளிச்சம். நான் அதனுள். மாத்யூ என்ன கேட்கப் போகிறான்? பதற்றத்தால் என் இதயம் துண்டு துண்டுகளாக உடைந்து சிதறிவிடும் போலிருந்தது.

மாத்யூ சொன்னான்,

“ஐ லே... சினிமாவுக்குப் போயிருந்தோம். விக்டர் ஹ்யூகோவின் ‘பாவங்கள்.’ நீங்க பார்க்க வேண்டிய ஒரு ஃ பர்ஸ்ட்கிளாஸ் ஃபிலிம்.”

“ஓஹோ...”

“நீங்க சாப்பிடங்களா? எனக்குப் பசிக்கலெ. சோறு வேஸ்டாயிடும். வந்து சாப்பிடுங்களேன். வற்ற வழியிலெ நாங்க ‘மாடர்ன் ஹோட்டல்’ லெ ஏறினோம்.”

“தாங்க்ஸ். நான் சாப்பிட்டாச்சு.”

“அப்படியா? சரி தூங்குங்க, குட்டைட்.”

“எஸ். குட் ரை...”

○○○

இன்னும் நாலைந்து பேர் ஓடிவந்தார்கள்.

நார்மடியும் முக்காடுமாக அந்தப் பெண்ணும் ஓடி வந்தாள்.

வேலைக்காரி அவளிடம் சொன்னாள்.

“எப்படிப்பா இத்தணாம் பெரிய ஜோட்டியைச் சாச்சேள்!”

அவள் உடல், பால்முகம்-எல்லாரும் குரு படர்கிறது.

“போ அந்தண்டை” என்று ஒரு கத்தல். “நான் இல்லாட்டா இப்ப எலிபாஷாணம்தான் கிடைச்சிருக்கும். பாயசம் கிடைச்சிருக்காது.”

பெண் அவரை முள்ளாகப் பார்த்தாள். கண்ணில் முள் மண்டுமோ?

சாமநாதுவுக்கு அந்தப் புதரைப் பார்க்க முடியவில்லை. தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு, “எங்க அந்த சமையக்காரப் படவா?” என்று கூடத்தைப் பார்க்கப் பாய்ந்தார்.

- பெ பெ பே பே

பே பெ பே பே எ -

ஆனந்த பைரவியில் ஊஞ்சல் பாட்டை வாங்கி நாயனம் ஊதுகிறது.

வாலாம்பாள் பாடுகிற மாதிரியிருக்கிறது.

○○○

அலகு - 4

1. வலிமிகும் விதிகளின் தொகுப்பு

சிதறிக்கிடக்கும் வலிமிகும் விதிகள் எல்லாம் இங்குத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பு, படித்த விதிகளை உள்ளத்தில் தள்ளமுடியாதவாறு பிடித்து நிறுத்தப்படும்.

கீழ்வரும் சொற்களுக்குப்பின் க, ச, த, ப வருக்க எழுத்துகளில் அமைந்த சொல் வருமொழியாக வந்தால் வலி மிகும்.

1. அ, இ, எ; அந்த, இந்த எந்த; அங்கு, இங்கு, எங்கு; ஆங்கு, ஈங்கு, யாங்கு; அப்படி, இப்படி, எப்படி; ஆண்டு, ஈண்டு, யாண்டு; அவ்வகை, இவ்வகை, எவ்வகை; அத்துணை, இத்துணை, எத்துணை; இனி, தனி; அன்றி, இன்றி; மற்ற, மற்றை, நடு, பொது, அணு, முழு, புது, திரு, அரை, பாதி; எட்டு, பத்து; முன்னர், பின்னர் ஆகிய இச்சொற்களுக்குப் பின் வரும் வலிமிகும்.
2. ஓரெழுத்து ஒரு மொழிக்குப்பின் வரும் வலி மிகும்.
பூ + பறித்தாள் - பூப்பறித்தாள்.
தீ + பிடித்தது - தீப்பிடித்தது.
கை + குழந்தை - கைக்குழந்தை.
பூ + பந்தல் - பூப்பந்தல்.
3. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின்வரும் வலி மிகும்.
அறியா + பிள்ளை - அறியாப்பிள்ளை.
காணா + காட்சி - காணாக்காட்சி.
சொல்லா + சொல் - சொல்லாச்சொல்.
நிலையா + பொருள் - நிலையாப்பொருள்.
தீரா + துன்பம் - தீராத்துன்பம்.

4. அகர இகர ஈற்று வினையெச்சத்தின் பின்னும், ஆய், போய், ஆக என என்னும் வினையெச்சங்களின் பின்னும் வரும் வலி மிகும்.

வர + சொன்னான் - வரச்சொன்னான்.

மெல்ல + பேசினார் - மெல்லப் பேசினார்.

ஓடி + போனான் - ஓடிப்போனான்.

கேட்பதாய் + கூறினான் - கேட்பதாய்க் கூறினான்.

போய் + தேடினான் - போய்த் தேடினான்.

இருப்பதாக + கூறு - இருப்பதாகக் கூறு.

என + கேட்டான் - எனக் கேட்டான்.

5. வன்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின்வரும் வலிமிகும்.

எட்டு + கட்டுகள் - எட்டுக்கட்டுகள்.

பத்து + செய்யுள்கள் - பத்துச் செய்யுள்கள்.

கற்று + கொடுத்தான் - கற்றுக்கொடுத்தான்.

விட்டு + சென்றான் - விட்டுச்சென்றான்.

வைத்து + போனான் - வைத்துப்போனான்.

கொக்கு + பறந்தது - கொக்குப்பறந்தது.

குறிப்பு: கொக்குப் பறந்தது என்னும் தொடர் எழுவாய்த் தொடராயினும் நிலைமொழி, வன் றொடர் க் குற்றியலுகரமானதால் வலிமிக்க வந்தது என்பதறிக. இங்கு வலி மிகுதலை விரும்பாவிட்டால் கொக்கு என்னும் சொல்லின் பக்கத்தில் காற்புள்ளியிட்டு கொக்கு, பறந்தது என்று இவ்வாறு எழுதுக.

6. திரு, நடு, முழு, விழு, பொது, அணு போன்றுள்ள முற்றியலுகரச் சொற்களுக்குப் பின் வரும் வலிமிகும்.

திரு + கோயில் - திருக்கோயில்.

நடு + தெரு - நடுத்தெரு.

முழு + பேச்சு - முழுப்பேச்சு.

விழு + பொருள் - விழுப்பொருள்.

பொது + பணி - பொதுப்பணி.

அணு + குண்டு - அணுக்குண்டு.

7. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் பின்னும் நான்காம் உருபின் பின்னும் வரும்வலி மிகும்.

பூனையை + பார்த்தான் - பூனையைப் பார்த்தான்.

கடைக்கு + போனான் - கடைக்குப் போனான்.

8. பண்புத் தொகையில் வரும் வல்லெழுத்து மிகும்.

வெள்ளை + தாள் - வெள்ளைத்தாள்.

மெய் + பொருள் - மெய்ப்பொருள்.

பொய் + புகழ் - பொய்ப்புகழ்.

9. இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் வரும் வலி மிகும்.

தை + திங்கள் - தைத்திங்கள்.

கோடை + காலம் - கோடைக்காலம்.

மல்லிகை + பூ - மல்லிகைப்பூ.

10. உவமைத் தொகையில் வரும் வலி மிகும்.

ரொட்டி + தலை - ரொட்டித்தலை.

தாமரை + கண் - தாமரைக்கண்.

மலை + தோள் - மலைத்தோள்.

11. நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையில் அ.றிணைப் பெயர்களின்பின் வரும் வலி மிகும்.

வேலி + கால் - வேலிக்கால்.

12. ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வரும் வலி மிகும்.

காட்டிடை + சென்றான் - காட்டிடைச் சென்றான்.

குடி + பிறந்தார் - குடிப்பிறந்தார்.

13. ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் முதலில் நிற்கும் நிலைமொழி அ.றிணையாய் இருப்பின் வலி மிகும்.

குருவி + தலை - குருவித்தலை

கிளி + கூடு - கிளிக்கூடு

- தேர் + தட்டு - தேர்த்தட்டு
நாய் + குட்டி - நாய்க்குட்டி
பூனை + குட்டி - பூனைக்குட்டி
14. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வரும் வலிமிகும்.
சிற்றுண்டி + சாலை - சிற்றுண்டிச்சாலை
தேர் + பாகன் - தேர்ப்பாகன்
தயிர் + குடம் - தயிர்க்குடம்
காய்கறி + கடை - காய்கறிக்கடை
15. மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வரும் வலி மிகும்.
பித்தளை + குடம் - பித்தளைக்குடம்
பட்டு + சேலை - பட்டுச்சேலை
மோர் + குழம்பு - மோர்க்குழம்பு
16. நான்காம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வரும் வலி மிகும்.
குழந்தை + பால் - குழந்தைப்பால்
கோழி + தீனி - கோழித்தீனி
17. ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வரும் வலி மிகும்.
வாய் + பாட்டு - வாய்ப்பாட்டு
விழி + புனல் - விழிப்புனல்
18. ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில் வரும் வலி மிகும்.
தண்ணீர் + பாம்பு - தண்ணீர்ப்பாம்பு
சென்னை + கல்லூரி - சென்னைக்கல்லூரி
மதுரை + கோயில் - மதுரைக்கோயில்

19. தனிக்குற்றொழுத்தை அடுத்து வரும் ஆகாரத்தின் பின்வரும் வலி மிகும்.
கனா + கண்டான் - கனாக்கண்டான்
நிலா + பயன் - நிலாப்பயன்
சுறா + தலை - சுறாத்தலை
20. அன்றி, இன்றி என்னும் இதர ஈற்றுக் குறிப்பு வினையெச்சங்களுக்குப் பின் வரும் வலி மிகும்.
அன்றி + செல்லேன் - அன்றிச்செல்லேன்
இன்றி + கொடேன் - இன்றிக்கொடேன்

வலி மிகும் விதிகளுக்கான மாதிரி வினாக்கள்

வினா மாதிரி-1 : 'பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகும் விதிகளைக் குறிப்பிடுக' என்று கேட்கப்பட்டு ஒவ்வொரு சொற்றொடருக்கும் தலா ஒரு மதிப்பெண் வீதம் பகுதி-ஆ வினா எனில் ஐந்து சொற்றொடர்களும் பகுதி-இ வினா எனில் பத்துச் சொற்றொடர்களும் கேட்கப்படும்.

எ-கா வினா:

பகுதி - ஆ

1) பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகும் விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

- i) பூச்சரம் ii) மீளாத்துயர் iii) தேடிச் சென்றான்
iv) எட்டுத் தொகை v) விழுச்செல்வம்

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 1) i) பூச்சரம் – ஓரெழுத்து ஒரு மொழிக்குப் பின் வலி மிகுந்தது.
ii) மீளாத்துயர் – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது
iii) தேடிச் சென்றான் – இகரவீற்று வினையெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.

- iv) எட்டுத் தொகை - வன் தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
v) விழுச் செல்வம் - முற்றியலுகரத்திற்குப் பின் வலி மிகுந்தது.

பகுதி - இ

1) பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகும் விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

i) நடுக்கடை	ii) கதவைத் தட்டினான்
iii) தீப்பந்தம்	iv) வெள்ளைப் புறா
v) செல்லாக் காசு	vi) கேட்டதாகச் சொல்
vii) கிளிக் குஞ்சு	viii) நிலாச் சோறு
ix) மதுரைக் காஞ்சி	x) வாடைக் காற்று

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு

- 1) i) நடுக்கடை - முற்றியலுகரத்திற்குப் பின் வலி மிகுந்தது
ii) கதவைத் தட்டினான் - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது
iii) தீப்பந்தம் - ஓரெழுத்து ஒரு மொழிக்குப் பின் வலி மிகுந்தது.
iv) வெள்ளைப் புறா - பண்புத் தொகையில் வலி மிகுந்தது.
v) செல்லாக் காசு - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
vi) கேட்டதாகச் சொல் - ஆக என்னும் வினையெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
vii) கிளிக் குஞ்சு - ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் அஃறிணை நிலைமொழியின் பின் வலி மிகுந்தது.
viii) நிலாச் சோறு - தனிக் குற்றெழுத்தை அடுத்து வந்த ஆகாரத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
ix) மதுரைக் காஞ்சி - ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்கத் தொகையில் வலி மிகுந்தது.

- x) வாடைக் காற்று - இருபெயரொற்றுப் பண்புத் தொகையில் வலி மிகுந்தது.

வினா மாதிரி - 2: பின்வரும் பத்தியில் வலி மிக வேண்டிய எவையேனும் ஐந்து ∴. பத்து இடங்களைக் கண்டறிந்து எடுத்து எழுதி அவற்றுக்கான வலி மிகும் விதிகளைக் குறிப்பிடுக' என்று கேட்கப்பட்டு பகுதி-ஆ எனில் சிறு பத்தியும் பகுதி-இ எனில் பெரும் பத்தியும் கொடுக்கப்படும்.

எ-கா வினா:

பகுதி-ஆ

1) பின்வரும் பத்தியில் வலி மிகும் இடங்கள் எவையேனும் ஐந்தினைக் கண்டறிந்து அவற்றின் வலி மிகும் விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

“முருகன் சாலையில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அந்த சாலையின் ஓரத்தில் ஒரு நாயை கண்டான். அது கோடை காலம் ஆதலால் வெப்பம் அதிகமாக இருந்தது. நாய் வாடி கிடந்தது. முருகன் அதற்கு பசி என்று உணர்ந்தான். ரொட்டி துண்டு ஒன்றை அதற்கு போட்டான்.”

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 1) i) அந்த+சாலை = அந்தச் சாலை - அகரவீற்றுச் சுட்டுச் சொல்லின் பின் வலி மிகுந்தது.
ii) நாயை+கண்டான் = நாயைக் கண்டான் - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது.
iii) கோடை+காலம் = கோடைக் காலம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையில் வலி மிகுந்தது.
iv) வாடி+கிடந்தது = வாடிக் கிடந்தது - இகர ஈற்று வினையெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
v) அதற்கு+பசி = அதற்குப் பசி - நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது.

(**குறிப்பு:** மேற்கண்ட பத்தியில் மேலும் 'ரொட்டித்துண்டு' மற்றும் 'அதற்குப் போட்டான்' ஆகிய இரண்டு வலி மிகும் இடங்கள் உள்ளன. எனினும், எவையேனும் ஐந்தினை எழுதினாலே ஐந்து மதிப்பெண்களுக்குப் போதுமானது.)

பகுதி - இ:

2) பின்வரும் பத்தியில் வலி மிகும் இடங்கள் எவையேனும் பத்தினைக் கண்டறிந்து அவற்றிகான வலி மிகும் விதிகளை எழுதுக:

“அன்று ஜலாலுக்கு பள்ளி விடுமுறை. மழை பெய்வதால் மாவட்ட ஆட்சியர் அனைத்து பள்ளிகளுக்கும் விடுமுறை அறிவித்திருந்தார். ஜலாலின் மனம் ரெக்கை கட்டி பறந்தது. நாளொல்லாம் விளையாட வேண்டும் என்று அவன் திட்டமிட்டான். ஆனால் மழை காலம் என்பதால் நண்பர்கள் எவரும் வீட்டை விட்டு வெளியே வரவில்லை. கூண்டு பறவை போல அனைவரும் அடைந்து கிடந்தனர். மதியம் வரை ஜலால் தொ.கா கண்டு களித்தான். மதிய உணவிற்கு அம்மா சமைத்திருந்த நாட்டு கோழி வறுவலை சுவைத்து சாப்பிட்டான். மதியம் வீட்டில் பெரியவர்கள் அனைவரும் தூங்கி விட்டனர். தனிமை ஜலாலுக்கு தீரா துன்பம் தந்தது. மாடியில் இருந்த மர அலமாறியை துழாவினான். பழைய கடிகாரம் ஒன்று கிடைத்தது. அந்த கடிகாரம் அவனது தாத்தா இங்கிலாந்திலிருந்து வாங்கி வந்தது என்ற செய்தி அவனுக்கு தெரியாது. அது ஒரு ரோலக்ஸ் கை கடிகாரம்.”

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 2) i) ஜலாலுக்குப் பள்ளி – நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது.
- ii) அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் – வன் தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
- iii) கட்டிப் பறந்தது – இகரவீற்று வினையெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.

- iv) மழைக் காலம் – இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையில் வலி மிகுந்தது.
- v) கூண்டுப் பறவை – பண்புத்தொகையில் வலி மிகுந்தது.
- vi) நாட்டுக் கோழி – பண்புத்தொகையில் வலி மிகுந்தது.
- vii) வறுவலைச் சுவைத்து – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது.
- viii) சுவைத்துச் சாப்பிட்டான் – வன் தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.
- ix) ஜலாலுக்குத் தீரா – நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகுந்தது.
- x) தீராத் துன்பம் – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகுந்தது.

(**குறிப்பு:** மேற்கண்ட பத்தியில் மேலும் 'அந்தக் கடிகாரம்', 'அவனுக்குத் தெரியாது' மற்றும் 'கைக் கடிகாரம்' ஆகிய வலி மிகும் இடங்கள் உள்ளன. பத்து மதிப்பெண் வினா என்பதால் எவையேனும் பத்து இடங்களைச் சுட்டிக் காட்டி விதியுரைத்தால் போதும்.)

○○○

2. வலிமிகா விதிகளின் தொகுப்பு

வல்லெழுத்து மிகக் கூடாத இடங்களைக் கீழ்வரும் விதிகளால் மிகமிக எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

1. அது, இது, எது; அவை, இவை, எவை; அன்று, இன்று, என்று; அத்தனை, இத்தனை, எத்தனை; அவ்வளவு, இவ்வளவு, எவ்வளவு; அவ்வாறு, இவ்வாறு, எவ்வாறு; படி, ஆறு சேர்த்து வரும் வினையெச்சங்கள்; ஒரு, இரு, ஆறு எழு; இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, ஒன்பது; நீ; பல, சில ஆகிய இச்சொற்களுக்குப் பின் வருமொழி முதலில் க, ச, த, ப வருக்கம் இருந்தால், வல்லெழுத்து மிகாது.

எடுத்துக்காட்டுகளைப் பாருங்கள் :

அது பெரிது, இது சிறிது. எது கொடிது? அவை போயின. இவை சென்றன. எவை கூவின? அன்று போனார். இன்று கேட்டார். என்று சொல்வார்?

அத்தனை செடிகள், இத்தனை பலகைகள், எத்தனை பூக்கள்?

அவ்வளவு பருப்பு, இவ்வளவு கடுகு. எவ்வளவு தந்தார்? வந்தபடி பேசினான். சொன்னவாறு கேட்டான்.

ஒரு பொருள், இரு தடவை, அறுதொழில், எழுகடல், இரண்டு தூண்கள், மூன்று குழந்தைகள், நான்கு கால்கள், ஐந்து சிறுவர்கள், ஆறு கடைகள், ஏழு கடிதங்கள், ஒன்பது பூட்டுகள்.

நீ போ.

பல செடிகள். சில கொடிகள். ஆனால், பல + பல, சில+ சில ஆகிய இவை சேர்ந்து வரும்போது பலபல என்றும் சிலசில என்றும்; பலப்பல என்றும் சிலச்சில என்றும் பற்பல என்றும் சிற்சில என்றும் வரும்.

அத்துணைப் பெரிது, இத்துணைச் சிறிது, எத்துணைப் பாடல்கள் என்று அத்துணை, இத்துணை, எத்துணை என்றும் சொற்களின் பின் வரும் வல்லெழுத்து மிகுந்து வரும். ஆனால், அத்தனை, இத்தனை, எத்தனை ஆகிய இவற்றின் பின்வரும் வல்லெழுத்து மிகாது. இவ்வேறுபாடு தெரிந்து கொள்க.

2. ஓடு, ஓடு என்னும் 3-ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின்னும்; இருந்து, நின்று என்னும் 5-ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின்னும்; அது, உடைய, அ என்னும் 6-ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிகாது.

தம்பியொடு பேசினார். பொன்னனோடு போனார் - 3ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின்வரும் வலி மிகாது.

வீட்டிலிருந்து கொடு. மலையினின்று கழிந்த - 5ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின்வரும் வலி மிகாது.

கோழியினது கொண்டை, தம்பியினுடைய சட்டை, என கைகள் -6ஆம் வேற்றுமை உருபுகளின் பின் வலிமிகாது. என - என்னுடைய. என் + அ = என. அ என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபு.

3. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் தவிரப் பிற பெயரெச்சங்களின் பின்வரும் வல்லெழுத்து மிகாது. ஓடிய குதிரை என்னும் தொடரிலுள்ள ஓடிய என்பது பெயரெச்சம். ஓடாத குதிரை என்னும் தொடரிலிருக்கும் ஓடாத என்பது ஈறுகெடாத எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். ஓடாக் குதிரை என்னும் தொடரிலுள்ள ஓடா என்பது ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். இந்த ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின்வரும் வல்லெழுத்து மட்டும் மிகும்; மற்றபடி ஈறுகெடாத பெயரெச்சங்களின் பின்வரும் வல்லெழுத்து மிகவே மிகாது.

உ-ம். பெரிய பெட்டி, சிறிய குதிரை, நல்ல பாம்பு, நல்ல குழந்தை, படித்த பையன், படியாத பெண் - பெயரெச்சங்களின் பின்வரும் வல்லெழுத்து மிகாது. ஓடாக் குழந்தை-இங்கு ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்

பெயரெச்சத்தின் பின்மட்டும் வந்த வல்லெழுத்து மிகுந்திருப்பது காண்க.

4. கூப்பிடுகின்ற விளிப்பெயர், மரியாதையாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குரிய முறையில் சொல்லும் வியங்கோள் வினைமுற்று ஆகிய இவற்றின் பின் வரும் வலி மிகாது. தம்பி, போ - விளித் தொடரில் வலி மிகவில்லை.

வாழி பெரியோய்! வீழ்க கொடுமை! வியங்கோளின் பின் வலி மிகவில்லை.

5. ன்று, ந்து, ண்டு என்று முடியும் வினையெச்சங்களுக்குப்பின் வரும் வல்லெழுத்து மிகாது. இலக்கண முறையில் மென்தொடர்க் குற்றுகரச் சொற்களுக்குப் பின்வரும் வல்லெழுத்து மிகாது என்பர்.

என்று கூறினார். வந்து கேட்டார்; கண்டு பேசினார். நன்று பேசினாய்.

6. ஆ, ஓ, யா என்னும் கேள்வி கேட்கும் வினாக்களுக்குப் பின்வரும் வலி மிகாது.

அவனா போனான்? தம்பியோ கேட்கிறான்? யா சிறியன? (யா = யாவை)

7. தேற்றம், பிரிநிலை ஆகிய பொருள்களில் வரும் ஏகாரங்களுக்குப் பின்வரும் வலி மிகாது.

அவனேதான் இதைக் கொடுத்தான்.

பெண்களுள் தமயந்தியே சிறந்தவள்.

8. எண்ணுப் பொருளில் வரும் ஏகாரத்தின் பின்னும் ஐயப்பொருளின் வரும் ஓகாரத்தின் பின்னும் வரும் வலி மிகாது.

காயே கிழங்கே வாங்கு - இங்கு வந்த ஏகாரம் எண் ஏகாரம்

காயோ கிழங்கோ வாங்கு - இங்கு வந்த ஓகாரம் ஐய ஓகாரம்.

9. இரு வடமொழிச் சொற்கள் சேர்ந்து வருந்தொடர்களில் வரும் வலி மிகாது.

ஆதி + பகவன் - ஆதிபகவன்; தேச + பக்தி - தேசபக்தி.

10. வினைத்தொகை மிகவும் அற்புதமான தொகை, ஒரு நாய் நேற்றுக் கடித்தது; இன்றும் கடிக்கிறது; நாளைக்கும் கடிக்கும். கடிநாய் என்று சொன்னதும் நம் கண் முன் அந்த நாயின் தன்மை வந்து நிற்கும். சுடுகாடு காட்டும் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பாருங்கள். முன்னே பிணங்களைச் சுட்டகாடு, இன்றும் பிணங்களைச் சுடுகின்ற காடு, நாளைக்கும் பிணங்களைச் சுடும்அ காடு என்று அத்தொகை பொருள் தருகிறது. மூன்று காலங்களைக்காட்டும் விசுதிகள் மறைந்து பெயரெச்சத் தொடர் போல வருவது வினைத்தொகை. இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால் வினைச் சொல்லின் பகுதியும் பெயர்ச்சொல்லும் சேர்ந்து வருவதை வினைத்தொகை எனலாம். வினைத்தொகையில் வலிமிகாது.

உ-ம். சுடுகாடு, இடுகாடு, குடிதண்ணீர், அடுகளிறு, விடுபடை, ஆடுகொடி, நாட்டுபுகழ், கூப்பு கை, உரைகல், ஈட்டுபொருள் வினைத்தொகைகளில் வரும் வலி மிகாமல் இருப்பது காண்க.

11. உம்மைத் தொகையில் வரும் வலி பெரும்பாலும் மிகாது. உம்மை மறைந்து நிற்பது உம்மைத் தொகை. இட்டலி சாம்பார் என்னும் தொகை உம்மைத்தொகை. யானை குதிரை - உம்மைத்தொகை. உம்மைத்தொகையில் வரும் வலிமிகாது. இராப்பகல், இன்பத்துன்பங்கள், ஏற்றத்தாழ்வு-இவை போன்ற உம்மைத் தொகைகளில் மட்டும் இன்னோசை சுருதி விதிவிலக்காக வலி மிகக் காண்கிறோம்.

12. இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வரும் வலி மிகாது. இரண்டு சொற்கள் நின்று இரண்டாம் வேற்றுமை ஐஉருபு தொகை வருவது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

பங்கு + பிரித்தான் - பங்கு பிரித்தான் - இரண்டாம் வே. தொகை

பறவை + பிடித்தான் - பறவை பிடித்தான்	”
கனி + தின்றான் - கனி தின்றான்	”
துணி + கட்டு - துணி கட்டு	”
தமிழ் + படித்தான் - தமிழ் படித்தான்	”
நீர் + குடித்தது - நீர் குடித்தது	”
தேர் + செய்தான் - தேர் செய்தான்	”
காய் + கடித்தான் - காய் கடித்தான்	”

குறிப்பு: பொருள் மயங்காதிருக்கும் பொருட்டுச் செய்யுளில் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் நிலைமொழி உயர்திணையாயின் வலிமிகுவதுண்டு. உ-ம். ஒன்னலர்ச் செகுத்தான் (ஒன்னலரைச் செகுத்தான். என்பது பொருள்).

13. நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையில் உயர்திணைப் பெயர்களின் பின்வரும் வலி மிகாது.

பொன்னி + கணவன் - பொன்னி கணவன்
(பொன்னிக்குக் கணவன் என்பது பொருள்).

14. ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் நிலைமொழி உயர்திணையாயிருந்தால் வலி மிகாது.

காளிகோயில்; கண்ணகி கை; தம்பி துணி;
ஐயனார் கோயில்; அன்னார் கேண்மை.

15. ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையில் சில இடங்களில் வலி மிகாது.

வாய் + புகுந்தது - வாய் புகுந்தது

16. வன் தொடர்க் குற்றியலுகரம் தவிர மற்றக் குற்றியலுகரங்களுக்குப் பின் வரும் வல்லெழுத்துப் பெரும்பாலும் மிகுவதில்லை.

கடுகு + சிறிது - கடுகு சிறிது - உயிர்த்தொடர்க் குற்றியல் உகரத்துக்குப் பின் வலி மிகவில்லை.

செய்து + கொடு - செய்து கொடு. இடைத் தொடர்க் குற்றியல் உகரத்துக்குப் பின் வலி மிகவில்லை.

எ.:கு + கூர்மை - எ.:கு கூர்மை - ஆய்த்தத் தொடர்க் குற்றியல் உகரத்துக்குப் பின் வலி மிகவில்லை.

17. எழுவாய்த் தொடரில் வருமொழி க, ச, த, ப வருக்கங்களில் உள்ள எழுத்துகளில் சொல் இருந்தால் வல்லெழுத்து மிகாது.

நீ பெரியை: வண்டி சிறியது; கோழி பெரியது; நாய் தின்றது; காய் சிறியது; கூழ் போதாது.

18. முன்னிலை வினைமுற்று, ஏவல் வினைமுற்று, முற்றுவினை இவற்றிற்குப் பின்வரும் வல்லினம் இயல்பாகும். அ.தாவது வலிமிகாது.

வருதி குமரா! - முன்னிலை வினைமுற்றின் பின் வலிமிகவில்லை.

போ தம்பி! - ஏவல் வினைமுற்றின் பின் வலி மிகவில்லை.

வாரா குதிரைகள் - முற்று வினைக்குப் பின் வலி மிகவில்லை.

வினைமுற்றுத் தொகாநிலைத் தொடரில் வலிமிகாது.

19. ‘அம்ம’ என்னும் இடைச் சொல்லின் பின்வரும் வலி மிகாது.
அம்ம + கொடிது - அம்ம கொடிது!

20. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரச் சொற்களின் பின் ‘கள்’, ‘தல்’ என்னும் விசுதிகள் சேரும் போது வரும் வலி மிகுதல் நன்றன்று; பிழை என்று சொல்வதற்கில்லை.

வாக்கு + கள் - வாக்குகள்

தோப்பு + கள் - தோப்புக்குள்

எழுத்து + கள் - எழுத்துகள்

வாழ்த்து + தல் - வாழ்த்துதல்

கூப்பு + தல் - கூப்புதல்

தூற்று + தல் - தூற்றுதல்

‘இப்படி எழுதுவதற்கு விதி உண்டா?’ என்றால், உண்டு. அவ்விதி வருமாறு:

“இடையுரி வடசொலின் இயம்பிய கொளாதவும்
போலியும் மருஉவும் பொருந்திய வாற்றிற்கு
இயையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கும் நெறியே”.
(நன்னூல்)

‘இடைச்சொல் உரிச்சொல் வடசொல் இவற்றிற்குச் சொல்லிய விதிகளுள் கூறப்படாதனவும், போலியும் மருஉவும் பொருந்திய வகையில் புணர்தலைக் கொள்ளுதல் அறிவுடையார் யாவர்க்கும் முறையாகும்.’ இது மகாவித்துவான் மே.வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளையவர்கள் கொள்ளும் பொருளாகும். இப்பொருள் பொருத்தமாகவும் தெரிகிறது.

ஆனால், பெரும்பாலான பழைய நூல்களிலும் புதியனவாய் வெளிவந்தனவற்றிலும் வாக்குக்கள் எழுத்துக்கள் என்றே அச்சிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஒரு சிலவற்றில் அப்படியில்லை. வாக்குகள், வழக்குகள், வகுப்புகள், எழுத்துக்கள், கழுத்துக்கள் என்று எழுதும் முறை காதுக்கும் இனிமையாக இல்லாதிருப்பதால், வாக்குகள், வழக்குகள், வகுப்புகள், எழுத்துகள், கழுத்துகள் என்று வலிமிகாமல் எழுதுவதையே யான் மேற் கொண்டுள்ளேன். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் கால முறையில் வலுவல என்பதறிக.

வலி மிகா விதிகளுக்கான மாதிரி வினாக்கள்

வினா மாதிரி-1: ‘பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகா விதிகளைக் குறிப்பிடுக’ என்று கேட்கப்பட்டு ஒவ்வொரு சொற்றொடருக்கும் தலா ஒரு மதிப்பெண் வீதம் பகுதி - ஆ வினா எனில் ஐந்து சொற்றொடர்களும் பகுதி -இ வினா எனில் பத்துச் சொற்றொடர்களும் கேட்கப்படும்.

எ-கா வினா:

பகுதி - ஆ

2) பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகா விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

i) வேரொடு சாய்ந்தது	ii) கண்ணனது குழல்
iii) என்னுடைய பேனா	iv) ஓடாத குதிரை
v) முகிலோ கடலோ	

இவ்வினாவிிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 2) i) வேரொடு சாய்ந்தது – ஓடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- ii) கண்ணனது குழல் - அது என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- iii) என்னுடைய பேனா – உடைய என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- iv) ஓடாத குதிரை – ஈறு கெடாத எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகாது.
- v) முகிலோ கடலோ – ஐய ஓகாரத்தின் பின் வலி மிகாது.

பகுதி - இ

2) பின்வரும் சொற்றொடர்களுக்கான வலி மிகா விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

i) உன்னோடு படித்தேன்	ii) மறைந்திருந்து பிடித்தான்
iii) ஆடிய பெண்	iv) வாழி தலைவ
v) அவளே கொடுத்தாள்	vi) தேசிய கீதம்
vii) சுடுகாடு	viii) யானை குதிரை
ix) பூனை பார்	x) கொய்து கொடு

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு

- 2) i) உன்னோடு படித்தேன் - ஓடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- ii) மறைந்திருந்து பிடித்தான் - இருந்து என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- iii) ஆடிய பெண் - பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகாது.
- iv) வாழி தலைவ! - வியங்கோள் வினை முற்றின் பின் வலி மிகாது.
- v) அவளே கொடுத்தாள்-தேற்றேகாரத்தின் பின் வலி மிகாது.
- vi) தேசிய கீதம் - இரு வடமொழிச் சொற்கள் சேர்ந்து வரும் தொடரில் வலி மிகாது.
- vii) சுடுகாடு - வினைத்தொகையில் வலி மிகாது.
- viii) யானை குதிரை - உம்மைத் தொகையில் வலி மிகாது.
- ix) பூனை பார் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலி மிகாது.
- x) கொய்து கொடு - இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகாது.

வினா மாதிரி - 2: பின்வரும் பத்தியில் எவையேனும் ஐந்து / பத்து வலி மிகா இடங்களைக் கண்டறிந்து எடுத்து எழுதி அவற்றுக்கான வலி மிகா விதிகளைக் குறிப்பிடுக' என்று கேட்கப்பட்டு பகுதி-ஆ எனில் சிறு பத்தியும் பகுதி-இ எனில் பெரும் பத்தியும் கொடுக்கப்படும்.

எ-கா வினா:

பகுதி - ஆ

3) பின்வரும் பத்தியில் வலி மிகா இடங்கள் எவையேனும் ஐந்தினைக் கண்டறிந்து அவற்றின் வலி மிகா விதிகளைக் குறிப்பிடுக:

“ஊருக்கு வெளியே மேய்ச்சல் நிலத்தில் குதிரை குட்டி நின்றன. அப்போது அந்தக் குதிரைக் குட்டி தாய்க் குதிரையை

விட்டு விலகி ஓடிற்று. அதனை ஓநாய் ஒன்று தொலைவில் இருந்து பார்த்தது. வெகு நேரம் ஓடிய குட்டி ஓடைக் கரையில் நின்றது. புலி ஒன்றும் அங்கே வந்து சேர்ந்தது. குதிரைக் குட்டியை வேட்டையாட புலியும் ஓநாயொடு பாய்ந்தது. இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொண்டு ஓடையில் விழுந்தன.”

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 3) i) குதிரை குட்டி - உம்மைத் தொகையில் வலி மிகாது.
- ii) இருந்து பார்த்தது - ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகவில்லை.
- iii) ஓடிய குட்டி - பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகாது.
- iv) வந்து சேர்ந்தது - மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகாது. .
- v) ஓநாயொடு பாய்ந்தது - ஓடு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.

பகுதி-இ:

4) பின்வரும் பத்தியில் வலி மிகா இடங்கள் எவையேனும் பத்தினைக் கண்டறிந்து அவற்றிகான வலி மிகா விதிகளை எழுதுக:

“பாரதிதாசன் என்ற பெயர் தமிழ் உள்ளவரை நிலைத்திருக்கும். அவர் தமிழின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவர். அவரது கவிதைகளில் கருத்தும் அழகும் கொண்ட வரிகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. எ-கா. ‘பாடாத தேனீக்கள்’ ‘பசியாத நல்வயிறு’ ‘உலவாத் தென்றல்’ இத்தியாதி. பாரதிதாசனின் ‘சேர தாண்டவம்’ என்னும் நாடக நூல் ‘சாகித்திய அகாதெமி’ விருது பெற்றது. அவர் ‘புரட்சிக் கவிஞர்’ என்று அழைக்கப் படுகிறார். பாரதியார் மீது கொண்ட பற்றினால் தனது பெயரை ‘பாரதிதாசன்’ என்று மாற்றிக்கொண்டார். தமிழர் விடுதலையும் உயர்வுமே வாழ்வின் நோக்கம் என்று இளம் வயதிலேயே கண்டு கொண்டார்.

அவருடைய பாடல்கள் இசை அமைக்கப்பட்டுத் திரைப்படங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக, அவரெழுதிய 'அவளும் நானும்' என்னும் பாடல் 2016-இல் வெளியான 'அச்சம் என்பது மடமையடா' என்ற திரைப்படத்தில் ஏ.ஆர்.ரகுமானின் இசையமைப்பில் இடம்பெற்றது."

இவ்வினாவிற்கான விடை பின்வருமாறு:

- 4) i) என்ற பெயர் – பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகாது.
- ii) சிறந்த கவிஞர் – பெயரெச்சத்தின் பின் வலி மிகாது.
- iii) அவரது கவிதைகளில் - ஆறாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- iv) பாடாத தேனீக்கள் - ஈறுகெடாத எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தில் வலி மிகாது.
- v) சேர தாண்டவம் – வருமொழி வடமொழிச் சொல் என்பதால் வலி மிகாது.
- vi) விருது பெற்றது – இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலி மிகாது.
- vii) வயதிலேயே கண்டு – தேற்றேகாரத்தின் பின் வலி மிகாது.
- viii) கண்டு கொண்டார் – மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின் வலி மிகாது.
- ix) அவருடைய பாடல்கள் – ஆறாம் வேற்றுமை உருபின் பின் வலி மிகாது.
- x) என்ற திரைப்படத்தில் – பெயரெச்சத்தில் வலி மிகாது.

○○○

3. ஆங்கிலச் சொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்களை இட்டு எழுதுதல்

பேச்சு வழக்கில் நாம் மிகுதியாக ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து தமிழை அழித்து வருகின்றோம் என்பது தமிழர்களாகிய நமக்கு நேர்ந்த வசை. எப்பொருளையும் சுட்டி மிகத் துல்லியமான சொல்லினை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான வேர்ச் சொற்கள் தமிழில் இருக்கின்றன என்பது மொழியியல் அறிஞர்கள் உறுதிபட உரைக்கின்ற உண்மை. 'என்ன வளம் இல்லை இந்தத் திருநாட்டில்? / ஏன் கையை ஏந்த வேண்டும் வெளிநாட்டில்? / ஒழுங்காய்ப் பாடுபடு வயகற்காட்டில் / உயரும் உன் மதிப்பு அயல்நாட்டில்' என்று எழுதினார் மருதகாசி. அதனைத் தமிழர் செயற்படுத்தாக் காரணத்தால் இன்று உழவுத்தொழில் நசிந்து நாசமாகி வருகின்றது. இந்நிலையை நாம் நமது தாய்மொழிக்கும் பொருத்திக் காணலாம். "என்ன வளம் இல்லை இந்தச் செம்மொழியில்? / ஏன் வார்த்தை தேட வேண்டும் பிற மொழியில்? / தமிழே பேசினுவோம் தமிழ் நாட்டில் / உயரும் நம் மதிப்பு அயல்நாட்டில்". இதற்காகத்தான் மறைமலை அடிகளின் தலைமையில் தமிழுணர்வு மிக்க அறிஞர் பலரும் சேர்ந்து தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்டனர் என்பது வரலாறு. 'தனித்தமிழ் திருத்தம் முதலில் நம் அடுக்களையிலிருந்து வர வேண்டும்' என்று சொன்னார் பொறிஞர்.பா.வே.மாணிக்க நாயக்கர் (மேட்டுர் அணையின் திட்ட வடிவம் செய்தவர்). அதாவது, உணவுப் பெயர்களைத் தமிழில் வழங்குக என்பது அவரின் கோரிக்கை. இயன்ற அளவு ஆங்கிலச் சொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்களைப் புழங்கி நமது மொழியைப் பேச முயல்வது நம் ஒவ்வொருவர் மீதும் கடமை என்று உணர்வோம். அதன் தொடக்கமாக இப்பாடப்பகுதியைப் பயில்வோம்.

முற்றிலும் பிற மொழிச் சொற்களைத் தவிர்ந்துத் தூய தமிழில் உரையாடுவது எவ்வளவு சாத்தியம் என்று கேள்வி எழலாம். ஆனால் அக்கேள்வி பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதற்காக எழக்கூடாது. அன்றாடம் மனிதர்க்குப் பற்பல சிறிய மற்றும் பெரிய

லேப்டாப் ஒன்றை உருவாக்கிச் சாதனை படைத்திருக்கிறாள். அ.து இரண்டு டெரா பைட் ஸ்டோரேஜ் கெபாசிட்டி உள்ளது என்பதை உங்களால் நம்ப முடியாமல் இருக்கலாம். ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் போல் ஆகித் தனது சொந்த ஊரான செம்பட்டியில் பைனாப்பிள் என்றொரு சா.ப்ட்வேர் நிறுவனத்தை அமைப்பதே தனது வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று கூறும் முனீரா தனது பள்ளிக் கல்வியைத் தமிழ் வழியில் முடித்தவர் என்பது சிறப்பு. ஆர்டி.பீஷியல் இண்டெலிஜன்ஸ் துறையில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டு டாக்டர் பட்டம் பெற வேண்டும் என்னும் திட்டத்தை நோக்கிச் செயல்பட்டு வரும் முனீரா இப்போதே மூன்று மினி ரோபோக்களை வடிவமைத்திருக்கிறார். ஒன்று பாடுகிறது, இன்னொன்று ஆடுகிறது, மற்றொன்று குட்டிக்கரணம் அடிக்கிறது. தவிர, மாணவர்களுக்கு ஆர்வமூட்டும் கணினி விளையாட்டுக்கள் கொண்ட சி.டி ஒன்றையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். இது 3D படக்காட்சிகள் கொண்டது என்பதால் அத்துடன் ஜிகினாக் கண்ணாடி ஒன்றும் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது.”

விடை:

- i) கம்ப்யூட்டர் சய்ன்ஸ் - கணினி அறிவியல்
- ii) கம்ப்யூட்டர் புரோக்ராமிங் - கணினி நிரலாக்கம்
- iii) லேப்டாப் - மடிக்கணினி
- iv) ஸ்டோரேஜ் கெபாசிட்டி - இருப்புக் கொள்ளளவு
- v) சா.ப்ட்வேர் - மென்பொருள்
- vi) ஆர்டி.பீஷியல் இண்டெலிஜன்ஸ் - செயற்கை நுண்ணறிவு
- vii) டாக்டர் - முனைவர்
- viii) ரோபோ - எந்திரன்
- ix) சி.டி - குறுவட்டு / குறுந்தகடு.
- x) 3D - முப்பரிமாணம்.

○○○

4. வடமொழி மற்றும் பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கி எழுதுதல்

ஆங்கிலத் தொடர்பிற்கு முன் தமிழ் மொழியில் அதிகமதிகம் கலந்துபோன சொற்கள் சமற்கிருதம் என்னும் வடமொழியின் சொற்களே. அவற்றுள் பல சொற்கள் தமிழிலிருந்து வடமொழிக்குச் சென்றவையே என்று தேவநேயப் பாவாணர் போன்ற அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர். எனவே, அத்தகு வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழின் ஓசைப்படுத்தி எழுதினாலே சரிதான். வெளிப்படையாகவே தமிழல்ல என்று தெரிகின்ற வடமொழிகளுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களைக் கண்டறிந்து எழுதவும் பேசவும் வேண்டும்.

சில வடமொழிச் சொற்கள்

பிரார்த்தனை	- வேண்டுதல்
சொப்பனம் (ஸ்வப்னம்)	- கனவு
ஹோமம்	- வேள்வி
அபிஷேகம்	- முழுக்கு
பிரகாசம்	- வெளிச்சம்
ஜோதி	- சுடர், ஒளி
வேதம்	- மறை
பாடசாலை	- பள்ளிக்கூடம்
பிரயோஜனம், உபயோகம்	- பயன்
உத்தியோகம்	- தொழில், பணி
சுந்தரம், செளந்தர்யம்	- அழகு
சௌக்கியம்	- நலம்
காரியம்	- செயல்
காரியதரிசி	- செயலாளர்
தனம்	- செல்வம்

தனவந்தர்	– செல்வந்தர், செல்வர்
கிருபை	– இரக்கம்
கருணை	– அருள்
சக்தி	– ஆற்றல்
மோகம்	– அவா
சொர்க்கம்	– துறக்கம், வீடு
காரியாலயம்	– அலுவலகம்
பிரசங்கம்	– சொற்பொழிவு
மந்திரி	– அமைச்சர்
முக்கிய மந்திரி	– தலைமை அமைச்சர், முதலமைச்சர்
விக்ரஹம்	– சிலை
இதிகாசம், காவியம்	– காப்பியம்
கைங்கர்யம்	– ஊழியம்
சகாயம்	– உதவி
ராத்திரி	– இரவு, அல்
சந்திரன்	– திங்கள், நிலா
சூரியன்	– கதிரவன், பகலவன்
பிராப்தம்	– பேறு, கொடுப்பினை
புத்தகம்	– நூல்
வஜ்ரம்	– வைரம்
கர்வம்	– பெருமிதம்
துக்கம்	– துன்பம்
ஸ்பஷ்டம்	– வெளிப்படை, தெளிவு
உபாத்தியாயர், வாத்தியார்	– ஆசிரியர்
வருஷம்	– ஆண்டு
குரோதம், விரோதம்	– பகை
சிங்கம்	– அரிமா

பக்ஷி, பட்சி	– பறவை
ஜ்யோதிஷ்டம், சோதிடம்	– கணிப்பு
சோதிடன்	– கணியன்
வைத்தியம்	– மருத்துவம்
தோஷம்	– நோய், பிணி
ஜலம்	– தண்ணீர்
போஜனம்	– உணவு
தங்கம்	– பொன்
சபை	– அவை, மன்றம்
வைபவம்	– நிகழ்ச்சி
சிசு	– குழவி, குழந்தை
கிருஹம்	– இல்லம், வீடு, அகம்
கிரகம்	– கோள்
லோகம்	– உலகம், வையம், பார்
பூமி	– மண்ணகம்
அதிசயம்	– வியப்பு
சங்கீதம், கீதம்	– இசை
ராகம்	– பண்
ஹாஸ்யம்	– நகைச்சுவை
தேசம்	– நாடு
சுதந்திரம்	– விடுதலை
சப்தம்	– ஓசை, ஒலி
ரஸம்	– மெய்ப்பாடு, சாரம், சாறு
ருசி	– சுவை
கலாச்சாரம்	– பண்பாடு
கிராமம்	– சிற்றூர்

இனி, இப்பகுதியில் கேட்கப்படும் வினாக்களின் மாதிரிகளைக் காண்க.

வினா மாதிரி-1

“பின்வரும் சொற்றொடர்களில் வடமொழிச் சொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்கள் இட்டு எழுதுக” என்று கேட்கப்பட்டு ஒவ்வொரு சொற்றொடருக்கும் தலா ஒரு மதிப்பெண் வீதம் பகுதி-ஆ வினா எனில் ஐந்து சொற்றொடர்களும் பகுதி-இ வினா எனில் பத்துச் சொற்றொடர்களும் கேட்கப்படும்.

எ-கா. வினா:

பகுதி - ஆ

3) பின்வரும் சொற்றொடர்களில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்கள் இட்டெழுதி அடிக்கோடிடுக:

- மழையில் நனைந்ததால் ஜலதோஷம் பிடித்தது.
- புதிய வைத்தியசாலை ஒன்று திறக்கப்படவுள்ளது.
- உயிரினங்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த தர்ம காரியம்.
- இங்கே அனைவரும் செளக்கியமாக இருக்கிறோம்.
- தோட்டத்தில் எத்தனை அழகான புஷ்பங்கள் உள்ளன!

விடை:

- மழையில் நனைந்ததால் சளி பிடித்தது.
- புதிய மருத்துவமனை ஒன்று திறக்கப்படவுள்ளது.
- உயிரினங்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த அறச்செயல்.
- இங்கே அனைவரும் நலமாக இருக்கிறோம்.
- தோட்டத்தில் எத்தனை அழகான மலர்கள் / பூக்கள் உள்ளன.

பகுதி - இ

பின்வரும் சொற்றொடர்களில் உள்ள ஆங்கிலச் சொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்கள் இட்டு எழுதி அடிக்கோடிடுக.

- மதுரை சோமு ஒரு மாபெரும் சங்கீத வித்வான்
- கொஞ்சமும் லஜ்ஜையே இல்லாமல் இப்படிப் பேசலாமா?
- நான்கு நாட்களாக அவனுக்கு ஜூரம் விடவேயில்லை.
- அந்தக் கடையில் பட்சணம் விலை அதிகம்.
- நாடெல்லாம் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது.
- ஐந்தடி நீளமுள்ள சர்ப்பம் ஒன்று போவதைப் பார்த்தான்.
- இன்று இருபத்திமூன்றாம் புலிகேசியின் ஜனன தினம்.
- சல்வடோர் டாலி ஒரு புகழ் பெற்ற சித்திரக்காரர்.
- வானில் பௌர்ணமி மிதந்திருக்கக் கண்டான்.
- இஷ்டப்பட்டுப் படித்தால்தான் அறிவு வளரும்.

விடை:

- மதுரை சோமு ஒரு மாபெரும் இசைக்கலைஞர்
- கொஞ்சமும் வெட்கமே இல்லாமல் இப்படிப் பேசலாமா?
- நான்கு நாட்களாக அவனுக்குக் காய்ச்சல் விடவேயில்லை.
- அந்தக் கடையில் தின்பண்டம் விலை அதிகம்.
- நாடெல்லாம் வறட்சி தலைவிரித்தாடியது.
- ஐந்தடி நீளமுள்ள பாம்பு ஒன்று போவதைப் பார்த்தான்.
- இன்று இருபத்திமூன்றாம் புலிகேசியின் பிறந்த நாள்.
- சல்வடோர் டாலி ஒரு புகழ் பெற்ற ஓவியர்.
- வானில் நிறைமதி / முழுநிலா மிதந்திருக்கக் கண்டான்.
- விருப்பப்பட்டுப் படித்தால்தான் அறிவு வளரும்.

வினா மாதிரி-2:

‘பின்வரும் பத்தியில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களை எழுதுக என்று கேட்கப்பட்டு பகுதி-ஆ எனில் சிறு பத்தியும் பகுதி-இ எனில் பெரும் பத்தியும் கொடுக்கப்படும்.

பகுதி-ஆ

வினா: 3) பின்வரும் பத்தியில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றுக்கான தமிழ்ச் சொற்களை எழுதுக:

“இந்த ஊரில் காலடி வைத்தாலே புண்ணியம் சேரும் என்று சொன்னார்கள். மிகவும் புராதனமான ஊர்தான். நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு ராஜா இங்கே ஆண்டிருக்கிறார். யுத்தம் ஒன்றில் விஷ அம்பு தாக்கி அவர் இறந்துபோனார் என்று வரலாறு.”

விடை:

- அ) புண்ணியம் - நன்மை
ஆ) புராதனம் - பழமை
இ) ராஜா - அரசன் / வேந்தன் / மன்னன்
ஈ) யுத்தம் - போர்
உ) விஷம் - நஞ்சு

பகுதி - இ

வினா: 4) பின்வரும் பத்தியில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களை எழுதுக:

“எப்படியாவது ஆரண்யத்தில் ஒரு சிம்ஹத்தை வேட்டையாடி வந்து தனது வீரத்தைக் காட்டிக் கருப்பியின் உள்ளத்தைக் கவர வேண்டும் என்பது காந்தனின் ஆசை. கருப்பியின் அழகு அவனை தாசன் ஆக்கிவிட்டிருந்தது. அதே சொப்பனத்தில் பல காலம் மிதந்து கொண்டிருந்தான். வேட்டைக்குச் செல்லவும் அவனுக்கு பயம்.

‘சீ! வெற்றுக் கற்பனையில் காலம் கடத்திக் கொண்டு என்ன ஜீவிதம் இது’ என்று எண்ணியவனாக ஒரு நாள் நிஜமாகவே வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். அடர்ந்த விருட்சங்களின் அடியில் வெளிச்சம் கொஞ்சம்கூட இல்லை. ஒரு அந்தகனைப் போல் தட்டித் தடவி நடந்துகொண்டிருந்தான். ஓரங்குலம் நீளமுள்ள முள் ஒன்று அவன் காலைப் பதம் பார்த்தது. அது என்னவகை முள்ளோ, யாரறிவார்? காந்தனுக்கு அங்கேயே அப்போதே பொட்டென்று பிராணன் போய்விட்டது.”

விடை:

- i) ஆரண்யம் - காடு
ii) சிம்ஹம் - அரிமா, சிங்கம்
iii) தாசன் - அடிமை
iv) சொப்பனம் - கனவு
v) பயம் - அச்சம்
vi) ஜீவிதம் - வாழ்க்கை
vii) நிஜம் - உண்மை
viii) விருட்சம் - மரம்
ix) அந்தகன் - குருடன்
x) பிராணன் - உயிர்.

○○○

‘ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையடா...!, அமுதும் தேனும் எதற்கு, நீ அருகினில் இருக்கையிலே எனக்கு’, போன்ற திரையிசைப் பாடல்கள் பலவற்றையும் சுரதா இயற்றியுள்ளார்.

கண்ணதாசன் (1927-1981)

இவரது இயற்பெயர் முத்தையா. செட்டிநாட்டுச் சிறுகூடற்பட்டியில் பிறந்தார். பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு தமிழகம் போற்றும் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆவார். முத்தையா, கண்ணன் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டால் கண்ணதாசன் ஆனார்.

கண்ணதாசன் கவிதைகள் ஏழுதொகுதிகளும் திரையிசைப் பாடல்கள் மூன்று தொகுதிகளும், மாங்கனி, ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி ஆகிய குறுங்காப்பியங்கள், தைப்பாவை, கவிதாஞ்சலி, அம்பிகை அழகு தரிசனம் ஆகிய தெய்வீகப் புதுமைப் பாடல்கள், ஞானமாலிகா, புஷ்பமாலிகா, ராகமாலிகா - ஆகிய வசன நடை படைப்புகள், அர்த்தமுள்ள இந்துமதம் 10 பாகங்கள், சேரமான் காதலி, பிருந்தாவனம், அதைவிட ரகசியம் ஆகிய புதினங்கள், ஊமையன் கோட்டை, சிவகங்கைச் சீமை ஆகிய நாடகங்கள், இயேசு காவியம் என்ற இறவாக்காவியம், வனவாசம், மனவாசம் ஆகிய தன் வரலாறு கூறும் நூல்கள் என ஏராளமான படைப்புகளைத் தந்துள்ளார்.

‘விரிக்காத தோகைமயில்! வண்டுவந்து
மடக்காத வெள்ளை மலர்! நிலவுகண்டு
சிரிக்காத அல்லிமுகம்! செகத்தில் யாரும்
தீண்டாத இளமை நலம்! பருவஞானம்
என்று மாங்கனியின் அழகை வருணிக்கிறார்.

‘பூஜ்ஜியத்துக் குள்ளே ஒரு
ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டுகொண்டு
புரியாமலே இருப்பான் ஒருவன் - அவனைப்
புரிந்துகொண்டால் அவன்தான் இறைவன்’
என்று இறைத் தத்துவத்தை எளிதாகக் கூறுகிறார்.

சுத்தானந்தபாரதியார்

இவர் பாடிய பாரத சக்தி மகாகாவியம், பாரதகீதம், வளையாபதி அகவல் ஆகியன மரபுக் கவிதைக்கு வளம் சேர்த்தன.

முடியரசன்

கவிஞர் முடியரசனின் இயற்பெயர் துரைராசு. இவர் பாடியவை முடியரசன் கவிதைகள், கவியரங்கில் முடியரசன்,

மனிதரைத் தேடுகிறேன், தமிழ் முழக்கம் ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகள்.

இவரியற்றிய, பூங்கொடி, வீரகாவியம், ஊன்றுகோல் ஆகிய காவியங்கள் சிறப்பானவையாகும்.

கம்பரையும் பாரதியாரையும், பாரதிதாசனையும் மனதில் எண்ணி மரபுக் கவிதை இயற்றுவோர் பலர். வாணிதாசன், பெருஞ்சித்திரனார். கம்பதாசன், மீ.ப.சோமு, புலவர் குழந்தை, கா.மு.ஷெரீப், கவிஞர் பொன்னடியான், பெ. தூரன், தமிழ் ஒளி, குலோத்துங்கன் (வா.செ. குழந்தைசாமி), செளந்திரா கைலாசம், புலமைப் பித்தன், பூவண்ணன், அழ. வள்ளியப்பா, கொத்தமங்கலம்சப்பு, சிதம்பர ரகுநாதன், அ.சீனிவாசராகவன், கி.வா. ஜகந்நாதன், சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், அப்துல் ரகுமான், ஈரோடு தமிழன்பன் ஆகிய பலரும் மரபுக்கவிதைக்கு உரமும் வளமும் சேர்த்துள்ளனர்.

புதுக்கவிதை

கருச்சிதைக்க முயன்ற சிவப்பு முக்கோணங்களுக்குத் தப்பி, விமர்சன வியூகங்களை உடைத்தெறிந்து, அலட்சியப் படுத்தியவர்களின் பார்வைகளையும் ஈர்த்து, ‘புதுக்கவிதை’ இன்று உயிர் வாழும் ஒரு மெய்ப்பாடாகி விட்டது என்பார் அப்துல் ரகுமான்.

பரிணாமப் பாதையில் புதுக்கவிதையின் தோற்றம் மரபினாலும் மனதினாலும் தவிர்க்கவும் முடியாது தடுக்கவும் முடியாதது.

புதுக்கவிதையின் தோற்றம்

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவினால், பிரான்சு நாட்டில் புதிய சமுதாயம் தோன்றியது. புதுமையாகப் பாட முனைந்த போதலேர், மல்லார்மே (Mallarme), ரிம்பாடு (Rimbaud) போன்றோர் பழைய மரபுகளை விடுத்து, கட்டற்ற புதிய கவிதைகளைப் பாடினர். Verse Libre என்று பிரெஞ்சிலும், Free Verse என்று ஆங்கிலத்திலும் ‘புதுக்கவிதை’ தோன்றலாயிற்று

அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் Leaves of Grass என்று வசன கவிதைகளைப் படைத்துப் பிரபலப் படுத்தினார். இந்தியாவில், வங்கக் கவிஞர் தாகூர், ‘கீதாஞ்சலி’ யை வசன

நடையில் பாடினார் இவற்றைப் படித்த பாரதியாரும் 'காட்சிகள்' என்ற இலக்கணம் மீறிய கவிதைகளை வசன கவிதையாகப் படைத்தார். பாரதியார் பாடிய வசன கவிதைகளைப் புதுக்கவிதைகள் என்று கூற இயலாது. அந்தக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் வேத கால ரிஷிகள் இயற்கையின் சக்திகளை வியக்கும் ஆர்வமே வசன கவிதைகளாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

பழைய தடங்களிலே ஏற்பட்ட சலிப்பு, இலக்கியத்துறைகளில் ஏற்பட்ட புத்தெழுச்சி சிற்றிதழ்களின் வலிமையான ஆவேசமான பிரச்சாரம் ஆகியவை தமிழில் புதுக்கவிதை தோன்றக் காரணமாயின.

ந. பிச்சமுர்த்தி, க.நா. சுப்பிரமணியம், தருமு சிவராமு, கு.ப.ராஜகோபாலன். வல்லிக்கண்ணன், தி.சோ.வேணுகோபாலன், எஸ் வைத்தீஸ்வரன், சி. மணி, சுந்தரராமசாமி (பசுவய்யா) டி.கே.துரைஸ்வாமி (நகுலன்) ஆகியோர் முதற்கட்டமாக குறிப்பிடத்தக்க புதுக்கவிஞர்களாவர். ஞானக்கூத்தன், அப்துல் ரகுமான், இன்குலாப் (ஷாகுல்ஹமீது), மு.மேத்தா, அபி, வைரமுத்து, ஈரோடு தமிழன்பன் பழமலய், சிற்பி, புவியரசு, மீரா, நா.காமராசன் ஆகியோர் இரண்டாம் கட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க புதுக்கவிஞர்களாவர்.

மணிக்கொடி, எழுத்து, இலக்கியவட்டம், நடை, கசடதபற, வானம்பாடி, அன்னம் விடு தூது, தாமரை ஆகிய சிற்றிதழ்கள் புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்தன.

படிமம், குறியீடு, அங்கதம், ஆகியவை, புதுக்கவிதைகளில் பாடப்பட்டன. சார்ரியலிசம், இருண்மை போன்ற மேலைநாட்டு இலக்கிய இயக்கங்களின் தாக்கமும் புதுக்கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

வெறும் வசனம் கவிதையாகிவிடாது. வசனத்தின் வேலை விளக்குவது; கவிதையின் வேலை உணர்த்துவது, வசனம் தர்க்க ரீதியில் அமைந்த வாக்கிய அமைப்பை உடையது. கவிதையின் வாக்கிய அமைப்பு தர்க்க வழியைப் பின்பற்றாமல் உணர்வு வழியைப் பின்பற்றுவது என்பார் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான். அதனால் வெறும் வடிவப் புதுமையே புதுக்கவிதையை உருவாக்கி விடாது என்பதை உணரவேண்டும்.

வசன கவிதை

பாரதியாரின் 'காட்சிகள்' அனைத்தும் வசன கவிதைகளே ஆகும். வசன கவிதை என்று சொற்றொடர் அமைப்பில் வசன வடிவத்தைக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் சொல்லும் பொருளாலும், வெளிப்படும் முறையாலும் கவித்தன்மை பெற்றிருக்கும்.

'குழந்தைகள் கண்ணீர் சிந்தும்போது
வானத்து நட்சத்திரங்கள்
கன்னத்தில் உதிர்கின்றன
அவைகள் சிரிக்கும்போது
தேவதைகள் பூத்தாவுகிறார்கள்'

என்று சகாராவைத் தாண்டாத ஓட்டங்களில் பாடுகிறார் நா.காமராசன். இது வசன கவிதைக்குச் சான்றாகும்.

புதுக்கவிதைகள்-அறிமுகம்

புதுக்கவிதை வசனத் தன்மைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. சாதாரணப் பேச்சிலும் இயல்பான சத்தத்துடன் அமைவது; உணர்வோட்டமுடையது என்றெல்லாம் புதுக்கவிதைக்கு விளக்கம் கூறுவர்.

சி.மணி

'எழுத்து' இதழில் ஏராளமாகப் புதுக்கவிதை எழுதியவர்களில் சி. மணி குறிப்பிடத்தக்கவர்.

போன யுகத்தில்
படித்த தோழி
எவளாவது ஒருத்....

தீ

வர மாட்டாளா..... என்ற கவிதையில் வடிவப் புதுமையும் சொற்சிதைவையும் காணலாம்.

ஞானக் கூத்தன் : இவர் அன்று வேறு கிழமை, கடற்கரையில் சில மரங்கள் ஆகிய புதுக்கவிதை நூல்கள் படைத்துள்ளார்.

திண்ணை இருட்டில்
எவனோ கேட்டான்
தலையை எங்கே
வைப்ப தென்று
களவு போகாது
கையருகே வை.

இது எள்ளல் தொனியில் பாடப்பட்டுள்ளது.

அப்துல் ரகுமான்

மரபுக்கவிதை பாடியவர்; புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்; பால்வீதி, நேயர்விருப்பம், சுட்டுவிரல், பித்தன், ஆலாபனை போன்றவை இவருடைய சிறந்த புதுக்கவிதைத் தொகுப்புகள். இவரது 'ஆலாபனை' 1988 ஆம் ஆண்டின் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றது.

கறுப்பு உதட்டின்
வெளிச்ச உளறல்
இடிச்சொற்பொழிவின்
சுருக்கெழுத்து -

என்று மின்னலைப் படிமமாக்கிப் பாடுகிறார் அப்துல் ரகுமான்.

சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்

இவர் சர்ப்பயாகம், புன்னகை பூக்கும் பூனைகள், ஒரு கிராமத்து நதி, ஒளிப்பறவை, மௌன மயக்கங்கள் ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளைப் படைத்துள்ளார். 'சிற்பி' மரபுக் கவிதை எழுதுவதிலும் வல்லவர்.

'பாதை முள்
படுக்கை முள்
இருக்கை முள்
வாழ்க்கை முள்ளான
மனிதர்களைப் பார்த்துச்
சிலிர்த்துக் கொண்டது
முள்ளம் பன்றி.....
ஓ! இவர்களுக்குத் தெரியாதா
முள்ளும் ஓர்
ஆயுதம் என்று.

மீரா

இவரது கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள், ஊசிகள் ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. க+க=கா என்ற நூல் காதலர்களை வேதப்புத்தகம் போல் வாசிக்கச் செய்து கவிதை எழுத வைத்துள்ளது.

'முதல் முறை நீ என்னை தலைசாய்த்து ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபோது என் நெஞ்சில் முள் பாய்ந்தது.....
என்ற கவிதையும்,

'என் இதயத்தில் நுழையும்
காதல் மட்டும்

உன் இதயத்தில் நுழைய வில்லையா?

என்ற வேதனைக் கவிதையும் வாசிக்கும் இதயங்களை யோசிக்கச் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டவை.

புதுக்கவிதை வடிவப்புதுமை செய்த கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் சிலர்,

'சுதந்திரம்
இரவில் வாங்கினோம்
விடியவே இல்லை'
என்று அரங்க நாதன் மிக நுட்பமாக எழுதுகிறார்;
கி
யூ
வி
லே
ஒரே கூட்டம்

என்று எழில் முதல்வன் புதுக்கவிதையில் வடிவப் புதுமை செய்துள்ளார்.

நாங்கள் பசியை விரட்டுவது

எப்படித் தெரியுமா?
பட்டினி கிடந்து
நாங்கள் நோயை ஒழிப்பது
எப்படித் தெரியுமா?

செத்துத் தொலைந்து' என்று தமிழவன், வினாவிடை அமைப்பில் பாடுகிறார்.

'சீவக சிந்தாமணியின்
ஆசிரியர் யார்?'

'மாணிக்க வாசகர்

ஏறு பெஞ்சு மேலே' - என்று புவியரசு, நாடக உரையாடல் வடிவத்தில் கூறுகிறார்.

எனக்கும் தெரியும்
ஜால்ரா... ஆனால்

அடிக்க மாட்டேன் என்று கதாதாசன் சமுதாய யதார்த்தத்தைப் பதிவு செய்கிறார். வாடக் காண்பது என்னவர் மானம் வருந்தக் காண்பது ஒருஜான் வயிறு' என்று தமிழ்நாடன் ஏளனமாகப் (Parody) பாடுகிறார்.

ஹைக்கூ

ஹைக்கூ கவிதைகளை வாமனக் கவிதை, துளிப்பா, மினிப்பா, குக்கூ, எனப் பலபெயர்களிட்டு அழைக்கும் வழக்கம் உள்ளது. ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளே தமிழ் ஹைக்கூக்களுக்குக் காரணம் எனலாம். அப்துல்ரகுமான், சி.மணி, தமிழ்நாட்டின் லீலாவதி போன்றோர் சப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

ஹைக்கூ மூன்று அடிகளில் அமைய வேண்டும். 'ஹைகூ பார்ப்பதற்குத்தான் வாமனன். ஆனால் பிரபஞ்சத்தையே தன் மூன்று அடிகளுக்குள் அடக்கும் மகத்துவம் அதற்கு உண்டு என்பார் அப்துல்ரகுமான்.

அமைதியான குளத்தில் எறிகின்ற கல்போன்றது 'ஹைகூ'; அலைகளையும் கவிஞனே எழுத வேண்டியதில்லை. வாசகன் மனதில் அலைகளை எழுச் செய்வதில்தான் ஹைக்கூவின் வெற்றி உள்ளது.

வாசிக்கும் வாசகனைக் கவிஞனாக மாற்றும் தன்மையுள்ள சில ஹைக்கூக்கள் :

இரவெல்லாம்

உன் நினைவுகள்

கொசுக்கள்.

(பால்வீதி - அப்துல் ரகுமான்)

பூவைவிட்டு இறங்காதே

இறக்கை முறிந்த வண்ணத்துப் பூச்சியே

உனக்காக ஏறும்புகள் (புல்லின் நுனியில் பனித்துளி

அறிவு மதி)

உதிர்ந்து வீழ்ந்த மலர்

கிளைக்குத் திரும்புகிறது

வண்ணத்துப் பூச்சி

(மோரிடாகே)

உதிர்ந்த சருகு

மீண்டும் கிளையில்

குருவிக் கூடு

(அப்துல் ரகுமான்)

எரியும் பிணங்கள்

வெட்டியான் வீட்டில்

சமையல்

(அமுதபாரதி)

என்ற ஹைக்கூ கவிதை வாழ்வின் அவலத்தைச் சொல்கிறது.

'நேற்றுவரை தூற்றியவர்கள்

நாளை முதல் போற்றுவார்கள்

இன்று அவன் இறந்துவிட்டான்' (கழனிபூரான்)

என்ற ஹைக்கூ கவிதை உலகின் இயல்பைச் சொல்கிறது.

'ரேசன் கடைக்காரனுக்குக்

குழந்தை பிறந்தது

எடைக் குறைவாக'

என்ற ஹைக்கூ கவிதை சமூக அவலத்தைத் தோலுரிக்கிறது.

'இறுக்கிக் கட்டுங்கள்

இடுப்பு வேட்டியை

போகுமிடம் சட்டசபை'

என்ற ஹைக்கூ கவிதை அரசியல் முரண்பாட்டைச் சித்தரிக்கிறது

இவ்வாறு மாறிவரும் சமூகத்தின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பக் கவிதை தன்னைக் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றிக் கொண்டே செல்கிறது. ஹைக்கூவும் அம்மாற்றத்தின் விளைவே ஆகும்.

□□□

புதினம்

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் புனை கதை (Fiction) தனி இலக்கியத் துறையாகத் திகழ்கிறது. துவக்கத்தில் செய்யுள், இலக்கியத்தை வெளிக்கொணருகின்ற வழியாகத் திகழ்ந்தது. அடுத்து, சாதாரண மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் விதமாக உரைநடை சிறப்புப் பெற்றது. உரை நடையையே தன்னுள் கொண்டு புனை கதை வளர ஆரம்பித்தது. புனை கதை புதினம் என்றும் சிறுகதை என்றும் இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து நின்று விளங்குகிறது.

நாவல்

மனித சமுதாயத்தில் எங்கோ, எக்காலத்தோ, எவர் வாழ்விலோ நடந்த நிகழ்ச்சிகளுள் கருவும் உருவும் கொண்டதாக, காண்பவற்றைத் தேர்ந்து ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புப்படுத்தி எழுவது புதினம் எனப்படுகிறது.

கதையில் வரும் பாத்திரங்களும் நிகழ்ச்சிகளும் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும். மனித உறவுகள், எண்ணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கிக் காட்டும நீண்ட கதை. உரைநடையில் அமைந்திருக்கும். வரலாற்று உண்மையாக இருக்கலாம். முழுக்கற்பானையாகவும் இருக்கலாம். இதுவும் புதினம் எனப்படுகிறது. சில காட்சிகள் இருக்கும். உணர்வுபூர்வமான கதைப்போக்கும் காணப்படும். இயற்கையையும் பிரதிபலிக்கும். படிப்பவர்களை நிச்சயமாக ஓரளவேணும் மகிழ்விக்கும். “வாழ்க்கையைப் பற்றிய தனிமனிதனின் நேரடியான எண்ணப்பதிவு நாவல் என்பார் ஜேம்ஸ்” இப்படி பல்வேறுபட்ட சமுதாயப் பிரதிபலிப்பே புதினம் எனப்படுகிறது.

நாவல் பெயர்க்காரணம்

இலக்கியம் காலம் காலமாகப் புதுப் புது அவதாரங்கள் எடுத்து நிற்கின்றது. அவற்றில் புத்திலக்கிய வடிவ வகைகளுள் ஒன்றாக நாவல் கருதப்படுகிறது. Novel என்னும் ஆங்கிலச் சொல் Novella என்னும் இத்தாலியச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. துவக்கத்தில் புதினம் என்ற சொல் தமிழில் நவீனம் அல்லது நவீனகம் என மொழிபெயர்த்து வழங்கப்பட்டது. நாவல் என்பது புதுமை எனப் பொருள்படுவதால் அதைத் தமிழில் புதினம் என்று வழங்கி வருகின்றனர்.

நாவல் தோன்றிய வரலாறு

உலகில் புதின இலக்கியத்தின் தாயகமாகத் திகழ்வது இத்தாலி நாடாகும். கி.பி. 1350-ல் ‘Baccaccio என்பவர் Novell Storia of fresh stories’ என்ற தலைப்பில் Decameron என்னும் கதைத் தொகுதிகளை நூலாக வெளியிட்டார். கி.பி. 16-ம் நூற்றாண்டு முதலாக ஐரோப்பாவில் நாவல் இலக்கிய வடிவம் வளர்ந்து வருகிறது. ஆங்கிலத்தில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாவல் தோன்றியது. முதல் ஆங்கில நாவல் கி.பி. 1740-ம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது.

தமிழில் முதல் நாவல் 1878-ஆம் ஆண்டு தோன்றியது. இதனை எழுதியவர் மாயூரம் முனிசீப் வேதநாயகம் பிள்ளை ஆவார். கவிஞராகத் திகழ்ந்த வேதநாயகம் பிள்ளை, தமிழில் உரைநடை இல்லை என்ற குறையைப் போக்க இந்நாவலை எழுதினார். “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” தமிழில் உரைநடை இல்லை என்ற குறையைப் போக்கியதோடு, தமிழில் நாவல் இல்லை என்னும் குறையையும் போக்கியது. நாவலின் ஆசிரியரே தம் கதையைச் சொல்லும் பாணியில் இது அமைந்துள்ளது. தமிழில் நாவல் இலக்கியம் இங்கிருந்து தான் தொடங்கியது. இந்நாவல் 1879-ல் வெளிவந்தது. அடுத்து 1887-ல் “சுகுண சுந்தரி கதை” என்றொரு நாவல் எழுதினார்.

1885-ல் இலங்கையைச் சார்ந்த சித்தி லெவ்வை மறைக்காயர் முகமது காசிம் என்பர் எழுதிய “அசன்பேயுடைய கதை” தமிழில் இரண்டாவது நாவலாகவும் இலங்கையின் முதல் நாவலாகவும் திகழ்கிறது. 1893-ல் ஸீ.வை குருஸ்வாமி சர்மா என்பவர் ‘பிரேம கலாவத்யம்’ என்னும் நாவலை எழுதினார். 1893-ல் அ.மாதவய்யா எழுதத் தொடங்கிய ‘சாவித்திரி சரித்திரம்’ அரைகுறையாய் நின்று விட்டது. ‘பிரபுத்த பாரத என்னும் ஆங்கில வேதாந்த இதழின் ஆசிரியராய் இருந்த ராஜமையர் ‘கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை’ இதே காலத்தில் 1886-ல் வெளியிட்டார். 1894-ம் ஆண்டு ‘தானவன்’ என்னும் நாவலை எழுதிய பண்டித ச.ம.நடேச சாஸ்திரி, 1900-ஆம் ஆண்டில் ‘தீனதயாளு’ எனும் நல்லதொரு நாவலை எழுதினார். 1902-ல் இவருடைய ‘திக்கற்ற இரு குழந்தைகள்’ எனும் நாவலும், 1903-ல் ‘மதி கெட்ட மனைவி’ எனும் நாவலும் வெளிவந்தன. இந்நாவலின் ஆசிரியர் அ.மாதவய்யா.

இந்நாவல்கள் தமிழ் நாவல் வரலாற்றின் துவக்கக் காலமாகும்.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றின் துவக்கம் 19-ம் நூற்றாண்டாகும். 19-ம் நூற்றாண்டு நாவல்களை இதுவரை எவரும் வகை பிரித்ததாகக் குறிப்புகளில்லை. ஆனால் 20-ம் நூற்றாண்டு நாவல் வெவ்வேறு வழிகளில் வெவ்வேறு வகையான செய்திகளையும், உணர்வுகளையும் மக்களுக்குக் கொடுத்தது. இந்த வகையில் 20-ம் நூற்றாண்டு நாவல்களை ஏழுவகையாகப் பிரிக்கின்றனர். இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள்.

1. வரலாற்று நாவல்கள்
2. சமூக நாவல்கள்
3. துப்பறியும் நாவல்கள்
4. தழுவல் நாவல்கள்
5. மொழி பெயர்ப்பு நாவல்கள்
6. கூட்டு நாவல்கள்
7. குறு நாவல்கள்

வரலாற்று நாவல்கள்

வரலாற்றுச் செய்தியை வைத்துக் கற்பனைகள் கலந்து வருணனையுடன் கூடிய வரலாற்று நாவல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் அதிகமாக எழுதப்பட்டன. சரவண முத்துப் பிள்ளை 'மோகனாங்கியையும், பால கிருஷ்ண நாயுடு 'டனாய்க்கன் கோட்டை' என்னும் நாவலையும் எழுதினர்.

கல்கி

தமிழ் இலக்கியத்தில் வரலாற்று நாவல்களுக்கு உரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தவர் கல்கி என்னும் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆவார்.

கல்கியின் வருகை நாவல் துறையினை ஜனரஞ்சகப் படைப்புகள் என்றும், தரமான இலக்கியப் படைப்புகள் என்றும் இரண்டாகப் பகுத்துவிட்டது. கள்வனின் காதலி, அலை ஓசை, மகுடபதி என்றெல்லாம் தேசியப் போராட்ட பின்னணி கொண்டு சமகாலப் புதினங்களை இவர் படைத்திருந்தாலும் இவருக்குப் புகழ் பெற்றுத் தந்தவை சரித்திர நாவல்களேயாகும். பார்த்திபன் கனவு, செண்பகத் தீவு, சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின்

செல்வன் போன்ற வரலாற்றுப் புதினங்களை இவர் படைத்தார். பல்லவர்களின் வரலாற்றையும், பிற்காலச் சோழன் வரலாற்றையும் பின்புலமாகக் கொண்டு கற்பனை மாந்தர்களைப் படைத்து வரலாற்று நாவல்களை கல்கி உருவாக்கினார்.

சாண்டிலியன்

குமுதம், அமுத சுரபி, போன்ற இதழ்களில் இவருடைய வரலாற்று நாவல்கள் தொடர் கதையாக வெளிவந்துள்ளன. மன்னன் மகள், மலைவாசல், ஜீவ பூமி, யவனராணி, கடல்புறா, கன்னி மாடம், பல்லவ திலகம், ராஜ முத்திரை, நாகதீபம், ஜலதீபம், ராஜ பேரிகை போன்ற வரலாற்று நாவல்களைத் தந்தவர்.

ஐகசிற்பியன்

மகரயாழ்மங்கை, ஆலவாய் அழகன், நாயகி நற்சோணை, நந்திவர்மன் காதலி, அருள் மொழி நங்கை, பத்தினிக் கோட்டம், சொர்க்கத்தின் குரல், ஜீவ கீதம், தேவ தரிசனம், திருச்சிற்றம்பலம் முதலிய நாவல்களைத் தந்தவர்.

அகிலன்

வேங்கையின் மைந்தன், கயல்விழி, திருநகர், நெஞ்சின் அலைகள் போன்ற வரலாற்று நாவல்களைத் தந்தார்.

பிற சரித்திர நாவல்கள்

கோவி. மணிசேகரனின் வெற்றித் திருமகன், பொன் வேய்ந்த பெருமான், அக்கினி கோபம், பீலிவளை, செம்பியன் மாதேவி, பொற்காலப் பூம்பாவை, குடவாயிற்கோட்டம்; நா.பார்த்த சாரதியின் பாண்டிமா தேவி, மணிபல்லவம், கபாடபுரம், வஞ்சிமா நகர், விக்கிரமனின் நந்திபுரத்து நாயகி; அரு. இராமநாதனின் வீரபாண்டியன் மனைவி; சோமுனின் கடல் கண்ட கனவு, வெண்ணிலவுப் பெண்ணரசி; ஸ்ரீ வேணுகோபாலனின் திருவரங்கன் உலா; தாமரை மணாளனின் அந்தப்புரம்; மு.மேத்தாவின் சோழ நிலா; டாக்டர் பூவண்ணனின் காந்தளூர்ச் சாலை; நாராயணத் துரைத் கண்ணனின் தியாகத் தழும்பு; கலைஞர் மு.கருணாநிதியின் ரோமாபுரிப் பாண்டியன், பொன்னர், சங்கர், தென்பாண்டிச் சிங்கம்; பிரபஞ்சனின் மானுடம் வெல்லும், வானம் வசப்படும், கண்ணீரால் காப்போம்; போன்றவை வரலாற்றுப் புதின வரிசையில் இன்றியமையா இடம் பெற்றுள்ளன.

சமூக நாவல்கள்

நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் மக்களையும் அவர்களின் பிரச்சனைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பெறுபவை சமூக நாவல்கள். சமுதாயத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை முதன்மையாகக் கருதி, அவற்றைக் களையும் ஆர்வத்துடன் எழுதப்பட்ட சமூக நாவல்களைப் பிரச்சார நாவல்கள் அல்லது சீர்திருத்த நாவல்கள் எனக் குறிப்பிடலாம்.

மு.வ.

இளைஞர்களைக் கதாபாத்திரங்களாக்கிக் கதை எழுதியவர் மு.வ.இளைஞர்களின் மனோபாவங்களை கள்ளோ காவியமோ, வாடா மலர், அகல்விளக்கு ஆகிய நாவல்களில் சித்தரித்துள்ளார். மலர்விழி, கரித்துண்டு, நெஞ்சில் ஒரு முள், கி.பி. 2000, மண் குடிசை, பெற்ற மனம், பாவை, செந்தாமரை, அல்லி, கயமை, ஆகிய மிகச் சிறந்த சமுதாய நாவல்களைப் படைத்துள்ளார்.

அகிலன்

இன்ப நினைவு, சினேகிதி, நெஞ்சின் அலைகள், பெண் விளக்கு, சித்திரப் பவை, எங்கே போகிறோம், புதுவெள்ளம், வாழ்வு எங்கே போன்றவற்றைப் படைத்துள்ளார். முதன் முதலாகத் தமிழுக்கு ஞானபீட பரிசை சித்திரப்பாவை பெற்றுத் தந்தது இவருடைய சிறப்பை விளக்குவதாகும்.

பேரறிஞர் அண்ணா

பகுத்தறிவுப் பாதையில் வந்த அண்ணா அவர்கள் சாதி ஒழிப்பு, பொருந்தா மணக் கொடுமை, போலிச் சமயவாதிகளைத் தோலுரித்தல், கலப்புமண ஆதரவு ஆகிய பொருள் பற்றிப் பல நாவல்களைப் படைத்துள்ளார்.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

இவர் பேரறிஞர் அண்ணாவால் உருவாக்கப்பட்டார். வெள்ளிக்கிழமை, புதையல் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

கு.ராஜவேலு காதல் தூங்குகிறது. காந்த முள், இளவேனில், மகிழம்பூ, வானவீதி, தங்கச் சுரங்கம் சாலை ஓரம் போன்றவற்றைப் படைத்துள்ளார். இதய நாதம், மண்ணில் தெரியுது வானம் போன்ற நாவல்களை ந.சிதம்பர சுப்ரமணியம் எழுதியுள்ளார். க.நா.சுப்பிரமணியம் பொய்த்தேவு, ஏழுபேர், வாழ்ந்தவர் கெட்டால், கோவை சிரித்தாள், பித்தாப்பூ தாமஸ் வந்தார்;

போன்ற நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். வாடிவாசல், ஜீவானம்சம் போன்ற நாவல்களை சி.சு.செல்லப்பாவும்; கன்னிகா, பஞ்சம் பசியும் போன்ற நாவல்களை சிதம்பர ரகுநாதனும்; புத்தம் வீடு, டாக்டர் செல்லப்பா, அனாதை மானீ ஆகியவற்றை ஹெப்சிபர் ஜேசுதாசனும் எழுதியுள்ளனர். நாகம்மாள், மனநிழல், தனிவழி, காணாச்சனை, வரவேற்பு மூன்று அழைப்பு, உதய தாரகை ஆகிய நாவல்களை ஆர்.சண்முக சுந்தரமும் எழுதியுள்ளனர்.

தி.ஜானகிராமன் மோகமுள், அமிர்தம், உயிர்த்தேன், அம்மா வந்தாள், செம்பருத்தி, மலர் மஞ்சம், மரப்பசு, நளபாகம்; போன்ற நாவல்களையும், குறிஞ்சித்தேன், அலைவாய்க் கரையில், முள்ளும் மலர்ந்தது, வளைக்கரம், மானுடத்தின் மகரந்தங்கள், புதிய சிறகுகள், மண்ணகத்துப் பூந்தளிர்கள், தோட்டக்காரி, ஓசைகள் அடங்கிய சிறகு, சூழலில் மிதக்கும் தீபங்கள், ஊமை அரண்கள் ஆகிய நாவல்களை இராஜம் வாளிவெச்சரம், தர்மசேஷத்ரே, புதிய கோணாங்கி போன்ற நாவல்களைக் கிருத்திகாவும் படைத்துள்ளனர்.

வாழ்க்கை அழைக்கிறது. உன்னைப் போல் ஒருவன், பிரளயம், யாருக்காக அழுதான், கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள், பாரிசுக்குப் போ, கருணையினால் அல்ல, பிரம்மோபதேசம், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், ரிஷிமூலம், சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு, ஒரு மனிதர் ஓர் உலகம், ஜய ஜய சங்கர, சுந்தரகாண்டம் முதலிய நாவல்களை ஜெயகாந்தன் படைத்துள்ளார்.

ஒரு புளிய மரத்தின் கதை, ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள், குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் போன்ற நாவல்களை சுந்தர ராமசாமி எழுதியுள்ளார். தண்ணீர், கரைந்த நிழல்கள், பதினெட்டாவது அட்சக்கோடு, இன்று, ஆகாயத் தாமரை போன்றவற்றை அசோகமித்திரன் படைத்தார். மரகதம், மிதிலாவிளாஸ், பெண்மனம், பவானி, நாயக்கர் மக்கள், சூரிய காந்தி, பூக்குழி, இருளில் தொலைந்த உண்மை ஆகிய நாவல்களை லட்சுமி படைத்துள்ளார்.

புத்ரா, அபிதா, கல் சிரிக்கிறது, பிராயச்சித்தம் போன்ற நாவல்களை லா.ச.ராமமிர்தம்; சாயாவனம், சூரிய வம்சம், விசாரணைக் கமிஷன் போன்ற நாவல்களை சா.கந்தசாமி; தலைமுறைகள், பள்ளி கொண்டபுரம், மின்னூலகம், உறவுகள்,

தேரோடும் வீதி ஆகியவற்றை நீல. பத்மநாபன்; புனலும் மணலும், கிருஷ்ணப் பருந்து ஆகிய நாவல்களை ஆ.மாதவன்; குறிஞ்சி மலர், பொன் விலங்கு, ஆத்மாவின் ராகங்கள், சத்திய வெள்ளம், சமுதாய வீதி, நீல நயனம், கற்சுவர்கள் போன்றவற்றை நா. பார்த்தசாரதி; மலரும் சருகும், தேநீர், மூலதனம் போன்ற நாவல்களை டி.செல்வராஜ் கரிசல், ஊற்றில் மலர்ந்தது. உறவுகள், தேடல், புதிய தரிசனங்கள் ஆகியவற்றை பொன்னீலன்; கிடை, கோபல்லபுர கிராமம், கோபல்லபுரத்து மக்கள் ஆகிய நாவல்களை கி.ராஜநாராயணன்; கால வெள்ளம், தந்திர பூமி, குருதிப்புனல், சுதந்திர பூமி, மாயமான வேட்டை, வெந்து தணிந்த காட்கள், ஆகாசத் தாமரை, வேதபுரத்து வியாரிகள் போன்றவற்றை இந்திரா பார்த்தசாரதி; கீறல்கள், கல்லறைகள், தவறான தடங்கல், வலிய வீடு ஆகியவற்றை ஐசக் அருமைராஜன்; கம்ப நிதி, ரெயினீஸ் அய்யர் தெரு, கடல்புரம் போன்றவற்றை வண்ணநிலவனும்; படைத்துள்ளனர்.

சு. சமுத்திரம் சோற்றுப்பட்டாளம், ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே, வேரில் பழுத்த பலா, வாடாமல்லி போன்றவற்றையும்; கு.சின்னப்பா பாரதி தாகத்தையும்; சிறகு, வெக்கை, நைவேத்யம், வண்டல் ஆகியவற்றை பூமணியும்; நித்யக் கன்னி, வேள்வித்தீ, காதுகள் ஆகியவற்றை எம்.வி.வெங்கட் ராமும்; வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை, இது வாழ்க்கையல்ல, ஒரு மனிதரும் சில வருஷங்களும், சிதறல்கள் போன்றவற்றை பாவண்ணனும்; ஒரு கடலோரக் கிராமத்தின் கதை, துறைமுகம், கூனன் தோப்பு, சாய்வு நாற்காலி போன்ற நாவல்களை தோப்பில் முகமது மீரானும்; குறத்தி முடுக்கு, நாளை மற்றொரு நாளே போன்றவற்றை ஜி.நாகராஜனும் போக்கிடம், நதிமூலம், மற்றவர்கள், மீண்டும் அவளுக்காக, காலவெளி போன்றவைகளை விட்டல் ராவ்; ரப்பர், விஷ்ணுபுரம், பின் தொடரும் நிழலின் குரல், கன்னியாகுமாரி ஆகியவற்றை ஜெயமோகனும்; சரித்திரத்தில் படிந்த நிழல் ஜி.கே எழுதிய மர்மநாவல் ஆகிய நாவல்களை தமிழனும்; நிழல் முற்றம் என்ற நாவலை பெருமாள் முருகனும் ஸீரோ டிகிரி என்ற நாவலை சாரு நிவேகிதாவும்; கருக்கு, சங்கதி போன்ற நாவல்களை பாமாவும்; கோவேறு கழுதைகள், ஆறுமுகம் ஆகிய நாவல்களை சிவகாமியும்; எழுதியுள்ளனர்.

பி.எம்.கண்ணனின் நாகவல்லி; ஆர்.வி.யின் அணையா விளக்கு; மாயாவின் எத்தனை கோடி இன்பம்; விந்தனின் பாசம் பாவை; நாரண துரைக்கண்ணனின் வேடதாரி; ஆகிய நாவல்களும் சிறந்து விளங்கியவையாகும்.

பாலகுமாரனின் பயணிகள் கவனிக்கவும் மெர்க்குரிப் பூக்கள், தொப்புள் கொடி, இரும்புக்குதிரை போன்ற நாவல்களும்; சிவசங்கரியின் சுறாமீன்கள்; ஒரு சிங்கம் முயலாகிறது, நாற்பத்தேழு நாட்கள், ஒரு மனிதனின் கதை, நேற்றைய மனிதர்கள், ஆகிய நாவல்களும்; இந்துமதியின் சரசு காத்திருக்கிறாள் என்ற நாவலும்; ரமணி சந்திரனின் எல்லோருக்கும் ஆசை உண்டு. அடிவாழை, தண்ணீர் தனல்போல் தெரியும், புது வைரம், நான் உனக்கு, கொஞ்சம் நிலவு கொஞ்சம் நெருப்பு, நினைனையே ரதி என்று, மெல்லத்திறந்து கதவு, உறங்காத கண்கள் போன்ற நாவல்களும்; லட்சுமியின் காஞ்சனையின் கனவு, பெண் மனம், நாயக்கர் மக்கள், கங்கையும் வந்தாள், பவானி போன்ற நாவல்களும் சிறந்து விளங்கின.

அறுத்தமா ஒரே வார்த்தை, கேட்டவரம், ஜெயந்திரபுரத் திருவிழா, மணல் வீடு போன்ற நாவல்களையும்; அனராதா ரமணன், லட்சுமி ராஜரத்தினம் இந்துமதி ஆகியோர் சிறந்த நாவல்களையும் படைத்துள்ளனர்.

துப்பறியும் நாவல்கள்

தான் செய்வது சரி என என்னும் தனிநபரால் ஏற்படும் சீரழிவுத் தன்மையை அனைத்து வகை துப்பறியும் நாவல்களிலும் காணலாம். இக்கதைகளில் கொள்ளை அல்லது கொலை சில நேரங்களில் இரண்டும் நிகழும். காவல்துறைக்கு ஏதாவது ஒரு வழியில் தகவல் கிடைக்கும். அதே வேளையில் தனிநபரான துப்பறியும் நிபுணர் ஒருவர் துப்பறிவதில் ஈடுபடுவார். அவர் அரசுக்குத் தெரியாததையெல்லாம் கண்டுபிடிப்பார். குற்றவாளி தண்டனை பெறுவான். அநீதி அழிக்கப்படும். தர்மம் நிலைநாட்டப்படும். இது துப்பறியும் நாவல்களின் போக்காகும். குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டின் துப்பறியும் கதைகள் இவ்வாறே எழுதப்படுகின்றன.

ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் 75-க்கும் மேற்பட்ட துப்பறியும் நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இரத்தினபுரி இரகசியம், பவளத்தீவு,

மஞ்சள் அறையின் மர்மம், ஆகிய நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஜே.ஆர் ரங்கசாமி ஆனந்த் கிருஷ்ணன், இரேஜேந்திரன், விஜய ராகவன், சந்திரகாந்தா, துப்பறியும் கோவேந்தன் போன்ற நாவல்களை எழுதியுள்ளார். வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் எழுதிய சிகம்பர ரகசியம் புகழ்பெற்ற நாவலாகும். மேனகா, செளந்திர கோகுலம், பிச்சமுத்துக் கோனான், மருங்காபுரி மாயக்கொலை, காட்டுராஜா, மதன கல்யாணி, பூர்ணச் சந்திரோதயம், மாயா வினோதப் பரதேசி போன்ற நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவர் மேலை நாட்டு எழுத்தாளர் டேல் கார்னி என்பவற்றைப் பின்பற்றி நாவல்களை எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்வாணன் துப்பறியும் நாவல்கள் பலவற்றை எழுதித் தமிழ்நாட்டு வாசகரிடையே செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தார். இவரின் “சங்கர்லால் துப்பறிகிறார்” மிகச் சிறந்த நாவல் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும் கண்ணில் கலந்த கண்ணே. ஆறு அழகிகள், மருத மலைச் சாரலிலே போன்ற நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

வை.மு.கோதை நாயகி அம்மாளின் வைதேகி, சண்பக விஜயம்; டி.எஸ்.டி. சாமியின் கருங்குயில் குன்றத்துக்குக் கொலை; 150 துப்பறியும் நாவல்களுக்குச் சொந்தக் காரரான சிரஞ்சீவியின் காட்டுப் பக்கம் கண்ணம்மா, மர்மக் கொலை; சந்திர மோகனின் ஓடித்திரியும் லேடி டைப்பிஸ்ட்; சேரனின் பாழடைந்த பங்களா; மேதாவின் சாமுண்டி கோயில்; சுஜாதாவின் கரையெல்லாம் செண்பகப்பூ, கொலையுதிர்க் காலம், நைலான் கயிறு, கனவுத் தொழிற்சாலை; நாஞ்சில் பி.டி. சாமியின் மீதி இரவில்; ராஜேஷ்குமாரின் வணக்கம் கொலைகாரா!, வணக்கத்திற்குரிய காதலியே!, அவசரம் ஒரு காதலி, வால்கள், அவன் அவள் அது; என்ற நாவல்கள், பட்டுக்கோட்டை பிரபாகரனின் ஜன்னல் கைதி, அவள் தப்பக்கூடாது, தோழா தோற்றுப் போ; என்ற நாவல்களும், துப்பறியும் நாவல்களில் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளன.

தமிழில் துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதும் அனைவரும் “ஏர்ல்ஸ்டேன்லி கார்ட்னா, இவான் பிளமிங், அசத்தா கிருஷ்டி, ஜேம்ஸ் ஹட்லிசேஸ் முதலியோரை நம்பியே இங்குள்ளோர் துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதுகின்றனர்” என்கிறார் புவண்ணன் அவர்கள்.

தழுவல் நாவல்கள்

பிறமொழி நாவல்களை உள்ளவாறே மொழிபெயர்த்தல், அவற்றில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களும், இடங்களும் பிறமொழி அறியாதவர்களுக்குச் சிரமத்தைத் தரும் வாய்ப்புண்டு. எனவே, அக்கதைகளைத் தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் அமைத்துத் தமிழ்ப்பெயர்களும் தந்து எழுதிய நாவல்களைத் தழுவல் நாவல்கள் எனப்படுகின்றன.

நாராயண துறைக் கண்ணன் டால்ஸ்டாயின் அன்ன காரினாவைத் தழுவி எழுதிய சீமாட்டி கார்த்திகா; எஸ்.எஸ். மாரிசாமி எழுதிய டிக்கன்னின் அனாதை ஆனந்தன் போன்றவைச் சிறந்த தழுவல் நாவல்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

மொழி பெயர்ப்பு நாவல்கள்

இந்தி, மராத்தி, வங்காளம் போன்ற மொழிகளிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்ற நாவல்கள் பல. இவற்றில் மராத்திய ஆசிரியரான காண்டேகரின் நூல்கள் என்றென்னும் சிறந்து விளங்குகின்றன. இவருடைய இருமனம், கருகிய மொட்டு, மனோரஞ்சிதம், சுகம் எங்கே, கிரெனஞ்சுவதம், புயலும் படகும், வெறும் கோயில் போன்ற நாவல்களை கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

சுத்தானந்த பாரதியார் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்த்த ஏழைபடும் பாடு, இளிச்சவாயன்; தாகூர் வங்க மொழியில் எழுதிய பூந்தோட்டம், புயல் ஆகியவற்றை த.நா.குமாரசாமியும்; குமுதினி என்னும் நாவலை ரங்கசாமியும்; மொழி பெயர்த்துள்ளனர். பங்கிம் சந்திரர் எழுதிய ஆனந்தமடத்தை த.நா. குமாரசாமியும்; தூர்க்கேச நந்தினியை சி.டி. வெங்கடாச்சாரியும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

மார்க்சிம் கார்க்கியின் தாய்; டால்ஸ்டாயின் போரும் அமைதியும்; பேர்ல் எஸ்.பக்கின் நல்ல நிலம் வால்ட்டர் ஸ்காட்டின் ஜவன்ஷோ; குஸ்தாவ் பிளாபர்டின் மேடம் பவானி போன்றவைகளும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியிலிருந்து ராகுல் சங்கிருத்தியானின் வால்காவிலிருந்து கங்கை வரையை மாதினியும்; பிரேம் சந்திரனின் அறக்கோட்டத்தை கா. அப்பாதுரையும்; அனந்த கோபாலசேவ்டேயன் ஜீவாலமுகியை கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யும் ஓரிய மொழியிலிருந்து சுரேந்தி மஹாந்தியின் நீல

மலையை எம்.வி. வெங்கட் ராமும், குஜராத்தி மொழியில் கே.எம்.முன்ஷி எழுதிய ஜெய சோமனாததை சரஸ்வதி ராம்நாத்தும் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

கன்னடமொழியிலுள்ள சிவராம கரந்தின் மண்ணும் மனிதரும், அழிந்த பிறகு ஆகிய நாவல்களை எம்.சித்தலிங்கையாவும்; நிரஞ்சனாவின் நினைவுகள் அழிவதில்லையை பி.ஆர்.பரமேஸ்வரனும்; மொழி பெயர்த்துள்ளனர். தெலுங்கு மொழியிலுள்ள புச்சி பாபுவின் கடைசியில் இதுதான் மிச்சம் நாவலை பி.பி.சுப்ரமணியனும், மலையாளத்திலிருந்து தகழியின் இரண்டு படியை ராமலிங்கம் பிள்ளையும்; செம்மீனை சுந்தர ராமசாமியும்; பி.கேசவதேவின் அண்டை வீட்டார்; வைக்கம் பஷீரின் எங்கள் தாத்தாவுக்கு ஒரு யானை இருந்தது ஆகிய இரண்டையும் கே.சி.சங்கர நாராயணனும்; எம்.டி.வாசுதேவன் நாயரின் நாலு கெட்டவையை சி.ஏ.பாலனும்; கருர் நீலகண்டபிள்ளையின் பரிசுவை சு.மாதவனும் சேசுவின் பாண்டவபுரத்தை குறிஞ்சி வேலனும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

நோபல் பரிசு பெற்ற ஸ்விடிஷ் நாவலான பாரபாஸ், ஆந்த்ரேழிடின் பிரெஞ்சு நாவலான குறுகிய வழி மற்றும் நட்ஹரம்சினின் நார்வே நாவலான சிதைவுகளை என்.கே. மகாலிங்கமும்; ஹெர் மண் ஹேஸ்ஹேயின் ஜெர்மன் நாவலான சித்தார்த்தனை திரிலோக சீதாராமும்; காஃப்காவின் பிரஞ்சு நாவலான உருமாற்றத்தை ஆர். சிவகுமாரும்; சாரா அபுபக்கரின் சந்திரகிரி ஆற்றங்கரை யிலிலேயே தி.சு.சுதா சிவமும்; மார்த்தா தராபாவின் நிழல்களின் உரையாடல் நாவலை தாவும்; கா.பா.காவின் ஜெர்மன் நாவலான விசாரணையை த.வி.தனுஷ்கோடியும்; அமிதாவ் கோஷின் நிழல்கோடுகளை திலகதியும்; பார்லாகர் கவிஸ்டின் குற்றன் என்னும் நாவலை தி.ஜாவும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

எம்.எஸ் கமலா, அடவி பாவிராஜி என்னும் பிரபல தெலுங்கு நாவலாசிரியர் எழுதிய நாராயணராவைத் தமிழில் தந்துள்ளார். துளசி ஜெயராமன், சரஸ்வதி ராம்நாத் இருவரும் வங்காளம், இந்தி, குஜராத் நாவல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

கூட்டு நாவல்கள்

மேல் நாட்டில் லாரி காலின்ஸ் லாப்பரி டொமினக் என்னும் இரட்டையர்கள். 'The fifth hores man' என்னும் நாவலைக் கூட்டாக எழுதினார்கள். இந்நாவல் மாபெரும் வெற்றி பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

இதுபோல் தமிழில் குமுதம் இதழ் பிரபலமான பெண் எழுத்தாளர்களான சிவசங்கரி, இந்துமதி ஆகிய இருவரையும் வைத்து இரண்டு பேர் என்னும் நாவலை எழுதச்செய்து வெற்றி பெற்றது. அடுத்து நானும் நீயும் என்னும் நாவலை கவிதா, நித்யமூர்த்தி ஆகிய இருவரைக்கொண்டு எழுதச் செய்து வெற்றி பெற்றது.

குறுநாவல்கள்

மாதம் ஒரு நாவல் வழங்குவதை சில பத்திரிக்கைகள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. 100 பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாவலை இவை வழங்குகின்றன. மாலைமதி, மோனா, மணியன் மாத இதழ், ராணிமுத்து, கதைக்கதிர், மெட்டி, குங்குமம் இதழ், இனிய உதயம் போன்றவை இப்பணியைச் செய்கின்றன.

ஜெயகாந்தனின் ஐய ஐய சங்கர; சுஜாதாவின் விபரிதக் கோட்பாடு; மகரிஷியின் புவனா ஒரு கேள்விக்குறி; அனுராதா ரமணனின் சந்தியா காலத்துச் சலனங்கள்; சிவ சங்கரியின் ஒரு சிங்கம் முயலாகிறது; ராஜேந்திர குமாரின் வணக்கத்திற்குரிய காதலியே; வாலியின் அது அதில் இல்லை, கோமளின் சுநாதங்கள் முதலிய குறுநாவல்களுள் சிறந்தவை யாகும்.

இன்றைய நாவல் வெளியீட்டின் நிலை

தமிழ்ப் புத்தகங்களை வெளியிடும் பெரிய பதிப்பகங்கள் இன்றைக்கு ஐம்பதுக்கும் மேல் உள்ளன. இந்தப் பதிப்பகங்கள் அவ்வப்போது வெளியிடும் விலைப்பட்டியலைக் கணக்கிட்டால் நாவல்கள் அடங்காதப் பட்டியலே இல்லை எனலாம்.

கி.பி. 2000-ல் பதிப்பகங்கள் வெளியிட்ட பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள நாவல்களின் எண்ணிக்கை,

திருமகள் நிலையத்தார் 107 பாலகுமாரன் நாவல்களையும், 42 சுஜாதா நாவல்களையும், 21 இந்திரா செளந்தராஜன் நாவல்களையும், 27 லட்சுமி நாவல்களையும் 50 சிவசங்கரி

நாவல்களையும், 40 அனுராதா ரமணன் நாவல்களையும், 11 எண்டமூரி வீரேத்திரநாத் சசீலா கனகா துர்கா நாவல்களையும், 10 கோ.வி.மணிசேகரன் நாவல்களையும், மற்றும் வேறுபலர் எழுதிய நாவல்களையும் தன்னுடைய பட்டியலில் சேர்த்துள்ளனர். நர்மதா பதிப்பகத்தார் 50-க்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும், மணிவாசகர் பதிப்பகத்தார் 15, திருவரசு நிலையம் 121, கவிதா பப்ளிகேஷன் 15, தமிழ்ப் புத்தகாலயம் 96, அல்லயன்ஸ் 30, விஜயா 7, வானதி பதிப்பகம் 267, பூம்புகார் 50, கலைஞன் 30, ஐந்திணை 32, சாகித்தியா அகாதெமி 13 நாவல்களையும் தமது பட்டியலில் சேர்த்துள்ளனர்.

இன்னும் பல நாவல்களைப் பல பதிப்பகங்கள் தமது பட்டியலில் சேர்த்துள்ளன. நாவல்கள் இத்தனை பெரிய எண்ணிக்கையில் வெளிவரக் காரணம் அதன் சிறப்பும், மக்கள் விரும்பும் தன்மையும் தான். பட்டியலில் பெரும்பான்மையாக உள்ளவை சமூக நாவல்களேயாகும்.

சிறுகதை

தமிழ் இலக்கியம் கடந்த நூற்றாண்டில் பெற்ற புதிய வடிவங்களுள் சிறுகதை புதினம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்விரண்டும் புனைகதை வகையைச் சார்ந்தவை. மேனாட்யிர் தொடர்பால் தமிழ்மொழிக்குக் கிடைத்த சிறுகதை என்ற இலக்கிய வகைமை உரைநடையால் அமைந்ததாகும். வெண்பாக்களும் சுவடிகளும் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் அச்ச இயந்திரத்தின் வரவும் காகிதங்களின் பயன்பாடும் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும் இலக்கியம் என்ற வாய்க்கால் கடைக்கால் வரைபாய வழிவகுத்தது. ஒரு சமூகம் தான் பேசும் மொழியில் தன் வாழ்வியல் சிக்கலை இலக்கியம் என்ற வடிவத்தில் ஆவணப்படுத்தும் போது ஏற்படும் பரப்புரை அச்சிக்கல் சமூகத்தின் கவனத்தைக் கவர்கிறது, மேலும் இச்சிக்கல் தீரவும் வழி பிறக்கிறது. இதனால் தான் பேனாமுனை கத்திமுனையை விட கூர்மையானது என்கிறோம். அழகியல் படிமங்கள் ஆகியன புதுக்கவிதையின் பக்கம் புதிய தலைமுறையினர் செல்வதைத் தடுக்கும் அச்சுறுத்தல் காரணிகளாக விளங்குகின்றன. ஆண்டுக்கு ஐயாயிரம் சிறுகதைகள் உருவாகின்றன. ஆனால் இதற்கு ஈடுகொடுக்கும் நிலையில் புதினங்களின் வளர்ச்சி இல்லை எனவே இலக்கியத்தைக் கையில் எடுக்கும் இளைய தலைமுறைக்கு சிறுகதை இலக்கியம் கைகொடுத்து வரவேற்கிறது என்பதை நவீன இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் வெளியாகும் சிறுகதைகள் பறைசாற்றுகின்றன. 2003 ஆம் ஆண்டில் ஜப்பானில் அறிமுகமான செல்போன் நாவல் தற்போது சீனா, தைவான், ஐரோப்பிய நாடுகள், தென்ஆப்ரிக்கா, ஆகிய நாடுகளில் செல்வாக்கு பெற்று வருகிறது. அலைபேசி குறு அஞ்சல்களில் அதிகபட்சம் எழுபது சொற்களைக் கொண்டு ஓர் அத்தியாயம் வடிவமைப்பு செய்யப்பட்டு அடுத்தடுத்த அஞ்சல்களில் தொடர்களாக வடிவம் பெறும் இந்நாவல் இன்னும் இந்தியாவில் அறிமுகம் ஆகவில்லை. இதன் எதிர்கால வளர்நிலை அலைபேசி வழி சிறுகதை என்பது தான். 2009 ஆம் ஆண்டிற்கான நோபல் இலக்கியப் பரிசு ஜெர்மனி நாட்டைச் சார்ந்த பெண் எழுத்தாளர் ஹெர்தா முல்லர் என்பவர் பெற்றார். ஐம்பத்து ஆறு வயதுடைய இவர் ருமேனியா நாட்டில்

நாடகம்

உலகின் முதல் மொழியாகிய தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முப்பகுப்புகளைக் கொண்டது, பழங்காலத்தில் நாடகம் என்பது கூத்து என்று வழங்கப் பெற்றது. அது வேத்தியல், பொதுவியல் என்னும் பிரிவுகளையுடையது.

நாடகத்தின் தொன்மை

தமிழின் முதனூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும் பாடல் சான்ற புலநெறி வழக்கு எனும் நூற்பா நாடகம் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறது. திருக்குறளில் இடம் பெறும் 'கூத்தாட்டவைக் குழாம்' எனும் சொற்றொடரும் நாடகத்தின் பழமை உரைத்துவனவாம். மேலும் பண்டை நாளில் பரதம் அகத்தியம், முறுவல், சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் மதிவாணனர் நாடகத் தமிழ்நூல் கூத்த நூல் என நாடக நூல்கள் பல இருந்தன.

முத்தமிழ்க் காப்பியம் எனப்படும் முதந்தமிழ்க் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம் நாடகத்திற்குரிய இன்றியமையாப் பண்புகளைப் பெற்று விளங்குகிறது.

கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டில் இராசராச சோழனின் அவையில் இராசராச விசயம் எனும் நாடகமும் பின்னர் குலோத்துங்கன் காலத்தில் அவன் அவையில் குலோத்துங்க சோழன் நாடகம் எனும் நாடகமும் நடிக்கப் பெற்றன.

சமண பௌத்த சமயங்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த காலங்களில் அச்சமயத்தினரின் போதனைகளால் இந்நாடகக் காட்சிகள் காம உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்றன, எனும் கருத்தால் தமிழ் நாடகம் போற்றப்படவில்லை.

நாடக மறுமலர்ச்சி

கி.பி 17ஆம் நூற்றாண்டு முதல் நாடகக் கலை மீண்டும் வளரத் தொடங்கியது. இக்காலத்தில் தான் அருணாசலக் கவிராயரின் இராமநாடகம், அசோமுகி நாடகம் ஆகியன தோன்றின. மேலும் குமரகுருபர சுவாமிகளின் மீனாட்சியம்மை குறமும், திரிகூட ராசப்பக் கவிராயரின் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியும் தோன்றின.

இவை மட்டுமன்றி முக்கூடற்பள்ளு, நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை முதலியன தோன்றி நாடகத் தமிழுக்குப் புத்துயிரளித்தன.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் நாடகத் தமிழ் பரவிச் செழித்தது. அரிச்சந்திர நாடகம், மார்க்கண்டேயர் நாடகம் சிறுத்தொண்டர் நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம் முதலான நாடகங்கள் நாடகமேடையில் நடிக்கப்பெற்று மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப் பெற்றன.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை

பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் லிட்டன் பிரபு எழுதிய The Secretway 'இரகிய வழி' எனும் ஆங்கில நூலைத் தழுவி 'மனோன்மணியம்' எனும் நாடக நூலை இயற்றினார் இது செய்யுள் வடிவில் அமைந்தது' இது படிப்பதற்குரியதேயன்றி நடிப்பதற்கன்று.

பரிதிமாற் கலைஞர்

திரு வி.கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்னும் தம் பெயரைத் தனித் தமிழில் பரிதிமாற் கலைஞர் என மாற்றி வைத்துக் கொண்டார். கவிஞராகவும் நாடகாசிரியராகவும் விளங்கிய இவர் நலிந்து கிடந்த நாடகத் தமிழ் மீண்டும் புத்துயிர் பெறப் பாடுபட்டார். 'நாடகவியல்' என்னும் நாடக இலக்கண நூலை எழுதினார். 'கலாவதி' ரூபாவதி மானவிஜயம் ஆகிய உரை நடையில் இடையிடையே பாடல்களும் இடம்பெற்ற நாடகங்களை எழுதினார். இந்நாடகங்கள் அக்காலத்திலேயே நடிக்கப்பட்டன.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார்

தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் தனக்கெனத் தனியிடம் பெறுகிறார். இவரது முதல் நாடகமான இரு சகோதரிகள் எனும் நாடகம் 1895 ஆம் ஆண்டு வந்தது. சுகுணா விலாச சபா என்னும் நாடக சபையினைத் தோற்றுவித்தார். அதன் மூலம் 'மனோகரா! 'சபாபதி,' வேதாள உலகம், 'காதல் கண்கள்' போன்ற என்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை இயற்றி மேடையேற்றி தானே நடித்துள்ளார். சர் ஆர்.கே. சண்முகஞ் செட்டியார், தீரர் சத்திய மூர்த்தி சர்சியா இராமசாமி அய்யர் முதலானோரை நடிக்கப் பயிற்றுவித்து மேடையேற்றிய வரும் இவரே, பல நாடக சபாக்கள் தோன்றக் காரணமாக

இருந்துள்ளார். இவர் தமது வாழ்நாளில் 55 ஆண்டுகள் ஏறத்தாழ எழுநூறு நாடகமேடையேறி நடித்துள்ளார். இவரது நாடகப்பணியைப் பாராட்டித் தமிழுலகம் இவரைத் தமிழ் நாடகத் தந்தை எனப் பெருமையுடன் அழைக்கிறது.

சங்கர தாஸ் சுவாமிகள்

சங்கர தாஸ் சுவாமிகள் தமிழ் நாடகத் தலைமை ஆசிரியர் எனப் போற்றப்படுகிறார். இவர் ஏறத்தாழ நாற்பது நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். அபிமன்யு சுந்தரி, சீமந்தினி, பவளக்கொடி, அல்லி, அர்ஜுனா, சதி, ஞான செளந்தரி, கண்ணாயிரம், பீஷ்மர் சபதம் ஆகியன அவற்றுள் சில; வடமொழி நாடகமான மிருகச்சகடியையும் ஷேக்ஸ்பியரின் ஜூலியத் சிம்பையன் ஆகியவற்றையும் தமிழில் எழுதியுள்ளார்.

பேரறிஞர் அண்ணா

நாடகத்தின் துணையால் நாடாளும் பேறு பெற்றவர் பேரறிஞர் அண்ணா 'நாடகமாடிகள்' என்ற ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் கலைஞர்கள் ஆளாகியிருந்த பொழுது அரசியல், சமுதாய சீர்திருத்த நாடகங்களை எழுதினார். இவற்றின் மூலம் மக்களிடையே புரட்சியையும் சிந்தனைக் கிளர்ச்சியையும் தூண்டி ஒரு சமூக மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார்.

ஓர் இரவு, வேலைக்காரி, நீதி தேவன்மயக்கம், சந்திரமோகன், கலிங்கராணி போன்றவை இவரது புகழ்வாய்ந்த நாடகப் படைப்புகளாகும். இவரைக் கல்கி ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி தென்னாட்டு பெர்னாட்ஷா எனப் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

நாடக சபாக்கள்

தமிழ் நாடகங்கள் நாடக சபாக்கள் எனும் நாடக நிறுவனங்கள் மூலமே வளர்க்கப்பட்டுள்ளன. பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் சுகுணாவிலாச சபா, சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் 'மதுரை தத்துவ மீன லோசனிவித்துவ பால சபை' தெ.பொ. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலரின் பால மனோகர சபா, டி.கே.எஸ் சகோதரர்களின் நாடகக் குழு நவாப் ராஜமாணிக்கம் நாடகக்குழு, டி.கே கிருஷ்ணசாமியின் சக்தி நாடக சபா, எஸ்.வி. சகஸ்ர நாமத்தின் சேவாஸ்டேஜ், எஸ்.எஸ்.ஆர் நாடக மன்றம் எம்.ஜி.ஆர் நாடக போன்ற மன்றம். பல அமைச்சுர் நாடக சபாக்கள் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை செய்துள்ளன. இவை மட்டுமன்றி அகில இந்திய வானொலி,

சென்னைத் தொலைக்காட்சி முதலிய மக்கள் தொடர்பு சாதன அமைப்புகளும் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

பிற நாடகாசிரியர்கள்

நாடக முழுமையையும் உரைநடையால் எழுதிய மக்களிடையே தேசிய உணர்வினை ஊட்ட கதரின் வெற்றி, பம்பாய் மெயில் முதலிய நாடகங்கள் எழுதியவர் சதாவதானம் கிருஷ்ணசாமிப்பாவலர் ஆவார். வீர பாண்டிய கட்டபொம்மன் வரலாற்றை 'முதல் முழக்கம்' என்ற பெயரில் ரா.வெங்கடாசலம் என்பவர் எழுதினார். டி.கே.எஸ் சகோதரர்கள் ராஜ ராஜ சோழன், சிவசாமியின் சபதம், ஓளவையார், அப்பாவின் சூசை போன்ற நாடகங்கள் பலவற்றை அரங்கேற்றி வெற்றி பெற்றனர்.

மணி மகுடம், புதுவெள்ளம், முதலான நாடகங்களை எழுதியவர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி ஆவர். தேரோட்டி மகள், டாக்டருக்கு மருந்து முதலிய நாடகங்கள் எழுதிய பி.டெப்ராமையர் தில்லை நாடகம், புகழ்க் கோயிலும் முதலியன நாடகங்களை எழுதிய கோயில் சுவாமி நூல் போன்றோரும் குறிப்பிடத்தக்கோர் ஆவார்.

நாடக அரங்கில் பல புதிய உத்திகளைக் கையாண்டேன் கே. பாலச்சந்தர். சதுரங்கம், மோகன் சந்திரகாந்தா, நீர்க்குமிழி, சர்வர் சுந்தரம் எதிர் நீச்சல், மெழுகுவர்த்தி நாணல் போன்ற நாடகங்களை அரங்கேற்றி இன்றுவரைத் திரைப் படத்துறையில் தனக்கென ஒரு தனிப் பாணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

மக்கள் பெரிதும் விரும்பும் நகைச் சுவை நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்றியவர் நடிகர் 'சோ' ஆவார். சமுதாய அரசியல் குறைபாடுகளை அங்கதச் சுவையின் நாடகங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியவர் மனம் ஒரு குரங்கு, சமயவாகி, யுகே யுகே, முகமது பின் துக்களக், யாருக்கும் வெட்கமில்லை, உண்மையே உன் விலை என்ன? போன்றவை இவரது நாடகங்களாகும்.

நாடக வகைகள்

தமிழ் நாடகங்களைச் செய்யுள் நாடகங்கள், உரைநடை நாடகங்கள் என்றும் வகைப்படுத்துவர். கற்பனையை வெளிப்படுத்துவதற்கு உரை நடையை விடச் செய்யுளாலியன்ற

நாடகங்கள் ஆரம்ப காலத்தில் அதிக அளவில் படைக்கப்பட்டன. ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் கையாண்ட நாடக உத்திகளைத் தழுவினால்தான் பல செய்யுள் நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டன. இவற்றுள் மானவிஜயம் 'விசுவநாதம் புகழேந்தி' 'மறைந்த மாநகர் (1942)', 'காமஞ்சரி' பனிமொழி முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

குறு நாடகங்கள்

குறு நாடகங்களை ஓரங்க நாடகம் என்றும் கூறுவர். கவிதை நாடகங்களில் மேலை நாட்டினர் Musical playlet என்ற ஒரு வகையைக் குறிப்பிடுவர். இதனைத் தழுவி தமிழில் எழுந்த நாடகங்களை 'இசை செழு குறுநாடகம்' என்று கூறுவர். ச.து.சு. யோகியாரின் "காமினி" பாரதிதாசனின் 'சமுத்திரப் புலவர்', 'இன்பக் கடல்', சுத்தானந்த பாரதியின் வளையாபதி நாடகம் போன்றவை இவ்வகையைச் சார்ந்தனவாகும்.

புராண இதிகாச நாடகங்கள்

நாடகங்கள் மக்களிடம் அறக் கருத்துக்களைப் போதிக்கும் சிறந்த ஊடகமாகத் திகழ்கிறது. அவற்றில் சாதாரண கதை மாந்தர்களைக் கொண்டு அவ்வறங்கள் கூறப்படுதலைவிட மக்கள் போற்றி வழிபடும் இராமனோ, கிருஷ்ணனோ கூறுவதாய் அமைந்தால் அவை மக்கள் நெஞ்சில் எளிதில் பதிந்துவிடும். இந்நோக்கத்தில் இயற்றப்பட்டவையே புராண இதிகாச நாடகங்கள் எனலாம். பழைய புராண இதிகாசக் கதைகளை மக்கள் பெரிதும் விரும்பியதும் இவ்வகை நாடகங்கள் தோன்றிடக் காரணம் ஆகும்.

உடுமலை முத்துசாமிக் கவிராயரின் பீஷ்மர் சபதம், சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் 'அபிமன்யு சுந்தரி', பம்மல் சம்பந்தமுதலியாரின் 'யயாதி' பி.எஸ். ராமய்யாவின் 'தேரோட்டி மகன்', துறையூர் மூர்த்தியின் 'இலங்கேஸ்வரன்' முதலியன சிறந்த புராண நாடகங்களுள் சிலவாகும்.

வரலாற்று நாடகங்கள்

புராண-இதிகாச நாடகங்களைப் போலவே மக்களிடம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவை வரலாற்று நாடகங்கள் ஆகும். இவ்வரலாற்று நாடகங்களில் இருவகையுண்டு. உண்மையான வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை ஒன்று. மற்றொன்று

வரலாற்றுத் துணுக்கொன்றை மையமாக வைத்து கற்பனையாகப் புனைபப் பெற்ற வரலாற்றுப் பின்னணியில் எழுதப்படுபவை. திருமாறனின் 'சாணக்கிய சபதம், அண்ணாதுரையின் 'சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம்' முதலியன உண்மை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எஸ்.டி. சுந்தரத்தின் 'கவியின் கனவு' மு.சுருணாநிதியின் 'ஒரே முத்தம்' 'மணி மகுடம்' முதலியன கற்பனையாக அமைந்த வரலாற்று நாடகங்கள் ஆகும். எஸ்.டி. சுந்தரத்தின் கவியின் கனவு எனும் கற்பனை வரலாற்று நாடகம் 1946 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. இது அக்காலத்தே மக்களிடம் விடுதலை வேட்கைக் கனலை ஊட்டியது, 1931ல் வெ.சாமிநாத சர்மாவால் எழுதப்பட்ட 'பாணப்புரத்துவீரன்' என்ற கற்பனை வரலாற்று நாடகமும் மக்கள் மனதில் தேசிய எழுச்சியை ஊட்டிய நாடகமாகும்.

மேலும் சில புகழ்பெற்ற வரலாற்று நாயகர்களின் வரலாறுகளும் நாடகமாக எழுதப்பட்டன. வி. எத்திராஜுலு எழுதிய ஓளவையார், கு. அழகிரிசாமியின் 'கவிச்சக்கரவர்த்தி, டாக்டர் மு.வ.வின் 'பச்சையப்பர்' முதலியன இவ்வகை நாடகங்களாகும். மேலும் ஏ.எஸ்.ஏ. சாமியின் 'பில்ஹனை', பிகே சுப்பாராஜ் எழுதிய 'வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்' அ.கிருஷ்ணசாமி அய்யர் எழுதிய 'மீராபாய்' ப.கண்ணன் எழுதிய 'நந்திவர்மன்' முதலியனவும் புகழ்பெற்ற வரலாற்று நாடகங்களாகும்.

சமூக நாடகங்கள்

நாடகம் என்பது சமகாலத்து மக்களின் வாழ்வை எடுத்துக் காட்டியும் இடித்துரைத்தும் மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதாய் அமைதல் வேண்டும் என்கிறார் பெர்னாட்ஷா. ஆகவே நாடக வகைகளில் எல்லாவற்றையும் விடச் சமகால வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் சமூக நாடகங்களே சிறந்தன எனலாம்.

தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் சமூக நாடகம் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் 1910ஆம் ஆண்டில் எழுதிய 'பொன் விலங்குகள்' என்னும் நாடகமாகும். இதில் போலிச் சாமியார்கள் சமூகத்தில் உலவுகிறார்கள் என்பதை உணர்த்தியது, 'விஜயரங்கம்' 'தாசிப்பெண்', 'உண்மையான சகோதரன்' முதலிய அவரது நாடகங்களும் சமூக நாடகங்களே.

சமூக நாடகங்களில் 1940களில் எழுந்தவை பெரும்பாலும் மக்களிடையே விடுதலை உணர்வினை ஊட்டுவனவாக இருந்தன. சதாவதனம் தெ.பொ.கிருஷ்ண சாமிப்பாவலர் எழுதிய 'கதரின் வெற்றி' சுதேசி எதிர்ப்பு, கள்ளுக்கடை மறியல் முதலிய காட்சிகள் இவற்றில் இடம்பெற்றன. இதனை ஆங்கில அரசு தடைசெய்தது, 'பதிபக்தி, 'பம்பாய் மெயில்', தேசியக் கொடி முதலிய நாடகங்களும் தேசிய உணர்வுகூட்டுவன.

மூடப்பழக்க வழக்கங்களைக் களைந்து பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை ஊட்டும் நாடகங்களை எழுதியவர் அறிஞர் அண்ணா. அவரது வேலைக்காரி, 'ஓர் இரவு' போன்றவை அதற்குச் சான்றாகும். பெண்களின் திருமண உரிமையை 'நச்சுக்கோயிலை' எனும் நாடகத்தில் மு.கருணாநிதி வலியுறுத்துகிறார்.

அருராமநாதனின் 'வானவில்' கலப்புமணத்தையும் சாதியற்ற சமுதாயத்தையும் ஏற்படுத்த விழைகிறது.

தற்காலக் காப்பியங்கள்

ஒரு மொழியின் வரலாற்றில் வீரயுகக் காலம் எனப் போற்றப்படும் ஒரு காலகட்டத்துக்கு அடையாளமாக விளங்கி வருபவை பேரிலக்கிய வகைமையாகும். இதிகாசங்கள் இவ்வகை சார்ந்த இலக்கியங்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் இலக்கிய மரபில் பெருங்காப்பியங்கள், சிறு காப்பியங்கள் முக்கியமானவை. வடமொழி காப்பிய நெறிமுறைகளிலிருந்து முரண்பட்டு தனித்துவமான அழகியல் தன்மைகளைக் கொண்டதாக தமிழ்க் காப்பிய மரபு திகழ்கிறது. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் காப்பிய இலக்கியம் நிலைபெற்றுள்ள வரலாற்றை இந்த இயல் எடுத்துரைக்கிறது.

❖ தேசியம்

❖ வரலாறு

❖ சமயம்

ஆகிய மையப்பொருள்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு தற்காலக் காப்பியங்கள் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

தேசியக் காப்பியங்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இந்தியா அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலகட்டம். விடுதலைக் கனல் கொழுந்துவிட்டு எறிந்த காலம். மக்கள் ஆங்கிலேயர்க்கு எதிராகத் தெருக்களில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் போராட்டத்துக்கும் பின்புலமாகப் பலவர்கள் தாம் இயற்றிய இலக்கியங்களில் சுதந்தரத் தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தேசியத்தையும் விடுதலை மாண்பையும் மையமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட காப்பியங்கள் பலவற்றைக் காணமுடிகிறது.

பாஞ்சாலி சபதம்

இக்காப்பியத்தைப் பாரதியார் இயற்றினார். துரியோதனன் சூழ்ச்சிச் சருக்கம், சூதாட்டச் சருக்கம் ஆகியன முதற்பாகமாகவும், அடிமைச் சருக்கம், திரௌபதியைச் சபைக்க அழைத்த சருக்கம், சபதச் சருக்கம் ஆகியன இரண்டாவது பாகமாகவும் அமைந்துள்ளது.